

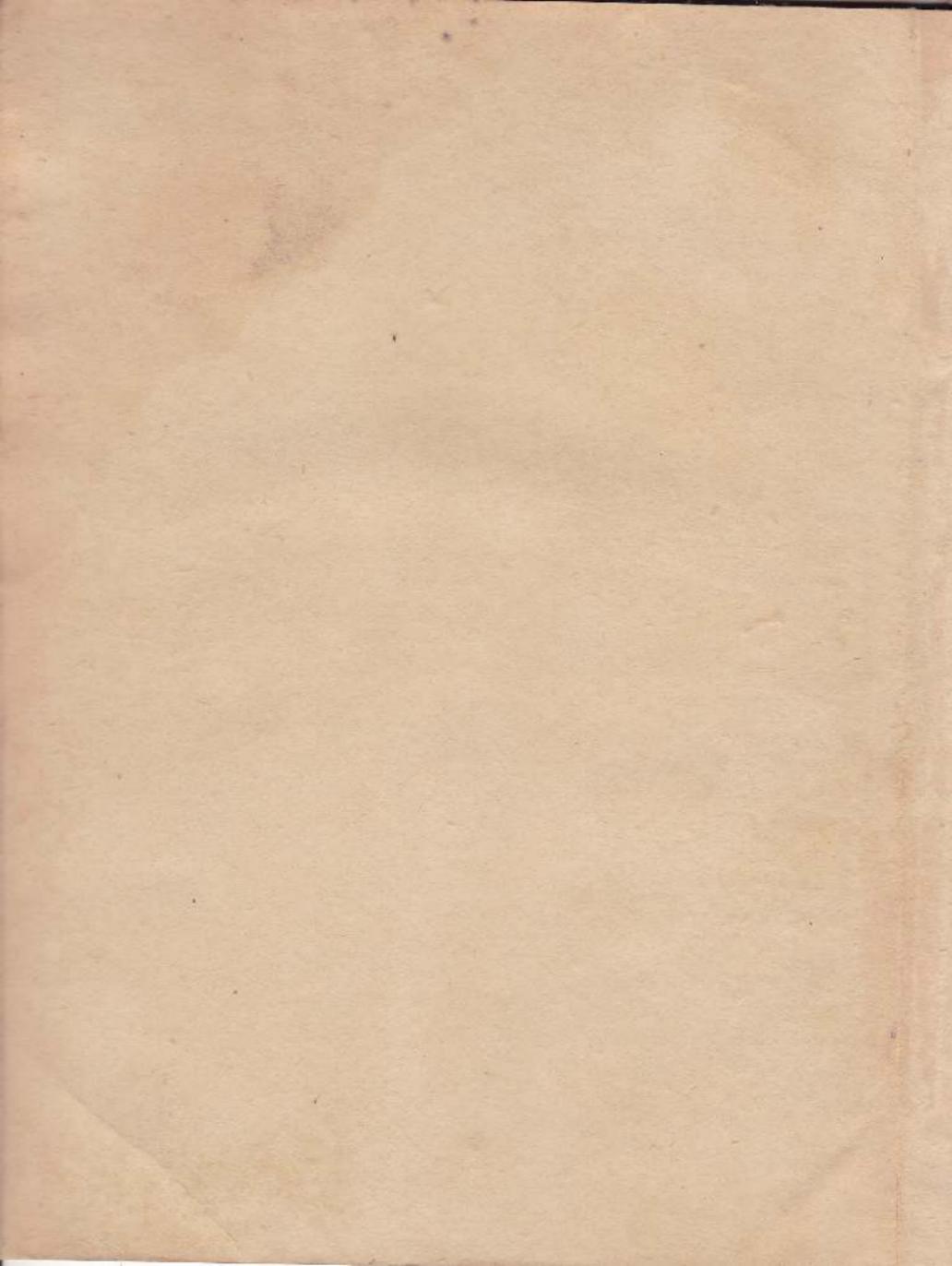
நெய்யினி

(சிறுகதைத் தொகுதி)

வெளியீடு:

சமுத்திர இலக்கியப் பேரவை.

100 1/2

ஒற்றைப்பனை

சிறுகதைத் தொகுதி

திருமதி ந. பாலேஸ்வரி
திரு. தரும. சிவராஜு
திரு. வ. அ. இராசரெத்தினம்
திரு. தி. அரியநாயகம்
பாரதிபுரம் ந. சித்திரவேல்
திரு. சு. அருள்கப்பிரமணியம்
திரு. இ: ஏகாம்பரம்
“ ஸ்ரீ அப்யேசகாமணி ”
திரு. சி. விஸ்வலிங்கம்
திரு. வீணைவேந்தன்
திரு. தா. பி. சுப்பிரமணியம்

ஈழத்து இலக்கியச் சோலை.

வெளியீடு:- 1.

OTTAI PANAI.
(SHORT STORIES)

First Edition:- 27th July 1974.

Eelaththu Ilakkiyach Cholai,

Publication: 1

Printed by: SKYLINE, Trincomalee.

Price:- 1 00/=

Cover:- Trinco Beach by Studio Vijaya.

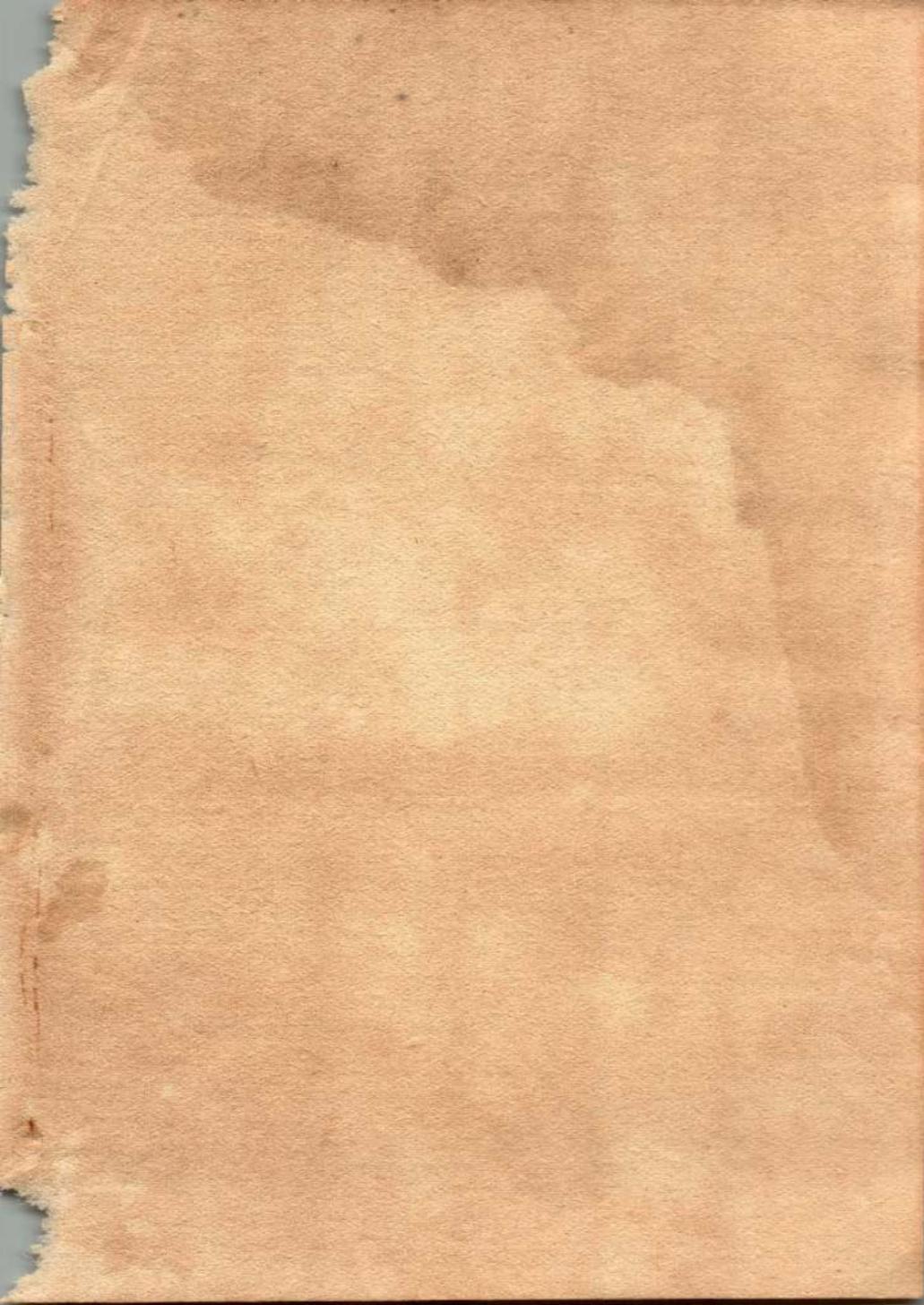
எமது ஆக்கத்திற்கு ஊக்கம்
அளித்த அனைவருக்கும்

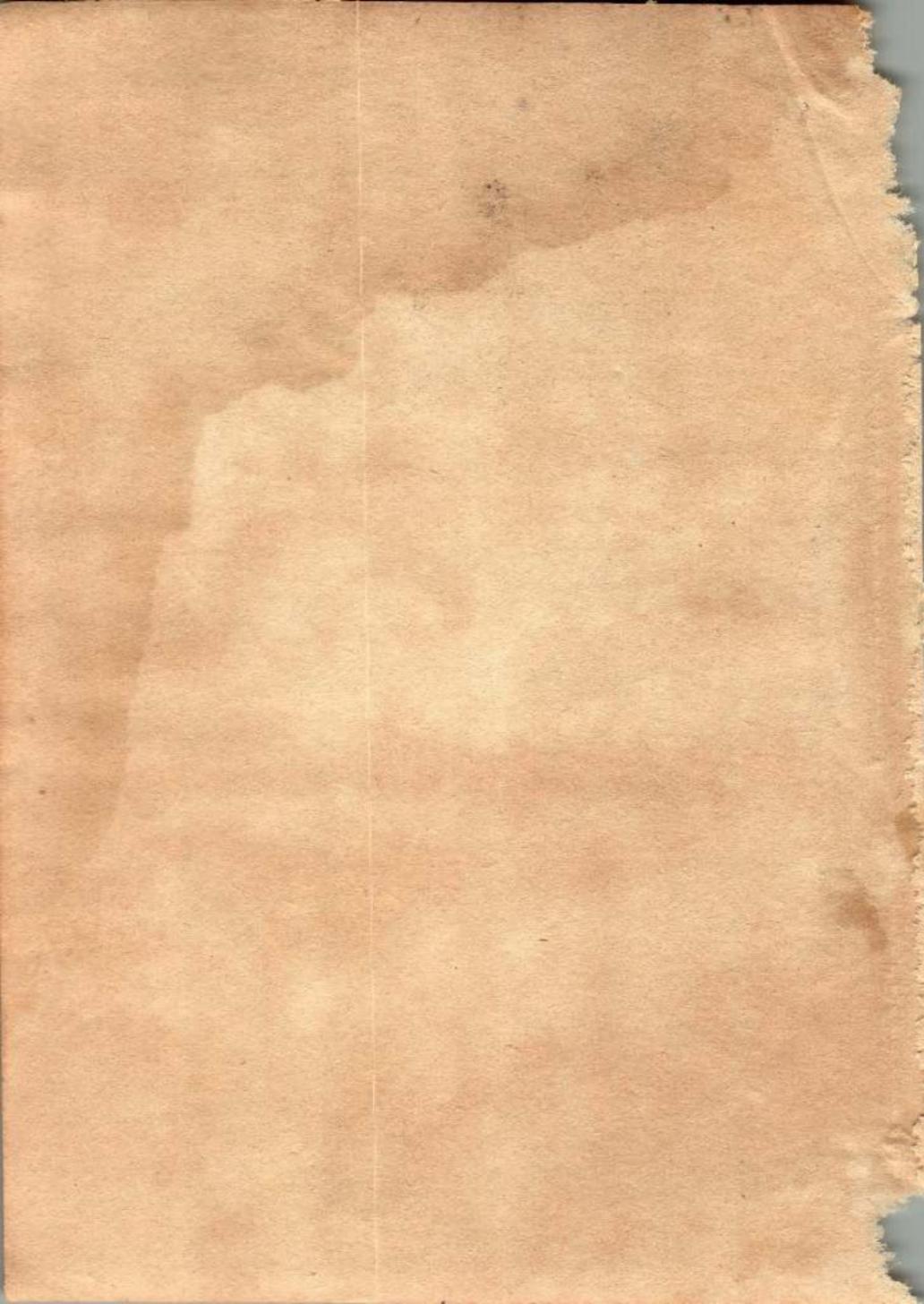
உளமார்ந்த நன்றி.

த. அமரசிங்கம்.
பழத்து இலக்கியச் சோலை,
ஒளவையார் வீதி,
திருக்கோணமலை.

27 - 6 - 1974.

என் அன்னை
முத்தம்மாவிற் கு
இந்நூல் சமர்ப்பணம்

மதிப்புரை

மூன்றுபாத இடைக்காலத்தில் மூன்றுபகுதிகளாக இக் கதைகளை வாசிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக்கிட்டியது. இறுதிப்பகுதியினை எனக்கு அனுப்பியபொழுது நண்பர் அமரசிங்கம் தன் கடிதத்தில் "முழுக்க முழுக்க திருக்கோணமலை எழுத்தாளர்களைக் கொண்டே இந்நூல்வெளியீடு செய்யவேண்டுமென்ற பேரவா - உந்துதலினாலே இதைநான் செய்கின்றேன்." என்று எழுதியிருந்தார். அவருடைய சொந்த முயற்சியினாலேயே இச்சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவருகின்றது. இலங்கையில் வேகமாக வளர்ந்து வரும் சிறுகதை ஆக்கிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இத்தொகுதியும் தன்னாலான பங்கினைச் செய்ய முன்வந்து கொண்டிருக்கின்றது. ந. பாலேஸ்வரி, வ. அ. இராசரத்தினம், அருள் சுப்பிரமணியம் போன்ற பலர் அறிந்த எழுத்தாளர்கள், ஈழத்துத் தமிழ்மக்கள் இனி அறியப்போகும் எழுத்தாளர்களாகப் பலர்சேர்ந்து இத்தொகுதிக்குக் கதைகள் எழுதியுள்ளனர்.

தான் வாழும் சமூகத்திலிருந்து விடுபட்டவரை எழுதி தாளன் தன் ஆக்கங்களைப் படைப்பானேயாகில், அவை எவ்விதப் பயனுமற்றனவாகப் போய்விடும் என்ற கருத்து இன்றைய ஈழத்து இலக்கிய இளைஞர்கள் மனத்திலே நன்றாக வேரூன்றிவிட்டது. தான் வாழும் சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பது மாத்திரமன்றி, அச் சமூகவாழ்வின் விமர்சிப்பதாகவும், எழுத்தாளனின் ஆக்கங்கள் அமையவேண்டுமென்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்துவருகின்றார்கள். ஆனால், எழுத்தாளன் ஒருவன் தான் வாழும் சமூகத்திலிருந்து எத்தகைய பொருளைத் தன் ஆக்கத்தின் மூலமாகப் புலப்படுத்தலாம், விமர்சிக்கலாம் என்பதே கேள்வி. இலக்கியம் மக்கட்பணியுடையதாகவும் மக்கட்பண்புடையதாகவும் அமையவேண்டுமென்ற கருத்துத்தீவிரமாகப்பரவிவருவதுஎமக்குத்தேரியும். சமகாலமக்கட் சமூகத்தின்பண்புகளைக் கொண்டதாகவும், அச்சமூகத்திற்குப் பணி புரிவதாகவும்இலக்கியம் அமையவேண்டுமென எண்ணி, ஆக்கங்களைப்படைக்கும் எழுத்தாளன், மக்களிடையே முனைப்புக் கொண்டுள்ள பொதுப்பிரச்சினைகளையே தன்சிறுவழிகளுக்குக் கருவாகக் கொள்வானேயொழிய, விதிவிலக்காக அமையும் சிறு நிசுச்சினைகளையோ, சமூகம்முழுவதையும் ஊடுருவிச் செல்லாத பிரச்சினைகளையோகருவாகக் கொள்ளமாட்டான். இந்தவகையில் நோக்கும் போது "போர்ப்பறை", "பிறவாத உயிர்கள்", "மனமாற்றம்" ஆகியமூன்றுகதைகளும் எமதுசமகாலப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன என்று கூறலாம். அன்னிய ஆட்சி

யின் விளைவாலே நாம் பழகிக் கொண்ட சிலவழக்கங்கள் எமக்கு அத்தியாவசியமாகிவிட்டன. ஆனால் சிலவற்றை இன்னும் கண்முடித்தனமாக - எமது சமூகத்திற்கு ஒவ்வாதபோதும் - பின்பற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். இவற்றுக்குச் சவால் விடுகிறது. 'போர்ப்பறை'

"நிலத்தை தம்பிச் சுதந்திரமாக வாழும் தன் அயற் கிராமத்து மக்கள், பஹாயர் என்ற குலத்திற் பிறந்துவிட்ட குற்றத்திற்காக எவ்விதத்தேவையுமின்றி ஆங்கில வகுடப் பிறப்பன்று காலையில் மேளத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வீடு வீடாக அடிப்பதும் ஒவ்வொரு வீட்டாரும் கொடுக்கும் 'வருடப்படி' என்ற பிச்சையைக் கூனிக் குறுகிக் கூழைக் குப்பிடு போட்டுக்கொண்டு வாங்குவதும், அப்படி வாங்குவதன்மூலம் தாங்கள் மற்றவர்களைவிடத் தாழ்ந்தவர்கள் என்று தாங்களாகவே கற்பித்துக்கொள்வது ..."

இதன் மூலம் 'போர்ப்பறை' ஆசிரியர் எம்மிடையே அழிந்துபோய்க் கொண்டிருக்கும் சாதிப்பாகு பாட்டுக்குச் சாவு மணி அடிப்பதுடன் குலத்தொழிலை விட்டால் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள் என்று கேட்கப்படும் அசட்டுக் கேள்விக்கு "நிலம்" இருக்கின்றது என்ற நல்ல பதிலினையும் கொடுக்கிறார்.

சமூக முன்னேற்றத்துக்கு, நாட்டின் உயர்வுக்கு அரசு எடுக்கும் முயற்சிகளுக்கு, அந்நாட்டுத் தேசியப்பற்றுடைய எழுத்தாளர் தம்ஆக்கங்கள் மூலம் பக்கபலம் அளிக்கிறார்கள் என்பதற்கு அருள் சுப்பிரமணியத்தின் "பிறவாத உயிர்கள்" சான்றாகின்றது.

குடும்பக்கட்டுப்பாடு வளர்ச்சியடைந்துள்ள நாடுகளிலே மிகவெற்றிகரமாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றது. கருச்சிதைத் தல் மன்னிக்கமுடியாத குற்றம் என்று கோஷமிட்ட சில மத நிறுவனங்களே, அது நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு அத்தியாவசியம் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளத்தலைப்படும் இக்காலகட்டத்திலே எமது நாடும் தன் உயர்வுகருதி குடும்பக்கட்டுப்பாட்டை மக்களிடையே பரப்பிவரப் பாடுபடுகின்றது. இதற்காக எத்தனையோ விளம்பர முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுகின்றது. ஆனால் குடும்பப் பெருக்கப் பிரச்சினையையும், அதனால் ஏற்படும் கஷ்டமான விளைவுகளையும் உண்மையும் உணர்வுமுள்ள பாத்திரங்கள் மூலமாகவோ வேறெந்த வகையான இலக்கிய யுத்தியாலோ மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட இலக்கியம் ஒரு சிறந்த சாதனமாக

அமைகின்றது. "பிறவாத உயிர்கள்" என்ற சிறுகதையினை இந்த அடிப்படையிலேயே நான் தோக்குகின்றேன். பிறவாத ஒரு சில வினையும் கதைப்பாத்திரமாகக் கொண்டு கதை எழுதியுள்ள ஆசிரியரின் திறமையை வாசகர் உணரத்தவறமாட்டார்கள்.

"மனமாற்றம்" எழுதிய ஆசிரியர் சமூக உணர்வுடன் இக்கதையை எழுதியுள்ளார் என்பதை அவருடைய கதைக்கூறும், கதையின் இறுதியில்,

:'இன்றைய தமிழ்ப்படங்களைவிட, நம் பொடியங்கள் நடத்தும் நாடகம் எவ்வளவோ மேல், காசுக்காக எதையும் காட்டும் படவுலகம் இனியும் வேண்டாம்''

என அமையும் கூற்றும் ஓரளவுக்கு உணர்த்துகின்றன. பெரும் பணம் சம்பாதிப்பதற்காக "மக்கள் விரும்புகிறார்கள்" என்ற போய்ச்சாட்டுக்கூறி, மக்கள் மனஉணர்வுகளையும், விழுமியங்களையும், பண்பாடுகளையும் சிதறடிக்கச் செய்யும் தமிழ்ப்படவுலகினை விமரிசிப்பதுடன் அதற்கு மாறாக,

"நாட்டில் நடப்பதையும், நடக்கவேண்டியதையும், இப்படி நாடகத்தில்தான் புகுத்த முடியும்"

என்றும் கதாசிரியர் கூறுகிறார். நாடகத்தால் மட்டுமன்றி வேறுகலைவடிவங்களாலும் இப்பணியினைப் புரியலாம் என ஆசிரியர் உணர்ந்திருந்த போதிலும் கதையின் கருவுக்குஞ் சந்தர்ப்பத்துக்குமேற்றவகையில் நாடகத்திற்கு ஆசிரியர் அழுத்தம் கொடுத்திருக்கிறார் போலத் தெரிகின்றது.

சில விதிவிலக்கான மன அவசங்களைப் பிரதிபலிப்பனவாக "அந்தமுடிவு", "கதவைத் தொட்டகை" "யாருக்காக" போன்ற கதைகள் அமைகின்றன.

திருக்கோணமலை எழுத்தாளர்களையே முழுக்க முழுக்க கொண்டு வெளியாக்கும் இத்தொகுதியில் திருக்கோணமலையினை "மண் வாசனை" வீசும் கதை எதுவும் காணப்படாத போதிலும், நாட்டுணர்வும், சமூக உணர்வுமுடைய எழுத்தாளர்கள் நம்மிடையேயும் உளர் என்ற உண்மையினை அது எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

காதித்தட்டுப்பாடு, வியூயர், சதிகமாயுள்ள இக்கரல
 கட்டத்தில் ஒருசிறுகலைத் தொகுதியை வெளிக்கொணரப் பாடு
 பட்டுள்ளார். திரு. த. அமரசிங்கம் என்று கூறிலுல் அதுசம்பிர
 நாயத்துக்காகக் கூறப்படுவது அல்ல. அவர் எவ்வளவு கஷ்டமடைந்
 துள்ளார் என்பது நமக்குத் தெரியும். அவர் தன் கடிதத்தில் "நூல்
 வெளியீடு செய்வதென்பது குமரைக் கரைசேர்ப்பனதன்மீடக் கடி
 னம். என்பதை இப்போழுதுதான் அனுபவரீதியாக என்னால்
 உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது. பல இன்னல்களுக்கு மத்தியில்
 "ஒற்றைப்பனை" போன்று நான் இப்பணியைச் செய்யப் பெரும்
 பாடுபட்டு வருகின்றேன்." என்று வேதனை கலந்த சொற்களில்
 கூறியிருப்பது விளக்கவேண்டியதில்லை. அவர் அரும் பணியை
 நமத்துத் தமிழுலகம் மறக்காது.

கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ்

B.A. (Cey) Ph D (Edin)

விரிவுரையாளர்

தமிழ்த்துறை.

பேராசனை அளாகம்,

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்.

பேராசனை.

11-7-74.

பதிப்புரை

இறக்குமதி நூல்கள் தடைசெய்யப்பட்டு ஈழத்து நூல்கள் தாராளமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் காலகட்டத்திற்கு, முன்னுருடங்களுக்கு முன்னர் நாம் கொண்டிருந்த இலட்சியக் கணவுகளில் ஒன்றின் நூல் வடிவம்தான்: "ஒற்றைப்பனை"

திருக்கோணமலையில் இருந்து இலக்கிய ஆக்கங்கள் தொடர்ந்து வெளியிடப்படவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு ஆரம்பிக்கப்பட்ட "ஈழத்து இலக்கியச் சோலை" என்ற நிறுவனத்தின் கன்னி வெளியீடு "ஒற்றைப்பனை",

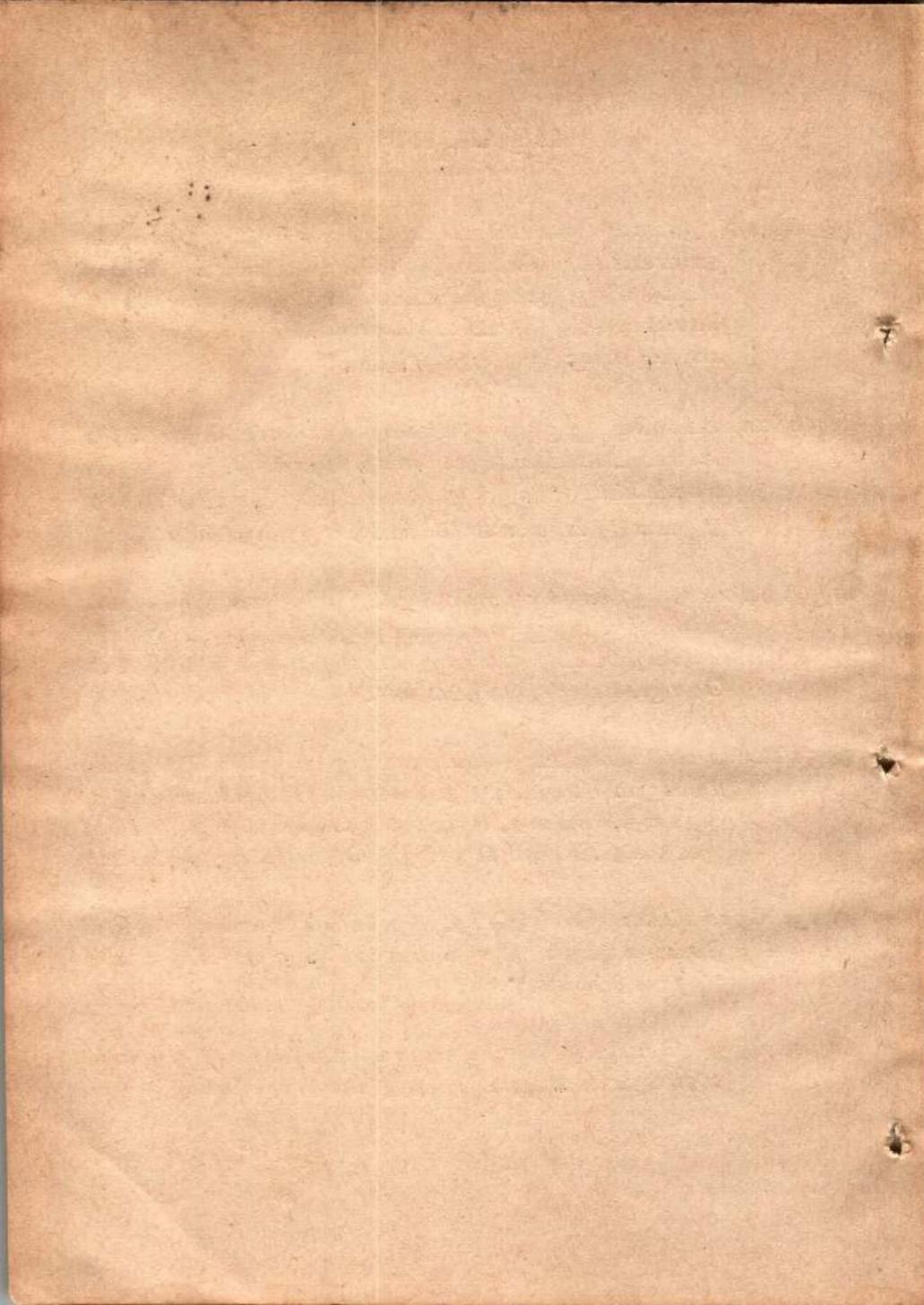
ஈழத்துலகின் நன்கு பேர்பெற்றவர்களும், சிறந்த கதைஞர்களும், வளர்ந்த கதைஞர்கள், வளரும் கதைஞர்கள் என்று பல்வேறுபட்ட கதைஞர்களினது ஆக்கங்களின் தொகுப்பே "ஒற்றைப்பனை".

திருக்கோணமலை மாவட்ட அடிப்படையிலும் அகில இலங்கை ரீதியிலும் மேற்படி நிறுவனம் வெளியிடவிருக்கும், சிறுகதை, கவிதை, நாடகத் தொகுதிகளில் முதலாவது இடத்தைப்பெறும் சிறுகதைத் தொகுதி "ஒற்றைப்பனை".

எமது நோக்கங்கள் செற்றிபெற, இலக்கியப் பணிக்கு நாம் செய்யவிருக்கும் சேவைக்கு முதற் படிக்கல் "ஒற்றைப்பனை".

தொடர்ந்து வெளியீடு செய்வதற்காக உங்கள் ஆதரவை எதிர்பார்க்கின்றோம்.

த. அமரசிங்கம்.

அந்த முடிவு

திருமதி: ந. பாலேஸ்வரி.

அன்று மார்கழிமாதம் ஏழாம் நாள். உடல்நடுங்கும்பணிக் குளிர். திருக்கோணமலை வெப்பமான இடம் என்று கூறுவார்கள். ஆனால் அந்தத் திருக்கோணமலையைச் சுற்றிஒரே பனிப்படலம். திரு வெம்பாவை பூஜைக்கு குளிரையும் பொருட்படுத்தாது போய்விட்டு வீடுதிரும்பிக் கொண்டிருக்கும் ஜனசஞ்சாரமான வீதி வழியே நடந்து கொண்டிருந்தாள் அருணா. அன்று அலுவலகத்திற்கு சிறிது நேரத்தோடேயே புறப்பட்டு விட்டாள். வழியில் முருகன் சந்நிதியில் அவள்காக்கள் நிலைகுற்றி நின்றன. திருவெம்பாவை அப்போது தான் முடிவுற்றதால் கோயிலின் ஒருகதவு திறந்திருந்தது. அவள்பய பக்தியுடன் உள்ளே சென்று தன்கைப்பைக்குள் கொண்டுவந்திருந்த கற்பூரத்தைக் கொளுத்திக் கும்பிட்டுவிட்டுத் திரும்பவும் தன்நடையைத் தொடர்ந்தாள். வழிநெடுக அவள் உள்ளத்தில் ஓராயிரம் எண்ணங்கள் தோன்றி மறைந்தன. மரம்விட்டு மரந்தரவும் குரங்கைப் போல அவள் மனம் பலவிதமான எண்ணங்களுக்குத் தாவிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் ஒன்றிலாவது அது நிலைக்கவில்லை.

அவள் வியர்க்க விறுவிறுக்க அலுவலகத்தை அடைந்த போது அவளுக்கு முன்னதாகவே அங்கு வந்துவிட்ட நளினியும், யோகனாவும் அவளுக்கு பிறந்தநாட் சோபனம் கூறிய போது அவளுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவளுடைய பிறந்தநாள் அவர்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? ஓ! நளினி அவளுடைய அந்தரங்கக் காரியதரிசியல்லவா? அருணா மூச்சு விடுவது கூட நளினிக்குத் தெரியாமல் இருக்க நியாயமில்லை. அதனால் அருணா அவர்களிருவருக்கும் நன்றிகூறிவிட்டு விறு விறு என நடந்து தன் பிரத்தியேக அறைக்கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்று மின்விசிறியை வேகமாகச் சுழலவிட்டு அதன் கீழ் அமர்ந்து கொண்டாள். அவள் தன் ஆசனத்தில் வீற்றிருந்த போது மின்விசிறியுடன் போட்டியிடுவது போல் அவள் சிந்தனையும் சுழன்றது. இந்தப் பிறந்தநாட்கள் ஏன்வந்து தொலைக்கின்றதோ என்று தனக்குள்ளேயே அவள் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டாள். ஒவ்வொரு பிறந்ததினமும் வரும்போது அவளுக்கு ஒவ்வொரு வயது கூடுகிறது என்கிற உண்மை அவளுக்கு கசப்பாக இருந்தது. அதற்காக அதை அவள் ஒழித்து விடவோ, மறைத்து விடவோ முடியுமா...? ஒவ்வொரு பிறந்த தினத்தின் போதும் அவள் சென்று முருகனைப் பிரார்த்திப்பது வழக்கம். "எனக்கு ஒரு நல்ல வழி காட்டு முருகா" என்றுதான் கடந்த இரண்டு வருடங்களாக அவள் பிரார்த்திக்கிறாள். சென்ற வருடங்கூட இப்படித்தான் கேட்டாள். அந்த வருடம் தனக்கு நல்ல ஒளிபிறக்கும் என நினைத்தாள். ஒளிபிறக்கவே செய்தது. அனால் அவள் எதிர்பார்த்த ஒளியல்ல அது. அவளுக்குக் கிடைத்தது பதவியைப் பதவி உயர்வுதான். அபிவிருத்திப் பகுதியின் அதிகாரியாக அவளே நியமித்திருந்தார்கள். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளும், ஆறு பெண்களுமாக அவளின்கீழ் பதினெட்டுப்பேர் அவளது மேற்பார்வையின் கீழ் கடமையாற்றினர். அதையிட்டு அவள் பெருமைப்படவே செய்தாள். ஆனால் இன்று அவளுடைய ரூப்பத்தினுடனாக வது பிறந்ததினம் திரும்பவும் அவள் உள்ளத்தில் ஒரு குணியமான வெளியை உண்டாக்கி விட்டிருந்தது.

கை நிறையத்தான் பணம் வருகிறது. பதவி இருக்கின்றது. கௌரவம் இருக்கிறது. எல்லாம் இருந்தும் என்ன? அவள் வாழ்க்கையில் மலர்ச்சியில்லையே. இருண்டு கொண்டிருக்கும் அவள் வாழ்வில் ஒளியேற்ற இன்னும் வந்தபாடிவலை. அவளிலும் ஆறுவயது குறைந்த நளினி திருமணமாகி குடியும் குடித்தனமுமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை நினைக்கும் போது அவள் உள்ளம் வேதனையார்சாம்பும். அது அவளுக்கு நளினியின்மேல் ஏற்பட்ட பொருமையினாலல்ல. தன் ஆற்றாமையேதான் காரணம்.

ஆற்றாமையென்று சொன்னால் அது பொருந்தாது. ஏனெனில் அவனுக்குப் பேசிவந்த திருமணங்கள் பல. ஆனால் இளமைத் துடிப்பும், அழகு வெறியும், பருவக் கோளாறும் அவனை அவற்றை நிராகரிக்கச் செய்து விட்டன. இப்போது பருவங்கடந்த பின் இளமை நிலையானது என்று எண்ணி இறுமாப்புற்றிருந்த அவள் தான் இழைத்த இமாலயத் தவற்றிற்காக வருந்துகிறாள். வேதனைப்படுகிறாள். தந்தாய் தந்தையரை இழந்த பின்னர்தான் அவள் தந்தவிமையை உணரத் தொடங்கினாள். அவள் சகோதரிகள் இருவர் திருமணமாகி நல்லபடி வாழ்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு இவளைப் பற்றிய கவலையே இல்லை. உத்தியோகம் பார்க்கிறாள். நல்ல பணம் கிடைக்கிறது. அத்துடன் அவள் வாழ்க்கை நிரம்பி விட்டதென்பதே அவர்கள் எண்ணம். ஆனால் தன்வாழ்க்கையில் நிரந்தரமாகப் பொட்டலாகிவிட்ட ஒரு பெரிய குறைபாடு உண்டு என்பது அருணாவுக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

பலர் அவளைப் பார்த்துப் பொருமைப்படுவார்கள். அருணாவுக்கென்ன நல்ல உத்தியோகம். கைநிறையச் சம்பளம். அல்லே தொல்லைகிடையாது புண்ணியஞ் செய்தவள், என்று அவள் எதிரிலேயே குறிப்பிடுவார்கள். ஆனால் எரிமலையாகக் குழறிக்கொண்டிருக்கும் அவள் உள்ளத்தைப் புரிந்துகொள்ள எவராலும் முடியாது. அவள் தனிமைக்குக் காரணம் யார்...? அவளேதான், ஆமாம்! "நானே தான்"! அவள் தனக்குத்தானே கூறிக்கொள்கிறாள்.

பெற்றோரையிழந்த அவளுக்குத் துணையாக இருப்பது அவள் தந்தையின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரி அன்னம்மாதான். அருணாவுக்கு அவள் மாமி முறையாக வேண்டும். அன்னம்மாவுக்குக்கூட ஒரு மகன் உண்டு அருணாவைவிட பத்து வயது முத்தவன். ஏதோ ஒரு கம்பனியில் வேலைபார்க்கின்றான். தந்தையார் அருணாவுக்குத் துணையாக வந்தபின் தானாகூட அங்கிருப்பது தவறு என்ற எண்ணத்தில் ஓட்டலில் ஓரறை எடுத்து வசித்தான். ஒழுங்கானவன், இன்னும் திருமணஞ்செய்துகொள்ளவில்லை. அந்த ஆசையும் அற்றவன். அவளைத் திருமணஞ்செய்து கொள்ளும்படி அன்னம்மா அருணாவிடம் கேட்க அருணா ஏதோ சாட்டுச்சொல்லிக் கழித்து விட்டாள். அன்னம்மா அத்துடன் ஆசையை ஒழித்துக் கொண்டாள். அருணா அப்படிக்கூறிவிட்டாளே என்று அன்னம்மாவிற்கு அவள் மீது எள்ளத்தனையும் கோபமில்லை. அவள்கூட அருணாவுக்கு வேறிடங்களில் விவாகம் செய்து வைக்க முயற்சித்தாள். ஆனால் ஒன்றுகூட வெற்றியளிக்கவில்லை. அருணாவைத் தன் மகள்போலக் கருதி மிகுந்த அக்கறை காட்டி வந்தாள் அன்னம்மா. அதனால் அன்னம்மா மீது அருணாவுக்கு என்றுமே ஒரு மதிப்பும், மரியாதையும் உண்டு.

சில நாட்களுக்கு முன்பு யாரோ ஒரு உறவினர் அங்கு வந்திருந்தபோது முரளியை அருணாவுக்கு முடித்து வைத்தால் என்ன என்று அன்னம்மாவிடம் கேட்க, தன்மகன் அருணாவுக்கு எந்தவிதத்திலும் தகுதியுடையவனல்ல என்று அன்னம்மா வெளிப்படையாகவே கூறிவிட்டாள். அது நடந்து இப்போது இரண்டுவருடங்கள் முடிந்து விட்டன. அவற்றை யெல்லாம் நினைத்துப்பார்த்த போது அருணாவுக்குக் கதறியழவேண்டும் போலிருந்தது.

அப்போதுதான் அவள் மேசை மேலிருந்த 'டெலிபோன்' மணி 'கிறிங் கிறிங்' என அவறியது. அவள் தன் சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டு றிசிவரைக் கையில் எடுத்து 'ஹலோ' எள்ளாள். அடுத்த பக்கத்திற் கேட்டது முரளியினுடையது. 'உனக்கு என் பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள் அருணா. கூடியவிரைவில் உன்னை உன் கணவனுடன் பார்க்க வேண்டுமென இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன்'. அருணா தொடர்ந்து பேசுவதற்கு முன் முரளி றிசிவரை வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

முரளியின் போக்கே விசித்திரமானது. அவனைப் புரிந்து கொள்ள அவனைப் பெற்ற அன்னையாலேயே முடியாது. அன்னம்மா வைப் பார்க்க ஒவ்வொரு சம்பளத்தின் போதும் வருவான். அப்போது அருணாவைக் கண்டால் 'சுகமா' என்று விசாரிப்பான். அவ்வளவுதான். பண்டிகை நாட்களில் மட்டும் தவறாமல் ஒரு வாழ்த்துமடல் அனுப்பி வைப்பான். அத்தோடு அவன் உறவு முடிந்துவிடும். அபூர்வமாக எப்போதாவது ஒருநாள் ஏதாவது தின்பண்டம் வாங்கிவந்து தாயாரிடங் கொடுப்பான். இப்படியான அவனிடங்குறை கூறுவதற்கு ஏதும் இல்லையாயினும் அருணா கண்ட கற்பனைக் கணவனாக அவன் அமையவில்லை என்பதுதான் நிதர்சனமான உண்மை.

அருணா கையில் இருந்த றிசிவரை மேசையில் படார் என வைத்துவிட்டு மீண்டும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த போது, யாரோ வெளியில் கதவைத் தட்டும் சப்தங் கேட்டு உள்ளே வரும்படி பணித்தாள். அங்கே கையில் ஒருகட்டுக் காசித்துடன் காட்சியளித்தவன் மகேந்திரன்தான். அவனை 'இருங்கள்' என்று அவள் உபசரிக்கு முன்பே 'உங்களுக்கென் அன்புகலந்த பிறந்தநாட் சோபனம், என்று அவனை வாழ்த்தினான் மகேந்திரன். தன்பிறந்த நாட் செய்தி அலுவலகம் முழுவதும் பரவிவிட்டது என்பதை உணர்ந்துகொண்ட அருணா 'நன்றி' என்று அவனை அமரச் சொன்னாள். மகேந்திரன் தன்கையிலிருந்த காசித்துக்கட்டை அவளிடம் சமர்ப்பித்து விட்டு அமர்ந்து கொண்டான். அருணா அவற்றைப் புரட்டினாள். ஆனால்

அவற்றில் அவள் கவனம் செல்லவில்லை. ஒவ்வொரு கடிதத்தின் மேலும் மகேந்திரனின் முகத்தைத்தான் அவளாற் காண முடிந்தது.

ஆமாம்! அந்த அலுவலகத்திற் பொறுப்பேற்ற நாள் முதலாக அவள் அன்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமானவனாக மகேந்திரன் நடந்து வந்துள்ளான். அவனுக்கும் அருணாவின் வயதுதான் புனைத்தலோ குடிப்பழக்கமோ அறவே அற்றவன். மிகவும் ஒழுங்கானவன் தேர்மையானவன் என்பது அந்த அலுவலகம் அறிந்த உண்மை. அதற்கு முன்பே அருணாவுக்கு அவன் மீது ஒரு தனியான அன்பு. அவள் இதயத்தில் அவனுக்காக ஒரு மென்மையான இடம் எப்போதும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். மகேந்திரன் தனக்குக் கணவனாக வாய்த்தால் அதைவிடவேறு பாக்கியந் தனக்கு கிடைக்க முடியாது, என்று எண்ணி அந்த ஆசையைத் தன் உள்ளத்துக்குள்ளேயே புதைத்து வந்திருக்கிறாள் அவள். இன்று அவளுக்கேற்பட்டிருந்த மனநிலையில் மகேந்திரனைக் கண்டதும் மனதிற்புதைந்திருந்த அவள் ஆசை கொழுந்து விட்டெரியத் தொடங்கியது. ஆயினும் அதை அவனிடங் கூறுந்துணிவற்றுக் காகிதக் கட்டைப் பார்த்தபடியே இருந்தான். அங்கே நிசப்தம் நிலவியது. அந்த நிலையை நீடிக்க விட்டால் அங்கே தன்பலவீனம் வெளிப்பட்டு விடுமோ என்றபயம் அவளுக்கு உண்டாகியதும், நான் காகிதங்களைப் பார்த்து முடிக்க இன்னும்சிலநிமிட நேரமெடுக்கும். நீங்கள் போய் உங்கள் அலுவலகங்களைக் கவனியுங்கள். முடிந்ததும் நான் அனுப்பி வைப்பேன் என்று அவளை ஒருபடியாக அனுப்பிவிட்டான். அவன் சென்றதும் அவள் தன்மேசை மேல் முகம் புதைத்து விட்டாள்.

அன்று அலுவலகத்திற் கண்டவர்கள் எல்லோரும் அவளுக்குப் பிறந்தநாள் வாழ்த்துக் கூறியபோதுதான், தானும் பதிலுக்கு உபசரிக்க வேண்டும் என்றஎண்ணம் அவள் மனதில் தோன்றியது. அதனால் அன்று சாயந்தரம் அவர்களைத் தன் வீட்டில் ஒரு தேநீர் விருந்திற்கு அழைத்திருந்தான். ஆனால் அவர்கள் எந்தவிதமான அன்பளிப்பும் கொண்டுவரக் கூடாது. என்ற நிபந்தனையுமிட்டிருந்தான். திடீர் எனத் தேநீர் விருந்தென ஏற்பாடாகியிருந்ததால் அவள் இரண்டு மணிக்கே வீட்டுக்குச் சென்றாள். அன்னம்மாலைக் கஷ்டப்படுத்த விரும்பாத காரணத்தால் வழியில் தேவையான பொருட்களை யெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டாள். மகேந்திரனும் அன்று முதல் முறையாகத் தன்வீட்டுக்குச் சமூகமளிப்பதால் பிரமாதமான முறையில் விருந்தை ஒழுங்கு படுத்தியிருந்தான்

அவளுக்கு வேண்டிய ஒத்தாசைகளை யெல்லாம் அன்னம்மா செய்து கொடுத்தாள். நேரம் நாலு மணியானதும் அவள் என்றும்பில்லாத விதமாகத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டாள். அன்னம்மாவுக்குக் கூட வியப்பை அளித்தது. அருணா எப்போதுமே இவ்வளவு சிரத்தையெடுத்துத் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டதேயில்லை' எங்காவது வெளியிற் செல்வதாக இருந்தாலும் தன்னை அழகுபடுத்தாத அருணா அன்று அலங்கார தேவதையாகக் காட்சியளித்தாள். அவளுடைய போக்கு அன்னம்மாவுக்கே சிறிது சந்தேகத்தைக் கொடுத்தது. அப்படி ஏதாவது இருந்தால் அது நல்லபடியாக முடியவேண்டும் என அவள் மனதார இறைவனை வேண்டிக் கொண்டாள்.

அருணா ஆயத்தமாக விருந்தினரை வரவேற்க வாயிலில் நின்றாள். அவள் உள்ளத்தில் ஓர் சபலம். முதலில் மகேந்திரன் வரவேண்டும். அவனும் தனிமையாக வரவேண்டும் என்பது தான் அது. அவள் ஆசை வீண்போகவில்லை. மகேந்திரன் தான் முதல்வந்தான். அவனும் தனியாகவே வந்தான். அவன் கையில் சில ரூஜா மலர்களைக் கொண்டு வந்திருந்தான். அவன் அன்புடன் அளித்த அவற்றை மனதாரப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

'நீங்கள் தான் அன்பளிப்பு எதுவும்கொண்டுவரக் கூடாது என்று கண்டிப்பான கட்டளை விதித்து விட்டீர்கள். குழந்தை தெய்வம் குரு பெரியோர் இவர்களைப் பார்க்கப் போகும் போது வெறுங்கையுடன் போகக் கூடாது என்பார்கள்: அதுதான் இவற்றைக் கொண்டு வந்தேன்'

மகேந்திரன் அடக்கமாகக் கூறினான்.

'நான் எந்த விதமான கொண்டாட்டங்களுமே வைக்க விரும்புவதில்லை. வருபவர்கள் வெறுங்கையுடன் வரமாட்டார்கள். சிலர் அன்பின் நிமித்தம் ஏதாவது அளிப்பார்கள். சிலர் அன்பில்லா விட்டாலும் கடமைக்காக ஏதாவது தருவார்கள். வசதியற்றவர்கள் கடன்பட்டரவது தம் கௌரவத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும். மற்றவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்க நான் விரும்புவதேயில்லை. ஆமாம்! நீங்கள் யார் யாருக்கோ ஏதாவது கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்றீர்கள். அந்த வரிசையில் என்னை எந்தப் பகுதியில் சேர்த்தீர்கள்...?' அருணாவும் விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசினாள்.

'நான் குறிப்பிட்ட நான்கு பகுதிகளில் ஏதாவது ஒருபகுதியில் உங்களை விரும்பியபடி சேர்த்துக் கொள்ளலாம். ஆமாம்

அடுத்து உங்கள் திருமண வாழ்த்தை எதிர்பார்க்கிறோம். கூடிய விரைவில் எங்களுக்கு அடுத்த விருந்து வைப்பீர்களாக்கும்!" அவனும் ஹாஸ்யமாகப்பேசத் தொடங்கினான். மகேந்திரனின் உள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்ள அதுதான் தக்கசமயம் என்பதை உணர்ந்த அருணை கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி 'அதற்குமுன் உங்கள் திருமண வாழ்த்தை எதிர்பார்க்கின்றேன், அப்படிக்கூறியபோது அவள் இதயம் வலித்தது.

அதற்கு மகேந்திரன் 'நான் வாழ்த்து அனுப்பினால் கூட நீங்கள் என் திருமணத்திற்கு வந்துவிடவா போகிறீர்கள்.....?' என்று பதில் கூறியபோது அவளை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள் அருணை.

"ஏன் அப்படிக்கூறுகிறீர்கள்...?" என்று அவளையும் மீறிக்கேட்டாள்.

"உங்கள் பதவியும் அந்தஸ்த்தும் அதற்கு இடங்கொடுக்காது"

"இல்லை மகேந்திரன் அது தவறு. பதவி அந்தஸ்த்து எல்லாம் நிலையற்றவை பரஸ்பரம் அன்புகலந்திருந்தால் இவையெல்லாம் அருகில் நெருங்கவே முடியாது"

நீங்கள் அப்படிக்கூறுகிறீர்கள். என்னைப்பற்றிக் கசப்பான உண்மை ஒன்றைக்கூறினால் நீங்களும் அந்த முடிவுக்கே வருவீர்கள். நான் தாழ்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் என்பது தங்களுக்குத் தெரியுமா? இப்போது என்ன சொல்கிறீர்கள்?

அவனுடைய வினாவுக்கு அருணை பதிலளிக்கவில்லை. அவன் வார்த்தை அவள் இதயத்தைப் புண்ணாக்கியது. "இறைவா இதுவும் உன் சோதனையா" என்று ஏங்கியது அவள் உள்ளம். ஆயினும் தன் மனநிலையை வெளிக்காட்டாமல், நீங்கள் கூறும்வரை எனக்கு எதுவுமே தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆயினும் என்ன, நீங்கள் வாழ்த்து அனுப்பினால் நிச்சயமாக நான் உங்கள் திருமணத்திற்கு வருவேன். அதைமட்டும்தான் பதித்துவையுங்கள்என்றாள் அவள்.

தன் உள்ளப் பலவினத்தை அறிந்துதான் மகேந்திரன் தான் ஏமாறாமல் இருப்பதற்காக இப்படிப் பேச்சில் முந்திவிட்டானோ என்று நினைத்துப்பார்த்த போது அவன் உயர்ந்தவனாகவே அவளுக்குப் பட்டது. அன்றைய தேநீர்விருந்தை பிரத்தியேகமாக மகேந்திரனுக்காகவே அவள் ஒழுங்கு செய்திருந்தாள். அதனால் மகேந்திரனுடன் பேசியபின் அந்த விருந்தே சுவைக்கவில்லை.

அவளுடைய அந்த ஆசையும் நிராசையாகியது. அடுத்த பிறந்ததினம்வரை ஒரு மீன் ஓட உறுமீன் வரும்வரை அவள் காத்திருக்க முடியாது. ஏதாவது ஒருமுடிவுக்கு வந்துதான் ஆகவேண்டும். இப்படிச் சித்திரவதைப் பட்டு அணுஅணுவாகச் செத்துக் கொண்டிருப்பதை விட ஒரேநாளில் செத்துவிட்டு நடைப்பிணமாக எஞ்சிய காலத்தை ஓட்டிவிடுவது மேலாகப் பட்டது அவளுக்கு. அதனால் அவள் அந்த முடிவுக்கு வந்தாள். அவள் எடுத்துக் கொண்ட அந்த முடிவைத் தன் மாமி அன்னம்மா விடம் அன்று இரவே அவள் கூறியும் விட்டாள்.

ஆனால் அன்னம்மா கூறிய பதில் அவள் இதயத்தைச் சுக்கு நூறுக்கியது. அவள் கருங்கற் சிலையாக வாயடைத்து நின்றாள். ஆமாம்! முரளி பலவருடங்களாக யாரோ ஒருபறங்கிப் பெண்ணை காதலித்து வந்திருக்கின்றான். அது அன்னம்மாவுக்குக்கூடத் தெரியாது, சென்ற வாரம் பெற்ற தாய்க்குக் கூடக் கூறிக் கொள்ளாமல் அவன் அவளை திருமணஞ் செய்து விட்டானாம். நீ புண்ணியஞ் செய்தவள் அருணை. அந்தக் கயவனிடம் இருந்து உன்னைக் கடவுள் காப்பாற்றி விட்டார், என்று அன்னம்மா கூறிமுடித்தபோது அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியாமல் அன்றிரவைக் கழித்தாள் அருணை, அவள் எடுத்துக்கொண்ட அந்த முடிவு அவளைப்பார்த்துச் சிரித்தது.

கதவைத் தொட்ட கை

தரும. சிவராமு.

ஒன்று

கொழும்பின் ஒதுங்கிய பகுதி - பட்டாளத்து இரும்புக் கோலாகலம் மங்கலான வாடையடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அது ஒரு சந்துவீடு. இரண்டு ஒடுங்கிய ரோட்டுக்கள் அந்தச்சந்தில் மோதி ஒரு பெரிய ரஸ்தாவிலே சங்கமித்தன. வீடு பெரிய ரஸ்தாவை நிமிர்ந்து பார்த்தபடி நிற்கிறது.

பெரிய வீடுதான் என்றாலும் அதன் சிமிந்திச்சருமத்திலே அப்பியிருந்த சுண்ணாம்புக்காரல் பெயர்ந்து வீழ்ந்து குஷ்டரோகி மாதிரிக்காட்சிதந்தது. முன்புறத்துக் கதவு இரும்புத்தோற்றத் தோடு அடைத்துக் கிடந்தது. இடதுபக்கத்தில் மூன்றாவதுமாடிச் சாரளத்தின் ஒற்றைக்கதவு உடைந்து தொங்கிற்று. முற்றம் தெருவோடு ஒட்டி நான்கு நடைபாதைகளின் அகலத்தில் குறுகியிருந்தது. அதன் சுவப்புமணலில் கவனிப்பாரற்று சுவரோரத்தில் வளர்ந்துகிடந்த ஒசிரு குரோட்டன்களின் நிழல்கள் பரவின. அந்தக் குரோட்டன்கள் இரண்டரை ஆள் உயரத்திற்கு காம்ப்வுண்டுச் சுவருக்கும் மேலாகத் தலையை நீட்டி வெளியிலகத்து சங்கதிகளை பிரமதேவர்கள் மாதிரி ஆடாமல் அசையாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றன.

மாலேவேளை. பெரிய பெரிய கற்கட்டிடங்களின் இருண்ட நிழல்களில் அத்தப்புலத்தின் காட்சி வேளைக்குமுந்தியே மங்கி விட்டது. பெரிய ரஸ்தாவிலும் ஒருங்கிய ரோட்டுக்களிலும் அடிக்கடி உயிர்ரேகையின் அத்தாட்சிக்கு எப்போதாவது ஒரு கார் அல்லது லாரி, பேயைக்கண்டாற்போல் அலறியடித்தபடி பறக்கும்.

மாலே கவிந்துகொண்டே இரவின் வாயிலுக்கு வந்து விட்டது. இனியும் என்னால் பொறுக்க முடியாது.

அவனைக் கொல்லவேண்டும்!.....கொல்லவேண்டும்!!.....
என் கழுத்துநரம்புகள் புடைத்துக்கொண்டு காதருகே படபடத்தன. முகம் ஜிவ் வென்று ரத்தத்தின் உஷ்ணத்திற் சுட்டது. கைகளை முஷ்டி பிடித்துக் கொண்டேன். பஜங்களில் ஒருவித வேதனை.

என் கறுப்புக் காற்சட்டைப்பையில் ஒரு நீண்ட குத்துக் கத்தி இருக்கிறது!-- என்மனசில் மகிழ்ச்சியும் ஆபத்தன் துடிப்பும் கட்டிப்பூண்டன. என்ன விசித்திர உணர்ச்சி! இதேஉணர்வு முன்பு எத்தனை தடவைகள் எனக்குப் பட்டிருக்கின்றன! ஆயாம்! ஆமரம்! வீட்டிலே திருட்டுத் தனமாகப் பணத்தை அள்ளிக் கொண்டு நியேட்டரருகே அப்பாவுக்கு ஒளித்து டிக்கட் எடுக்கும்போது இருந்த அதேஉணர்வு! அதற்கும் இதற்கும் பளுவில் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை! நான்கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துவிட்டு நிமிர்ந்து அந்த வீட்டைப் பார்த்தேன்.

அவன் - அவன் - அவனைக் கொல்ல வேணும்!

நான் அப்போது பெரிய ரஸ்தாவின் அருகே, வெள்ளைக் காரர்கள் அந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்தபோது உபயோகத்தல்லருந்த பார்க் ஒன்றில் உடைந்த பெஞ்சு ஒன்றன்மேல் உட்காந்திருக்கிறேன். பார்க்கில் நான் மட்டும்தான்.

நான் அணிந்திருந்த ஷர்டின் நிறம் ஆழ்ந்த பழுப்பு! கறுப்புக் காற்சற்றடையும் பழுப்பு ஷோர்ட்டும் மங்களில் தெரியாது. நான் அவனை அணுகும்வரை அவனுக்கு என்னைத்தெரியாது. அருகே போனதும் நிமிர்ந்து பார்ப்பான், இப்படி!... விறைத்துப்போய் அவன் வாய் பிளக்கும்! உடனே இந்தக்கைக்குட்டையைத் திணித்து-

சதக்!

எனக்கு மனசில் ஏதோ புரண்டது!

மனசைக் கட்டுப்படுத்தியிராவிட்டால் அந்தப் பார்க்கி
லேயே எழுந்துநின்று தலைதெறிக்க மகிழ்ச்சியில் துள்ளியிருப்பேன்!

திடீரென்று இரும்புக் கோஷத்தோடு ஒரு பழைய லாரி
காளைப் பிய்த்துவிட்டுப் பறந்தது.

நான் கனவு சிதைந்த பரிதாபத்தோடு அது சந்து
திருபும்வரை கவனித்தேன். பிறகு பக்கெட்டைத்தட்டி குத்துக்
கத்தியைக் காற்சட்டைத் துணியினுடையே ஸ்பரிசித்தேன். மனம்
இப்போது உணர்வுப் பிரதிபலிப்பு ஒன்றும் செய்யவில்லை.

வானத்தின் ஒரேபரந்த அளவுகடந்த துண்டு
நீலச்சாயை மங்கிக்கறுத்தது. கீழ்வானத்தில் ஒரு வெள்ளைவீட்
டின் டேலே வானின் கிரகப்புள்ளி ஏதோ மிளிங்கிற்று. எழுந்து
பெஞ்சியைச் சுற்றிச் சுற்றி நடந்தேன். மறுதடவை வானை
நிமிர்ந்து பார்த்தபோது எங்கும் 'கிலு கிலு' வென்று ஒரே நட்ச
த்திர மயம். மேற்குவானத்தில் ஒளியின் கடைசிரேகை செத்துக்
கொண்டிருந்தது.

இன்னும் இரவு வரவில்லை. நன்றாக இருளட்டும்.

ஊஹூம்! இனியுமா பொறுமை!

மனசை உதறிவிட்டு நிலத்தைச் சப்பாத்துக்காலினால்
மிதித்து உதைத்தேன். தெருவில் லைட்டு வரிசைகள் குளிர் ஒளி
பரப்பின. நட்சத்திர முத்துக்களைப் போன்ற அவற்றின் ஒளி சுவம்
போல நீலமாகத் தெருவெங்கும் திட்டுத்திட்டாய் விழுந்திருந்தது.

அந்த வீட்டைப் பார்த்தேன். நான்காவது மாடியில்
ஒரேஒரு சாளரத்திலும்மட்டும் ஒளி சதுரம் போட்டது. அதன்
ஆரூவதுமாடி வானின் இருட்டுக்குள் ஒரேயடியாகப் புதைந்து
கிடந்தது.

அவனை! பக்கட்டினுள் கையைநுழைத்து கத்திப்
பிடியைஉருவி விட்டேன்.....! அவனை! மனம்
சதிராடியது. அடி உள்ளத்தில் ஏதோ குறுகுறுப்பு.

கொலை!

மீண்டும் அவனுடைய அறைச்சாளரத்தைப்பார்த்தேன்.
யாரோ - அவன்தான்-உள்ளேநடமாடும் நிழல்விழுந்தது.

நான் பார்க்கைவிட்டுத் தெருவில் இறங்கினேன்.
கை பக்கெட்டினுள்ளேயே கிடந்தது.

தெருவில் உயிர்இல்லை. என் தனிமையான நடை,
பாதரச்சையின் கிரேப்பிலும் ஒருவிதக்கற்பனை ஒலியை எழுப்பி
அந்த ராட்சசவீட்டில் தம், தம், என்று எதிரொலித்தது. சந்திக்கு
வந்தேன், பெரியரஸ்தாவோடு உறவு கொண்டாடும் அந்தக்
குறுகின வீதிகள் இரண்டையும் மாறிமாறிப் பார்த்தேன்.

ஒரே அமானுஷ்யம்!
இனி!

இரண்டு

காம்பவுண்டுக் கேட்டின் சட்டங்களில் காலைவைத்து
அதன் கிராத்களினுடே உள்ளே குரோட்டன்ஸ் இருட்டை
ஊடுருவி வாயிற்கதவைப் பார்த்து விட்டுக் கதவன் மீது ஏறி
னேன்.

உள்ளே குதித்தபோது மிருதுவாகத் 'தொப்'
என்ற ஒலிகேட்டது. நான் சரக்கென்று குரோட்டன்ஸ் அருகே
பதுங்கினேன். ஒரு எதிர்ச்சலனமும் இல்லை. சப்தம் உலகிலிருந்தே
விடைபெற்றாற் போன்ற பிரமை!

ஒருநிமிஷத்தின்பிறகு இருட்டைவிட்டு வெளி வந்தேன்.

நட்சத்திர ஒளியையும் சுவரில் தெருவிளக்கின் பிரதிபலிப்
பையும் தவிர அங்கே ஒளிஇல்லை. வாயிற்கதவண்டை வந்தேன்.
உள்ளே பலமான தாழ்ப்பாள்! நான் கதவைத்தடவி விட்டு
வீட்டைச்சுற்றி பின்புறமாக நடைபோட்டேன். அடுத்தவீட்டை
யும் இந்தவீட்டையும் பிரித்துநின்ற சுவர் வெளிச்சுவரோடேயே
ஒட்டுப்போட்டு அதைவிட ஒருமடங்கு உயர்ந்திருந்தது. சுவருக்கும்
வீட்டுக்குமிடையே ரொம்பக் குறுகலான இடைவெளி! அதில்
புல் வளர்ந்து பற்றை போட்டிருந்தது. ஒரேஇருட்டு. சுவரின்வெண்
மைகூடத்தோன்றவில்லை. எதிரில் எங்கோ வானத்தைக் கீறினாற்
போல் நான் நடந்த பாதையின் இறுதி அந்தம் வெளிச்சம் காட்

டிற்று. அதைத்தவிரப் பார்ப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லாததால் விரைப் போடு அதைக் குத்தப்போகிறவன் மாதிரி நடந்துகொண்டிருந்தேன்.

உடல் தந்தியடித்தது. சரக் கென்று கத்தியை அதன் தோல் உறையிலிருந்து உருவி எடுத்தேன். நரம்புகள் புடைத்தன.

அந்த ஒளிக்கீற்றை மறைத்தபடி ஒரு மனிதன் தோன்றினான்.

மறுகணம் அவனைக் காணும், கண்ணைமூடிவிழிப்பதனுள் அவன் மறைந்ததால் எந்தத் திசையில் சென்றான் என்பது புலப்படவில்லை.

கத்தியை முஷ்டியினுள்ளே கசக்கியபடி நின்றேன். மனம் அசையமறுத்தது. பங்கனாச்சுவரில் ஒரு கையை ஊன்றிய போதுதான் கைப்பிடிக்கு வசதியாக ஏதோ அகப்பட்டது! உபயோகத்திலிருந்து இப்போது கவனிப்பாரற்று கிடந்த 'காஸ்' குழாய்!

கத்தியைப் பற்களில் இடுக்கியபடி குழாயைஇரண்டு கைகளாலும் பற்றினேன். அந்தமனிதனின் நினைப்பு வந்தது. நான் வந்த பாதையின் இருபுறமும் பார்த்தேன். மனிதச்சுவடு இல்லை வெறும் இருட்டுத்தால்!

குழாய் பிடிப்பதற்கு ஏதுவாகக் கரல்கட்டி மரமரப்பாய் இருந்தது. சிரமத்தோடு இரண்டு கால்சூழையும் சுவரில் உந்தித் தோள்சதைகளின் பலத்தால் மேலே மேலே மேலே எம்பி ஏறினேன்; ஒரு ஜன்னல்! அதன்விளிம்பில் கால்சூழைவைத்து இளைப்பாறிவிட்டு முழங்கால்சூழைமடித்து உட்கார்ந்து ஜன்னல் இருட்டை ஊடுருவிப்பார்த்தேன். கண்ணடிஜன்னல் - உள்ளே ஒளி இல்லை. மனிதர்களும் இருக்கமாட்டார்கள். அவனும் வேலைக்காரரும் தானே! அவன் நான்காவது மாடியில்! - கத்தியைப் பற்களிலிருந்து எடுத்து மடியில்செருகினேன்.

ஒருகரத்தினால் குழாயை இழுத்துப் பற்றியபடி ஜன்னல் விளிம்பில் விலகி உட்கார்ந்து சாளரக்கதவைத் திறந்தேன். அதற்கு கம்பிகளில்லை. மறுகணம் நான் அறையினுள் நின்றேன். உள்ளத்தில் காரியவாதம் முனைந்து அறிவைத்தூண்டிற்று. சுறுசுறுப்போடு அறையின் இருட்டிலே கண்ணை முக்குளிக்கவிட்டுப் பழகினேன்.

வெள்ளைச் சுவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் திரையில்படம் விழுவதைப்போல் தோன்றின. சுவரில்கருப்பாக ஒரு நீள்சதுரம் - கதவு!

கதவைத் திறந்தேன்.

வெளியே ஒரு கூடம். அதனுள் கவிந்துகிடந்த இருட்டினுள் சுவரின் வெண்மையையும் கதவு சாளரங்களின் ஒளிபேதத்தையும் வைத்துக்கணித்து வலதுபுறத்தில் மாடிப்படி இருப்பதைக் கண்டுபிடித்தேன். அது முதலாவதுமெத்தை. நான்காவதில்தான் அவன்..... நான் விரு விருஎன்று மாடிப்படியில் ஏறினேன். அடுத்தமெத்தையில் படி ஏற்றம் சடக்கென்று திரும்பிற்று. அதன் கோணல் மாணல்களில் சுழன்று சுழன்று நான்காவது மாடிக்கு வந்துநின்று. அரையிலிருந்த குத்துக்கத்தியை உருவினேன்.

மனம்துணுக்குற்றது - எனக்குமுன்பே ஒருமனிதன் அதே மாடியில் சுற்றுமுற்றும்பார்த்தபடி கூடத்தைத் தாண்டிக்கொண்டிருந்தான். நான் மாடிப்படியின் அரண்கவரருகே பதுங்கியபடி கவனித்தேன். ஒருஅறையின் கண்ணாடிபதித்த கதவுகளினூடே ஒளிப்புகை வந்து கூடத்தின் மங்கலான இருட்டைக் கரைத்தது - அவனுடைய அறைதான்.

கத்திப்பிடியை இறுகப்பற்றிச் சுவரில் அதன் கூரை
மெதுவாகத் தீட்டினேன்.

அந்த மனிதன் கதவருகே நின்றபடி உள்ளே செல்
லுமுன்பு பாக்கெட்டிலிருந்து எதையோ எடுத்தான். சந்தேகமில்
லாமல் நீலச்சுடர்விட்டு மின்னிய அது ஒரு கத்தியேதான்.

நான் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டேன்.

நீடிரென்று உள்ளேபாய்ந்து கதவை அடித்து பூட்டினான்
அந்தக்கத்தி - மனிதன். உள்ளிருந்து வியப்பும் பயமும் கலந்து ஒரு
குரல் - அவனுடையதுதான் - கேட்டது. ஏதோ சாமான்கள்
புரண்டன. அவனுடையகுரலின் கெஞ்சும் ஒலி! - அந்தக்குரல்! -
என்னை அழைத்தாற்போன்ற பிரமை!

மனம் தடுமாறிற்று. -

மாடிப்படிகளிலிருந்து பாய்ந்து ஓடினேன்.

உள்ளே ஏதோ நாற்காலி மோதிமுறிந்த பலத்த சப்தம்
கேட்டது. நான் தரமதிக்கவில்லை. புணங்களைக் கதவில் மோதி
இடித்தேன். கதவு உட்புறமாகப் பிளந்தது.

உள்ளே - அவனை என்னோடு வந்தவன் கட்டிலில் புரட்டி
முகத்தின் நேரே செங்குத்தாகக் கத்தியைக் காட்டிக் கொண்டு
இருந்தான். கீழேகிடந்த அவனுடைய வலது கரம் கத்தி பிடித்த
கரத்தின் மணிக்கட்டை இறுகப்பற்றிச் சாவிற்கும் வாழ்விற்கும்
இடையே கோடு போட முயன்றுகொண்டிருந்தது. நான் உள்ளே
பாய்ந்த சந்தடியில் கத்தி-மனிதன் திரும்பினான்!

நான் கையில் கத்தியோடு அவன் முகத்தெதிரே நின்றேன்.

அவன் கத்திக் கை ஓங்கியது. நான் அவன் வீச்சுக்கு பின் வாங்கினேன்- உடலின் பலம் முழுவதையும் முன்னே தள்ளிப் பாய்ந்ததால் அவன் உடல் திரும்பிற்று - மறுகணம் என் கத்திப் பிடியினால் அவனுடைய காதருகே தாக்கினேன்.

அவன் தலை குலங்கிற்று - சரிந்து வீழ்ந்தான்.

இவ்வளவையும் பரக்கப் பரக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த என் நிஜமான எதிராளியை நோக்கித்திரும்பினேன்.

அவன் வெருண்ட கண்களோடு என்னைப் பார்த்தான்.

எத்தனை நேரம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருப்போம்! என் கையிலிருந்த கத்தி நழுவினது. அவன் முன்னே ஓடிவந்து என்னைக் கட்டித் தழுவினான்.

எனது கண்கள் கலங்கின!

நம்முடைய சொந்த இயல்பை மட்டும் ஏன் அடிக்கடி மறந்து போகிறோமோ!

1959ம் ஆண்டு திருக்கோணமலை இந்துக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது நாம் நடாத்திய “யாழ்” என்ற சிறுவர் கை எழுத்துப் பிரதிக்காக, ஒரே நாளில் எழுதி முடிக்கப்பட்ட 10க் கதைகளுள் ஒன்று (ஆர்)

["யூதர்களின் வழக்கப்படி, கிறீஸ்து நாதர் பிறந்த
 எட்டாம் நாள் அவருக்கு விருத்த சேதனைச் செய்-
 தார்கள். அந்த நாள் தமிழ்க் கிறீஸ்தவர்டையே
 வருடப் பிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுவது விசித்திர
 மானதுதான். அதைவிட விசித்திரம் என்னவென்றால்
 எங்களுரில் அந்த வருடப்பிறப்பு பறைமேளத்துடன்
 தொடங்குவதுதான்"]

போர்ப் பறை

வ. அ. இராசரெத்தினம்.

பால்ய வயதிலே திருக்கொட்டியாபுரப்பற்று மூதூரைச்
 சேர்ந்த சத்தியநாதன் இப்படியாகச் சிந்திக்கவில்லைதான்.

பாடசாலை மாணவனாக இருந்த அந்த நாட்களில்,
 பல்லைக் கிட்டளைக்கும் மார்கழி வாடைக் கடுவலில் அர்த்த
 இராத்திரியிற் பிறக்கப்போகும் புதுவருடத்தை எதிர்பார்த்தபடி
 சத்தியநாதன் விழித்துக் கொண்டேயிருந்திருக்கிறார். கோயிற்
 பஸிபீடத்தின் இடதுபக்க மூலையில் பேசுபாலன் பிறப்பைச்சித்
 தரிக்கும் மாட்டுத் தொழுவத்தின் முன்னால், வரஇருக்கும் புத்-
 தாண்டிற் தங்களுக்குச் சகல செளபாக்கியங்களையும் அனுக்கிர
 கிக்கும்படி பிரார்த்தித்து, வருடப் பிறப்பிற்காகக் காத்துக்

கொண்டிருக்கும் விசுவாசிகளின் கூட்டத்தோடு சத்தியநாதனும் முழந்தாட்படியிட்டு விழித்துக் கொண்டேயிருந்திருக்கிறார். அப்போதெல்லாம் அவருக்கு புதுவருட புத்தாடையைப் பற்றிய எண்ணங்களே மனதில் நிறைந்திருக்கும். அவைகட்கும் மேலாக கோயிற்சுவர் மணிக்கூடு தன்இருகரங்களையும் கூப்பி, பன்னிரண்டாம் மணியின் முதல் நாதத்தை எழுப்புகையில் கோயிற் கோபுரத்தின் உச்சியிற் கட்டப்பட்டிருக்கும் மணிக்கயிற்றைப் பிடித்து அடித்து புதுவருடம் பிறந்தமையை ஊரறியச்செய்வதிற்கு தான் அவர் நாட்டமெல்லாம் முழுமையாக இருக்கும். அந்த ஒன்றிற்காகவேதான் சத்தியநாதன் சில்லென்றுதும் வாடைக் கடுவலில் கொட்டு கொட்டென்றுவிழித்துக் கொண்டேயிருப்பார்!

பூமிநடுக்கம் ஏற்பட்ட ஆண்டிலே அதாவது சரியாக நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னே கோயிற்சுவர் மணிக்கூடு தன் இரு கரங்களையும் கூப்பிப் பன்னிரண்டாம் மணியின் முதல் நாதத்தை எழுப்பிய போது, மணிக்கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த அதிஷ்டசாலி சத்தியநாதனேதான்! கோயில் முகப்பு வெண்கலமணியிலிருந்து சுநாதத்தை எழுப்பிப் புதுவருடம் பிறந்து விட்டதை ஊர்முழுமைக்கும் அறிவித்த பெருமை அந்த ஆண்டு அவருக்குத்தான் சித்தித்தது!

சத்தியநாதன் மணிக்கயிற்றை இழுத்து மணியிலிருந்து சுநாதத்தை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கையில், ஊர் வாலிபர்கள் தாங்கள் கட்டிவந்த ஏறிவெடிகளைக் கோயிற்புற மதிலில் ஏறித்து முழக்கினார்கள். சப்த சுரைங்களில் பேதலின்றி ஒரே குரலில் நாதத்தை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான் பறையன். தோன்றித் தொங்கிய பத்தளத்தை மற்றப் பறையர்கள் அடித்து முழக்கினார்கள்

பின்வட்டுச் சப்தங்களுக்கும், ஊதுகுழல் நாதத்திற்கும், முழவொலிக்கும் மேலாகக் கோயில் மணியின் சுநாதம் ஊரை நிறைத்து நிற்கிறது! ஒன்பது வயதுப்பையனான சத்தியநாதன், மணிக்கயிற்றை இழுத்து இழுத்து நாதத்தை எழுப்பிக்கொண்டேயிருந்தார். தன்னைக் கண்ட அலுத்துப் போலுலு, பட்டாஸ் வெடிகளின் முழக்கமும், ஊதுகுழல் நாதமும், மத்தளங்களின் ஓசையும் ஒய்ந்து ஒதிற்கும் வரை சத்தியநாதன் மணியை அடித்துக் கொண்டேயிருந்தார்!

அந்த வருடத்திற்குப் பின்னால், சத்தியநாதனுக்கு மணியடிக்கும் பாக்கியம் என்றைக்குமே சித்திக்கவில்லை.

அந்த ஆண்டு எல்லா ஓசைகளும் ஒடுங்கி - கோயிலைச் சூழ இருந்த விசுவாசிகளின் வீட்டிற்கேட்ட சீனவெடிச் சப்தங்களும் ஓய்ந்த பின்னர் கோயிலினுள்ளே யேசுபாலனின் மாட்டுக் கொட்டிலுக்கு முன்னால் மௌனமாகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்த விசுவாசிகளின் மத்தியிலிருந்து சத்தியநாதரின் மாமனார் 'அந்தோனிக் கட்டையர்' உரத்த குரலெடுத்து வீசுத்தம் பாடினார்.

மயிலிட்டிய் புலவர் பாடிய அந்தப் பிள்ளைக் கவியைச் சத்தியநாதன் தனுள்ளேயே பாடிக்கொள்கிறார்.

குவலயத்தவரன்பு கொண்டாட வண்டாடு
குளிர்மலர்ப் பொழில்களாட
கோமயிலாட வயல்நீடுகுயிலாட நெற்
குலை கலக - லென்றடிடக்
கவலையற்றிடுமாயர் களியாட இளவாழை
களிரீடு தளிர்களாட
காராடு மெரய்குழலில் நாராடவழகனைய
கழிநீடு தளிர்களாடக்
தவில் முரசமத்தட்டர் சபையாட நவசோடி
சனயாட விளமை கொணிலைத்
தண்ணிழல் பரந்தாட விண்மனையொடுங்கிரண
தாரகை தயங்கியாடத்
திவலையமுதைப் பருகு தெய்வீக பாலனே
செங்கிரை யாடியருளே
திருமருவு பரமகனி மரியுதவுபாலனே
செங்கிரை யாடியருளே

வெளியே ஸாடைக்கடுவல் சில்லென்று ஊதிக்கொண்டிருக்கிறது பிறக்கப் போதும் புதுவருடத்தை எதிர்பார்த்து அவர் குடும்பத்தினர் விழித்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவருடைய மூத்த

மகள், கோயில் மணிக்கயிற்றை எல்லோருக்கும் முன்னர் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஏகாக்கிரக சிந்தையோடு எப்போதோ கோயிலுக்குச் சென்ற விட்டான். மூத்தமகள் தன் சகோதரர்களின் புத்தாடைகளுக்குப் பொத்தான் தைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இளையமகன் மணிச்சப்தம் கேட்டதும் வெடிகொளுத்துவதற்காக வெடித்தட்டும் நெருட்புப் பெட்டியுமாக வாயிலில் நிற்கிறான். அவர்மனைவி எண்ணைச்சட்டியை அடுப்பில் வைத்தபடி காத்துக் கொண்டேயிருக்கிறாள்! 'புது வருடம் பிறக்கும் போது எதையாவது எண்ணைச்சட்டியில் இடவேண்டும்' என்று தலைமுறை, தலைமுறையாக அவள் கொண்டிருக்கும் விசித்திரமான நம்பிக்கைக்குப் பங்கம் விளைவிக்கத் தராமலாயினறிச்சத்தியநாதன் சாய்வு நாற்காலியிற் அந்தப் பிள்ளைப்பாடலை முணு முணுத்துக் கொள்கிறார்.

திவ்வையமுதைப் பருகு தெய்வீகபானே
செங்கீரை யாடியருளே
திருமருவு பரமகனி மரியுதவுபாலனே
செங்கீரை யாடியருளே

'வருஷம் பிறக்கப்போகிறது நீங்கள் கோயிலுக்குப் போகவில்லையா?

அடுக்களைக்குள்ளிருந்துவந்த அவர் மனைவியின் குரலில் வெறுப்பைச் சத்தியநாதன் உணர்ந்தார்.

"நமக்கு இது புதுவருடப்பிறப்பா? அன்னியரிடம் அடிமைப்பட்டிருக்கிற கடந்தநாம், அன்னியர்கள் சென்றபின்பும் அவர்கள் கற்பித்த பழக்க வழக்கங்களை மட்டும் இன்னமும் விடாப்பிடியாகப் பிடித்து கொண்டிருக்கிறோம். கோயிலுக்குப் போகத்தான் வேண்டும். ஆனால் இன்று நமக்கு வருடப்பிறப்பென்பதை என்னால் ஒப்புக் கொள்ளமுடியாது"

என்று சொல்லத்தான் விரும்பினார் சத்தியநாதர், ஆனால் சொல்லவில்லை.

பழக்கதோசத்தினாலும், அறியாமையினாலும் ஆராயாமையாலும், விருத்தசேதனம், ஞானமுழக்கு - என்ற புனிதத்துவத்தை மறந்து புதுவருடப் பிறப்பு என்ற புதிய தத்துவத்தைக்

கற்பித்து வாழும் சமுதாயத்தின் அங்கமான தன் மனைவியின் நம்பிக்கைக்கு மாறாக எதையும் சொல்லிக் குடும்பத்தில் அமைதியின்மையை ஏற்படுத்தத் திராணியற்றவராய் “போகிறேன்” என்று மட்டும் சொல்லிவைத்தார்.

அடுக்களையிலிருந்து மனைவியின் குரல் அபஸ்வரமாக ஒலித்தது.

குறிப்புணர்ந்த சத்தியநாதன் சாய்கதிரையிலிருந்து எழுந்து மின்விளக்கைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கோயிலை நோக்கி நடந்தார்.

அட்டமி கழித்த வளர் பிறைக் காலமாயிருந்தாலும் வானத்திற் சந்திரனைக்கானவில்லை, ஒரேமழைமூட்டம். வாடைக் கடுவல் முகத்தில் ஊசிகுத்துவது போலக் குத்துகிறது, பெருமழை வருவதற்கான அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன. கடந்த ஒரு வாரமாகப் பெய்தமழையில் ஊரே வெள்ளக்காடாய் குண்டு குழிகளில் எல்லாம் நீர்நிரம்பிக் கிடந்தது. மாரித்தவளைகளின் இரைச்சல் காதுகளைக் குடைந்தது.

குடுதேடித் தாரரோட்டில் படுத்துக்கிடந்த கட்டாக் காலிக்டு வழிவிலகி, சாணத்திற் காலவைத்து விடாமற் பதனமாகக் கோயிலை நோக்கி நடந்தார் சத்தியநாதன்!

கோயில் வெளிவிராந்தையிற் சனக்கூட்டம்! வருடப் பிறப்பை பாலனோடு சழிக்கலந்த விசுவாசிகள்! அவருடைய மூத்தமகன் மணிக்கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு தயாராக நிற்பதைக் கண்டபோது சத்தியநாதனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது! அந்தக் கண்ணேரமுறுவல் பறையனையும், அவன்கூட்டத்தினரையும் கண்ட போது ஆத்திரமாக வந்தது.

“ஊரில்வரும் கபகாரியங்களில் எல்லாம் ஒலிபெருக்கி “டப்பா” இசையைப் பொழிகின்றது. அதற்கும்மேலால் கிதார் மெலோடிக்கா என்று ஏதேதோ வாத்தியங்களை எல்லாம் முழக்கித் தமிழ்இசையைக் கொல்லும் இசைக்குழுக்கள் வேறுவந்துவிட்டன. ஆனால் புதுவருடப் பிறப்பென்று புனிதமாக - ஆனால் முட்டாள்த

தனமாக நம்பும் இன்றையத்தினத்திற்கு மட்டும் பறையேளம் சாவீட்டிற்கு கொட்டப்படும் பிணப்பறை, கொட்டப்படுகிறது. ஆனால் இத்தனைகாலம் பிணப்பறை கொட்டப்படும் 'புதுவருடப் பிறப்பு' என்ற முட்டாள்த் தத்துவம் இன்னமும் சாகவில்லை.

என்று மனத்துட் கறுவிக்கொண்டார் சத்தியநாதன்.

நிலத்தை நம்பிச்சுதந்திரமாக வாழும் சன் அயற்கிராமத்து மக்கள், பறையர் என்ற குலத்திற் பிறந்து விட்டகுற்றத்திற்காக - எவ்விதத்தேவையுமின்றி ஆங்கில வருடப் பிறப்பன்று காலையில் மேளத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு வீடு வீடாக அடிப்பதும் ஒவ்வொரு வீட்டாரும் கொடுக்கும் 'வருடப்படி' என்ற பிச்சையைக் கூனிக் குறுகிக் கூழைக்கும்பிடு போட்டுக் கொண்டு வாங்குவதும், அப்படி வாங்குவதன் மூலம் தாங்கள் மற்றவர்களை விடத்தாழ்ந்தவர்கள் என்று தாங்களாகவே கற்பித்துக்கொள்ளுவது . . .

இந்த அசட்டுத்தனமானதையெல்லாம் ஒழிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு பத்து ஆண்டுகளுக்கே முன்னே தான் முயன்றதை நினைத்தார் சத்தியநாதன்.

அன்றையதினம் ஆங்கில வருடப்பிறப்பன்று கோயிலிலே பறை முழக்கியவர்கள் விடிந்ததும் 'வரும்படி' வாங்க ஊருக்குட்கினம்பியபோது சத்தியநாதன் அவர்களிடம் சொன்னார்.

“இந்தவருடம் பங்கு சபைத் தலைவர்வீட்டிற்கு முதலிற் போங்கள்”

சத்தியநாதன் சொன்னபடியே அவர்கள்செய்தார்கள். வந்தது வினை!

“சபைத் தலைவரென்ன கொம்பா? அவர் வீட்டிற்கு என் முதலிற் போகவேண்டும்” என்று பிலர் குமுறினார்கள்.

ஊர் இரண்டுபட்டது. பலவீடுகளில் அவர்கட்கு 'வரும்படி' கிடைக்கவில்லை.

அந்த ஆண்டோடு அந்த வழக்கமே இவ்வரம்பர் போய் விடும் என்று சத்தியநாதன் நம்பினார்.

ஆனால் அவர் எதிர்பார்த்தது நடக்கவில்லை. அடுத்த ஆண்டும் அவர்கள் வந்தார்கள். இப்போதும் வந்திருக்கிறார்கள்! விருத்தசேதனம் - ஞானமுழக்கு - என்ற புனிதத்துவம் மறக்கப்பட்டு, ஆங்கிலப் புது வருடப் பிறப்பு - நமது வருடப் பிறப்பாகக் கற்பிக்கப்பட்டு என்னென்ன வெல்லாமோ நடக்கின்றது.

சத்தியநாதனார் பொறுக்கவே முடியவில்லை.

கோயில் விருந்தையில் நின்ற கூட்டத்தினரிடம், "இன்றைக்கு நமக்கு வருடப் பிறப்பு? ஆங்கிலேயரின் வருடப்பிறப்பை நாம் ஏன் கொண்டாட வேண்டும்?" என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டார். "கருணாகரணம் அருந்தி ஒரு வருடம் எவருமே பதில் தரவில்லை. பிறப்பு நமக்கு உண்டாகவில்லை. ஆகவே நமக்கு வருடப்பிறப்பு இல்லை. ஆகவே நமக்கு வருடப்பிறப்பு இல்லை. ஆகவே நமக்கு வருடப்பிறப்பு இல்லை."

"தமிழனுக்கு வருடப் பிறப்பு சித்திரையல்லவா?" என்றார் மீண்டும்.

"ஆனால் பழக்கமாகி விட்டதே. அதை விட்டுவிட முடியுமா?" என்றார் முதியவர் ஒருவர்.

"அப்படிப் பழக்கமாகி விட்டால், கிறிஸ்து நமது விருத்தசேதனஞ் செய்யப்பட்டுப் பெயர் குட்டப்பட்ட இப்புனித தினத்தில் சாவிட்டிற்குக் கொண்டப்பெரும் பறைமேளத்தை ஏன் அடிக்கவேண்டும்?" என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டார் சத்தியநாதன்.

கூட்டத்தில் எவருமே பதில் சொல்லவில்லை.

பொறுமையிழந்த சத்தியநாதன்

“மெய்வருந்தி உழைத்துச் சுதந்திரமாகச் சீவிக்கும் நீங்கள், ஏன் இப்படி மேளத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு கொட்டி எல்லோருக்கும் கூழைக்கும்பிடு போடுகிறீர்கள்” என்று மேளக் கூட்டத்தினரிடம்.

“இது வழமையாச்சே ஐயா” என்று குழைந்தார்கள் அவர்கள்,

“வழக்கம், கண்டறியாத வழக்கம்” என்று உச்சஸ்தாயிற் கத்தினார் சத்தியநாதன்.

சுவர் மணிக்கூடு தன் இருகரங்களையும் கூப்பிப் பன்வி ரண்டாம் மணியின் முதல்நாதத்தை எழுப்பிற்று. அந்த ஒலிப்பி லேயே கோயில் மணியை இழுத்து அடித்து புதுவருடம் பிறந்து விட்டமையை ஊருக்கெல்லாம் அறிவித்துக் கொண்டிருந்தான் சத்தியநாதனின் மூத்தமகன். குழலோசை இழைந்தது. பறை மேளம் ஒலித்தது. வெடிகள்முழங்கின, விசுவாசிகள் எல்லோரும் கோயிலுட் சென்று, யேசுபாலனின் மாட்டுத் தொழுவத்தன் முன்னால் முழந்தாட்படியிட்டு நின்று, தங்கட்கு சகல சௌபாக் -கியங்களையும் அனுக்கிரகிக்கும்படி மௌனமாகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள்.

ஆத்திரங் கொண்ட சத்தியநாதன் கோயில் விருந் தையிலிருந்து வெளியேறி இருளிலே நடந்தார்!

திடீரென்று சோனாவாரியாகப் பெய்த மழை அவரை முழுக்காட்டிற்று!

ஆம்! அன்று சத்தியநாதனுக்கு மட்டும் யேசுநாதர் விருத்த சேதனஞ் செய்யப்பட்ட பின்னர் “ஞான முழுக்கு” என்ற அருட்கொடையாகத் திருச்சபைகற்பித்த - புனிதத் திரு நாள். அப்புனிதநாளிலே அவர் வீட்டில் பறைமேளம் - பிண மேளம் அடிக்கப்படவே மாட்டாது.

அவ்வளவுதான்...?

- தி. அரியநாயகம் -

குழந்தையையும், தாயையும் வைப்பதற்காக சற்று அகலமாகத்தான் அந்தச் சவப்பெட்டி செய்யப்பட்டிருந்தது. பிரேதணர்வலத்தில் கலந்துகொள்வதற்காக ஏறக்குறைய எல்லா உறவினர்களுமே வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். அந்த இரண்டு பிரேதங்களுக்கும் வைத்து சொந்தக்காரர்கள் புடைகுழ புடைக்கக்காரர் படம் எடுத்து முடிக்கும்போதுதான் நானும்அங்கு போய்ச் சேர்ந்தேன். பள்ளிச்சிறார்கள் பெருகியகண்களுடன் அணிவகுத்து நின்று தங்களுக்கு அரிச்சுவடு கற்பித்த அன்புநிறை ஆசிரியைக்கு மலர்வளையம் சாற்றி இறுதிமரியாதை செலுத்தியகாட்சி மிகவும் உருக்கமாக இருந்தது. நல்லவேளை கோடுவரை செல்லவேண்டிய விடயம் “கொர்ணர்” விளக்கத்துடன் நின்றுவிட்டது. அடிக்கடி நிறைகற்பத்தைச் சுமந்துகொண்டு சிரித்தமுகத்துடன் தள்ளாடித் தள்ளாடி அழகு நடைபோட்ட ஞானத்தின் உருவை இறுதியாக ஒருமுறை பார்க்கவேண்டுமென்ற எனது மனச்சலனத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு அமைதியாக எழுந்து கூட்டத்தை விலக்கியவாறு மிக அருகில் சென்று என் பார்வையை பிரேதத்தின்மேல் பதித்தேன்.

ஞானம் அமைதிகாண் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாள். நேற்று வரை அந்தச் சுறாடலில் உலவித்திரிந்த உடம்பு இன்று பூவும், பொட்டும் சூடி நெடுந்துயிலில் ஆழ்ந்து கிடந்தது. அவளது வலது பக்க இடையோரமாக இன்னும் பத்தேபத்து நாட்களில் இந்தப் பூமியில் பிறக்க இருந்த செக்கச் சிவந்த ஆண்குழந்தை யொன்று புன்னகை நெளியவிட்ட சின்ன இதழ் விறைத்து குளிர்ந்த நிலையில் பிணமாக வளர்த்தப்பட்டுக் கிடந்தது. அந்தப் பச்சைப் பாலகனைக்கண்டதும் என்கண்கள் பனிக்கத் தொடங்கின. நெஞ்சம் உலையாகமாறி உணர்ச்சிக் கொப்பளங்கள் வெடிக்கத் தொடங்கின. யாரோ புரிந்த தவறுக்காக பாரச்சிலுவையில் மரித்த மகான் யேகவுக்கும் ஞானத்தின் வயிற்றிலிருந்து வெட்டி எடுக்கப்பட்ட பெயரில்லாத அந்தப் பாலகனுக்கும் பொருத்தங்கள் பலகற்பித்துப் பார்த்துப் பார்த்துப் பரதவித்தது என் அறிவு. எவரெவரோ விட்டபிழைகளையும் செய்த பாவங்களையும் மன்னித்து விமோசனம் அளித்து விட்ட திருப்தியொன்று அந்தப் பிரேதச் சிசுவின் மலர் முகத்தில் பிரகாசித்துக் கொண்டு இருந்ததை நாள் மிக நுணுக்கமாக நோக்கினேன். என்னையும் மீறி எனது நெஞ்சப்படுதாவிலிருந்து விம்மலும் அழுகையும் வெடித்துக் கிழம்பின. நான் வெளிப்படையாகவே அழுதேன்.

ஞானம் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினிடையே ஒரு மணி-யைப் போன்றவள். சேறும் சுகதியும் நிறைந்து புழுத்துப் போன குறுகிய நோக்கமும் மனமும் கொண்ட மனிதர்கள் நிறைந்த அந்த சமூகச் சாக்கடையிலிருந்து மிகவும் சாதுரியமாக எதிர் நீச்சல் அடித்து எப்படியோ கரையேறி விட்டாள். இம்மாகாணத்திலேயே அந்த வகுப்பாருக்குள் முதல் தரமாகப் பயிற்றப்பட்ட ஒரேயொரு ஆசிரியை அவள். அல்லும் பகலும் அறிவுடன் கட்டிப்புரண்டு போராடிப்போராடிப் பெற்ற இந்தப் பதவி அவளுக்கொரு பெருமைச் சிறப்பை மட்டுமல்ல புகழ்மணத்தையும் கொடுத்திருந்தது. பள்ளி ஆசிரியைத் தொழிலில்காலடி எடுத்து வைத்த ஆரம்பத்தில் ஞானத்தைப்பற்றி அந்தச் சுற்று வட்டாரத்தில் உள்ளவர்கள் ஏதோ காதோடு காதாகப் பேசிக் கொள்ளத்தான் செய்தார்கள். தனது சுகஆசிரிய நண்பர்களுடன் அவள் மனந்திறந்து பேசியதே மற்றவர்களுக்கு ஒரு ஆபாசமாகத் தான் பட்டது. தன்னுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் எவராயிருந்தாலும் சரி சற்றும் கூச்சமின்றி நகைத்து நையாண்டி பண்ணுவதும், எதையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிடுவதும்

ஞானத்தின் இயல்பு, எண்ணற்ற அருவருப்பான எண்ணங்களையும் மனம் நிறைந்த ஒழுக்கக் கேடுகளையும் கனம் நிறைந்த ஊழல் மூட்டைகளையும் மனதுக்குத் திரைபோட்டுக்கொண்டு சுமந்து திரியும் அவளது சமூகத்துப் பெண்களுக்கு ஞானத்தின் பச்சைப் பிள்ளைத்தணம் எட்டிக் காய்போல் கசந்தது. பொலிவும் பூரிப்பும் ஒருங்கே பெற்று அறிவும் அழகும் பிணைய வாழ்ந்த ஞானத்தின்மேல் பொருமைக் காச்சல் கொண்டு இல்லாத பொல்லாத ஒழுக்கக் கேடுகளையெல்லாம் வலிந்து தேடிப் பொறுக்கி அவள் மீது அடுக்கிப்பார்த்து தங்களைத் தாங்களே திருப்பிப்படுத்திக் கொண்டனர். இதைப்பற்றிச் சிறிதும் அக்கறையில்லாமல் ஒரு அவட்சிய சுபாவத்தோடு இன்னும் ஒரு வாலைக்குமரியாகவே வாழ்ந்தாள் ஞானம். நாட்டின் பல இடங்களிலும் பணியாற்றிப் பருவத்திற்கு மேலான அனுபவம் பெற்ற அவள் புகழ் ஏணியின் உச்சத்திற்கே வந்துவிட்டாள். என்னதான் பெரிய பெரிய வட்டத்திற் பழகினாலும், உயர்ந்த மனிதர்களுடன் உறவாடினாலும் அவளது குடும்பத்திற்கு என்றுமே அடங்கிய பெண்ணாக வாழ்ந்தாள். இந்த உயர்வுக்காக அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்த தனது தந்தைக்கு கட்டுப்பட்ட மகளாக அவரது வார்த்தைக்கு எதிர் வார்த்தை ஆடமுடியாத பாசம் நிறை குழந்தையாக நின்ற ஞானம் காலத்தின் நிறைவால் திருமணத்திற்கு ஏற்ற பூரணப் பொலிவும் குலுங்கி நிற்பதை சாங்கோ பாங்கமாக உணர்ந்து கொண்ட அவளது தந்தை அவளுக்கு ஒரு வரன் தேடும் முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். திருமண விடயத்தில் அவருக்கென்று ஒரு தனியான இலட்சியம் உண்டு. வெளியூர் அழகனைவிட உள்ளூர் முடவனே மேல் என்ற கொள்கையை குரங்குப் பிடியாக பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர் அவர். ஆனால் செல்வமகளுக்கு வரன் தேடும் விடயத்தில் இந்தக் கொள்கையை கோட்டைவிட்டுவிட்டார். அவர் தோற்றுவிட்டார் என்று சொல்வதிலும் பார்க்க பலாத்காரமாக தோற்கடிக்கப்பட்டார் என்றே கூறலாம். ஞானத்தின் விடயத்தில் குடும்பமே ஒன்றுபட்டு வெளியூர் மாப்பிள்ளைதான் வேண்டுமென்று போராடி அவருடைய நெடுநாள் இலட்சியத்திற்கு ஆப்பு வைத்துவிட்டது முதலில் அடக்கிப்பார்த்தார். பின் அடங்கியே போய்விட்டார். கொழுகொழுவென்று எழில்ததும்பும் குமரியாக இருந்த ஞானம் விரைவில் ஒரு குடும்பப் பெண்ணாக மாறினாள். புத்தகத்துடன் சதா போராடிக்கொண்டிருந்தவள் புத்தம் புதிய உலகத்தில் ரோபாருச்சலியுடன் சாவடி எடுத்து வைத்தாள். வாழ்க்கையின் வந்து வாய்க்கவேண்டும். அப்போதுதான் இல்லறம் இனிக்க

முடியும். இந்த விதிக்கும் ஞானத்தின் வாழ்க்கைக்கும் விதிவிலக்கு ஏதுமில்லாமல் ஆரம்பத்தில் வெகு இனிமையாகவே இல்லறம் தொடங்கியது. அவளது ஆசிரியத் தொழில் அவர்கள் இல்லாழ்விற்கு எதுவித இடையூறும் தரவில்லை. சூழ்நிலைக்கேற்ற விதமாகத் தன்னை மாற்றிக்கொண்டு "அன்பும் அறனும் உடைத்து தன் கணவனுக்குத் தன்னை இல்லாழ்வின் இன்பம் தரும் பொருளாக" ஆக்கிக் கொண்டாள் ஞானம்.

சூசையைப் பொறுத்தமட்டில் இது அவனுக்கு இரட்டை அதிஸ்டம். "தாரமும் குருவும் தலைந்தி" என்பார்கள் இது சூசையின் வாழ்க்கையில் அப்படியே பலித்து விட்டது. இல்லை யென்றால் இப்படியொரு பெருவாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கவே முடியாது. விரிவு தெரிந்த ஆரம்ப காலந்தொட்டு திருமணத்திற்கு சிலநாட்கள் இருக்கும் வரையும் எப்படி எப்படி யெல்லாமோ வாழ்ந்தான் சூசை. அவன் ஒரு நித்திய கல்யாணி. புடம் போட்ட மைனர் பேர்வழி. அவனது வாழ்க்கை ஏட்டின் எத்தப் பக்கத்தைத் திருப்பினாலும் அறிவின் சாயலை, அன்பின் நிழலை மருந்துக்குக்கூட காணமுடியாது. ஆனால் உணர்ச்சியின் முத்திரைகள் தாராளமாகப் பதிந்து கிடந்தன, சற்று பசையுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்த அவன் புரியும் அட்டகாசங்களுக்கெல்லாம் கட்டியம் கூறுவதற்கு எத்தனையோ நண்பர்கள். அவன் நுழையாத இரவுராணிகளின் விடுதிகள் கிடையாது. ஒரு வனுக்கு எந்த எந்தக் கெட்டகுணங்கள் இருக்கக் கூடாதோ அவைகள் அத்தனையும் அவனிடம் தஞ்சம் புகுந்திருந்தன. விதியாரை விட்டது. தூரத்துஉறவு என்றமுறை தங்கக்குணம்படைத்த ஞானத்தையும் அதற்கு நேர் எதிரான சூசையையும் கணவன் மனைவி என்ற பந்தத்தால் பிணைத்து வேடிக்கை பார்த்து விட்டது. பெறுதற்கரிய பெரும் பொருள் ஒன்றை பெற்றுவிட்ட பெருமையுடன் ஒரு ஆசிரியையை தனது வாழ்க்கைத் துணைவியாகப் பெற்றுவிட்ட திருப்தியுடன் ஒரு போலி வாழ்க்கை வாழமுயன்றான் சூசை. கடந்தகால ஒழுக்கக் கேடுகளையும், திருட்டுத்தனங்களையும் மூட்டைகட்டி ஒரு மூலையில் வைத்து விட்டு மனம் ஒரு விதமாக அல்லல்பட வாழ்க்கையை வேறு ஒரு விதமாக அமைத்துக்கொண்டு தனது குடும்ப வாழ்வை ஆரம்பித்தான். ஆனால் சூசையின் மனக்குரங்கு கோழித் தூக்கம் போட்டுக் கொண்டிருந்ததே தவிர முற்றாக அயர்ந்து உறங்கிவிடவில்லை. அடிக்கடி அவனது விகாரம் நிறைந்த முகம் அவனுடைய உள்ளப்

போராட்டங்களை எடுத்து வெளிக்காட்டத் தயங்கவில்லை. எதிலும் ஒருவத விரக்தி மனப்பாண்மையுடன் நடந்து கொண்டான். எனையோ இழந்து விட்டதைப்போன்ற ஒரு ஏக்கம் என்னேரமும் அவன் கண்களில் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஞானத்தைப் பாணிக்கிரகணம் செய்துகொண்ட ஆரம்ப காலத்திற் சூசையின் புது உணர்வுகள் அவனை ஒரு புதிய உலகத்திற் சஞ்சரிக்கச் செய்தன. அவனோடு பக்கத்தில் ஜோடியாகப் போவதை ஒரு பாக்கியமாகவே கருதினான். நெஞ்சை நிமிர்த்திய வண்ணம் தன் பக்கத்தில் வரும் நெருங்கிய நண்பர்களைக்கூட அலட்சியம் செய்த வண்ணம் நடப்பான். தன்னை ஒரு உயர்ந்த நிலையில்வைத்து மற்றவர்கள் கணிக்க வேண்டுமென்பதில் அவனது கண்ணும் கருத்தும் என்னேரமும் ஈடுபட்டிருக்கும். தனது கடந்த கால வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் ஞானத்திற்கு அனுபவமும் தெரிந்து விடக்கூடாது என்பதில் என்னேரமும் கவனமாகவே இருந்தான். இதன் விளைவு தன் இல்லறத் துணைவியுடன், வாழ்விலும் தாழ்விலும், இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் பங்குகொள்ளவிருந்த பதுமையிடம், தன் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்ட முடியாமல் திரைமறைவிலேயே வைத்திருந்தான். ஆனால் வினாடிக்கு வினாடி வெவ்வேறு கோலங்கள் காட்டும் காலத்தைப்பற்றி சிறிதாக நினைக்கத் தவறிவிட்டான் அவன். அந்தச் சக்தியை இழந்தவனாகிவிட்டான் சூசை. காலஞ் செல்லச் செல்ல அவனது சமூகம் அவனுக்கும் ஞானத்திற்கும் இடையே கற்பித்துக் காட்டிய ஏற்றத் தாழ்வுகளை எல்லாம் உணரத் தொடங்கியவுடன் அவன் உள்ளமே அவனை அறியாமல் கூனிக் குறுக்கத் தொடங்கியது. வீதியிலே ஞானம் நடந்தால் "இச்சர்! இச்சர்!" என்ற சிரார்களின் அன்புக் குரல் வீட்டுக்குவிடு ஒலிக்கும். ஆசையும் அன்பும் பெருக பெண்கள் கூட்டம் அவனைப் பின்தொடரும். மதிப்பும், மரியாதையும் கொண்ட தாய்மார்கள் தங்கள் கனிந்த பார்வையால் அவனை மகிழ்விக்கத் தவறவில்லை. தனது வாழ்க்கைப் பாதையை மிகவும் ஒழுங்கான முறையில் அமைத்துக் கொண்டு என்னேரமும் நல்ல வளாக வாழ்ந்ததன் பயனை ஞானம் இன்று அனுபவித்தாள். நல்ல எண்ணங்களின் உறைவிடமாம் ஞானம் எங்கே? சதா குடியும், கூடாத நண்பர்களையும் வாழ்க்கையில் கொண்டு திரிந்து விட்டு, திருமணத்திற்கு சில நாட்களுக்கு முன்பே நல்லவன் போல் நாடகமாயிய சூசை எங்கே? தன்னைவிட ஞானத்திற்குக் கிடைக்கும் அளவுக்குமீறிய மீமதிப்பும், மரியாதையும் சூசைக்கு

அவனது கடந்த கால ஒழுங்கில்லா வாழ்க்கைக்குக் கிடைக்கும் தண்டனையாகவே பட்டது. தான் ஒரு தங்கமுலாம் பூசியபித்தனை என்பதை நாட்கள் செல்லச் செல்ல தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கினான். புறக்கண்காட்டிய பலஉண்மைகளை அவன் அகத்தில் போட்டுப் புழுங்கினான். அவனை அறியாமலே ஒரு தோல்வி உணர்ச்சி அவனுள் புகுந்து ஆட்டிப்படைத்தது, அவன் மனச்சாட்சி அணு அணுவாக அவனைக் கொன்றது. “நான் ஞானத்திற்கு ஏற்றவன்தானா? இந்தக் கேள்வி அவனை என்னேரமும் குத்திக் குடைந்து கொண்டே இருந்தது. அதன் பின் ஞானத்தின் ஒவ்வொரு செயலும் தன்னை அவட்சியப்படுத்துவ தற்காகவே என்ற ஒரு கற்பனை. அவள் எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் தனக்குத் துரோகம் இளைப்பதக்காக நிலத்தில் பதியும் ஒவ்வொரு சுவடுகள் என்ற ஒரு முரட்டு நினைவு. ஏதோ ஒரு ஏமாற்றம் அவனைப் பிடித்து வாட்டத் தொடங்கியது. தான் வாழ்ந்த பழைய உலகத்தை மீண்டும் ஒருமுறை எட்டிப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஒரு சபலம். நீறு பூத்த நெருப்பாக இருந்த அவனது பழைய நிலை இந்தத் தோல்வி நினைவுகளால் காட்டுத் தீபோல் சுரண்டிவிட்டு எரியத் தொடங்கியது. அவன் மனைவியைப் பற்றிய நம்பிக்கை அவனைப் பொறுத்தவரையில் என்றோ மலையேறிப்போய் விட்டது. ஞானம் என்றும் போல் நடந்தான். பரிவு காட்டினான். அதையொரு நாடகம் என்றே நினைத்தான் சூசை. அடிக்கடி எரிந்து விழுந்தான். ஞானம் எதுவுமே புரியாமல் திகைத்தான். “நம்பிக்கையின் வலுவில்தான் வாழ்க்கை நல்லபடியாக அமையமுடியும்” இப்படி நினைத்தன அவனது அறிவும் அனுபவமும். சூசையின் மாற்றத்தைக்கண்டு சிறிதும் தளராமல் நம்பிக்கையோடு போராடினான். காலம் செல்லச் செல்ல அவனது எண்ணத்தை மாற்றி தன்வழிப்படுத்தி விடலாம் என்றே எண்ணினான். அதற்காக அவள் அனைத்தையுமே இழக்கத் தயாராயிருந்தான். தன் பிற்காலம் ஒரு பொற்காலமாக இருக்கவேண்டுமென்று என்று கற்பனைக் கோட்டைகள் கட்டிக் கொண்டிருந்த அந்த பேதைப் பெண் ஒரு கரடுமுறடான கற்காலத்தை நோக்கி மெள்ள மெள்ளப் பயணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் என்பதை உணரவில்லை.

சூசையின் இந்தச் சந்தேக நினைவுகளுக்கெல்லாம் தூபம் போடும் நிகழ்ச்சியாக அமைந்து விட்டது அன்றைய சம்பவம். ஆசிரிய உலகமே மிகமிக விசித்திரமான உலகம். அளவுக்குமீறிய

முற்போக்கு உணர்வுஇல்லாவிட்டால் அதில்வாழுவது மட்டுமல்ல, மற்றவர்கள் நம்பும்படி வாழ்வதே மிகவும் கடினமாகிவிடும். கல்வினும் வலிய குணமும் வேண்டும். கசிந்துருகும் மனமும் வேண்டும். மனஉளைவுகளையும் உணர்ச்சிப் போராட்டங்களையும் வைராக்கிய உள்ளத்தையும் பரவலாகக் கொண்டு வேதனைதரும் இக்கட்டான நிலையையும், வினாடிக்கு வினாடி திருப்பித் திருப்பித் தந்துகொண்டிருக்கும். இந்த மாய உலகைப் புரிந்து கொள்ள பாவம் மண்டுகமான சூசைக்கு எங்கே அறிவுண்டு.

வழக்கம் போல் அன்று பள்ளிக்குச் சென்ற ஞானம் மறுநாள் ஆரம்பமாகவிருந்த வினாயாட்டுப் போட்டிகளுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்காக தனது சக ஆசிரிய நண்பர் மணியத் துடன் டாக்ஸி ஒன்றில் சென்று கொண்டிருந்தான். இருவருள் மனம் விட்டுப்பேசிய வண்ணம் டாக்ஸியில் பறந்து கொண்டிருந்தார்கள். மாஸ்டர் மணியம் எப்போதும் ஒரு நகைச்சுவைப் பேர்வழி. அவருடன் பழகும் எல்லோரையும் சிரிக்க வைப்பதே அவரது நோக்கம். தன்னுடன் வந்துகொண்டிருந்த ஞானத்தடம் ஒரு குண்டைத் தூக்கிப்போட்டார், மணியம். ஞானம் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தான். வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்த டாக்ஸி ஒரு வீளையில் மெதுவாகத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தது. திடீரென்று எதிரே சைக்கிளில் வந்த சூசையின் கண்கள் இந்தக் காட்சியை அப்படியே படம் பிடித்து விட்டன பாவம் ஞானம் இதைக் கவனிக்கவே இல்லை. நெஞ்சில் குற்றமுள்ளவர்கள்தான் சுற்றூடல் சூழ்நிலையைப் பற்றி என்னேரமும் கவலைப்படுவார்கள். ஞானம் சற்று நேரம் கழித்தே அன்று வீட்டிற்குள் நுழைந்தான். சூசை மிக அமைதியாகவே ஞானத்திற்காகக் காத்திருந்தான். ஆனால் கண்கள் மட்டும் கொவ்வைப்பழம் போல் சிவந்திருந்தன. கோப வெறியும் மது வெறியும் கலந்து அவனை ஒரு மிருகம் போல் ஆக்கியிருந்தது. அன்று முழுவதும் ஞானம் ஒரு கொடுமை சூழ் உலகத்தில் தள்ளப்பட்டான். சூசையின் சுய உருவத்தைப் புரிந்து கொண்ட ஞானத்தின் உள்ளம் ஏதோ முடிவடையப் போகும் ஊழிக்கூத்திற்கு ஒத்திகை பார்ப்பதைப்போல் பட பட வென்று அடித்துக் கொண்டது. சூசை அர்த்தமில்லாமற் குளறினான். ஆபாச வார்த்தைகளைக் கொட்டினான். அன்று தொடங்கிய அடியும், உதையும் பின்என்றுமே ஓயவில்லை. அடிக்கடி ஞானத்தின் கன்னத்திலும், நெற்றியிலும், உதட்டிலும் இரத்தக் காயங்கள் நகங்களால் ஏற்பட்ட கீறல்கள். மற்றவர்கள் அதைப்பற்றிக்

கேட்டால் ஏதோ மனதிற்கு விரோதமான சமாதானம் சொல்லுவாள். சூசை முழுக்க முழுக்க தன் பழைய உலகத்தில் முழுகி விட்டாள். அவன் கொடுமைக் கெல்லாம் ஒருஎல்லையே இல்லாமற்போய்விட்டது. சிலவேளைகளிக் பள்ளிக்குக்கூடப் போகமுடியாத அளவிற்கு அவளுக்கு உடல் வலி எடுக்கும். தலை மயி ரைப் பிய்த்துக் கொண்டு வெளியில் ஓடவேண்டும் போல் இருக்கும். ஓடிப்போய் குளத்திலோ கடலிலோ விழவேண்டுமென எண்ணுவாள். “ஒருவர்மேல் ஒருவருக்கு இருக்கும் நம்பிக்கையும், மனச்சாட்சியும்தான் வாழ்க்கைக்கு மகத்தான துணைகள்” இப்படி அவள் படித்த இலட்சியங்கள் ஞானத்தின் வாழ்க்கையைப் பொறுத்தமட்டில் வெறும் கனவாய் கதையாய் போய்விட்டது. அவன் செய்யும் அத்தனை கொடுமைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு தடுக்க முன்வராமல் சுற்றத்தில் இருந்த எல்லோரும் வாழ்ந்தார்கள். அதைத்தான் அவளும் விரும்பினாள். அவளது தந்தையை “என்றாவது” எதிர்பாராமல் சந்திக்க நேர்ந்தால் எதையோ பறி கொடுத்துவிட்ட ஏக்க உணர்ச்சியுடன் மெல்ல நோக்குவாள். கண்கள் பனிக்க எதுவும் பேசாமல் தலையைக் குனிந்து கொள்வதே அவரது பதிலாகக் கிடைக்கும், காலம் செல்லச் செல்ல ஒரு பயங்கரத் தனிமையும் துயரவெம்மையும் அவளை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கின. எந்த நிழலில் தங்கி தனிமையின் வெப்பத்தையும் துயரத்தின் கொடுமையையும் ஆற்றிக்கொள்ள நினைத்தாளோ அந்த நிழலே ஒரு கொதிக்கும் கொப்ரையாக்கி அவளைக் கருக்கியது, சூசை சதா குடித்தான், பின் அவளை அடித்தான், உதைத்தான், இதுவே அவளது தினக் கடன்.

அன்று பகல் சுமார் இரண்டு மணியிருக்கும் அந்தத் துரப்பாக்கிய சம்பவம் நடப்பதற்கு ஒரு சில மணி நேரத்திற்கு முன் அந்த வீட்டில் என்றுமே நிலவாத ஒரு மயான அமைதி. அடுப்பில் கொதித்துக்கொண்டிருந்த உலையில் கதகத என்ற சப்தம் மட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. சமையலறையில் இருந்த ஞானம் அன்று இரவு பட்ட அடியின் தளும்புகளை மெல்லத் தடவிப் பார்த்து பிளியப் பிளியக் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருந்தாள். உலையுடன் போட்டிக்கு நின்றது அவளது உள்ளம். அடிவயிற்றைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டாள். தான்படும் தொல்லைகளை, துயரங்களை பகிர்ந்துகொள்ளத் துடிக்கும் ஒரு புதிய ஜீவனின் துடிப்பு! “சே ச்சே” என்ன வாழ்க்கை மனம் அங்கராய்த்துக் கொண்டது. யன்னல் கட்டிலில் இருந்த

எதையோ மிரள மிரளப் பார்த்தாள். இன்னும் சிலமணி நேரத்தில் அவன் வந்துவிடுவான். பூரண அமைதி நிலவும் அந்தஇடம் புயற்காடாக மாறப்போகிறது. கூந்தலைப் பிடித்திழுத்து குப்புற விழுத்தி குத்து குத்தென்று குத்துவான். ஏதோ வாய்க்குவந்தபடி குளறுவான். பின் சும்பகர்ணனாக மாறிவிடுவான். தினமும் நடக்கும் இந்த அவல நிகழ்ச்சியை இன்றும் அவள் நினைத்தாள். ரோமங்கள் குத்திட்டு நின்றன. மெதுவாக அவள் கை ஜன்னற் கட்டிலிருந்த போத்தலை எடுத்தது. திடீரென்று அடி வயிற்றில் ஒரு குணுக்கம். வெளி உலகத்தைக் காணும் ஆவலில் தனது பிஞ்சுக் கையையும், காலையும் ஆட்டும் குழந்தையின் அவதி. மார்பகத்தை மெதுவாக வருடினாள். கழுத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த தாலிப்பொட்டு கையிற்பட்டது. சுமார் நான்கு வருடங்களுக்கு முன் கட்டப்பட்டது தான் அது. கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். தூரத்திலே ஒரு உறமல் ஒலி. சந்தேகம் என்ற தொழுநோயாளன் அதோ வந்து விட்டான். சூசை ஞானத்தைப் பயங்கரமாகக் கூவியழைத்தான். மதுவாடை அந்தஇடமீமல்லாம் மண்டியது. அடுத்த வினாடி போத்தலைத் திறந்து வாயில் ஊற்றிக் கொண்டாள் ஞானம். சூசையின் அடுத்த கூச்சலைக் கேட்டு அமைதியாகத் தலைநிமிர்ந்தாள் அவள். நீண்டதொரு துன்பத்திற்கு நெடுநாள் வேதனைக்கு ஒரு முடிவு கட்டிவிட்ட நிதானமான பார்வை அவள் கண்களில் பிரதிபலித்தது.

இத்தனை காலமும் அவள் கண்களுக்கு ராட்சதனைப்போல் காட்சியளித்த சூசை ஒரு அற்பமாக அணுவினும் சிறியவனாகத் தெரிந்தான். தனது குரலைக் கேட்டதும் நடுங்கி ஒடுங்கி ஒடுபவள் இன்று நட்கல்லைப்போல் திற்பதைக் கண்டதும் சூசையின் ஆத்திரம் இரட்டிப்பாகியது. எட்டிப்பிடித்தான், அவளை. மறுகணமே தலைகுப்புற தரையில் உருண்டான். ஞானம் அசுரவேகத்துடன் அவளை நெருங்கினாள். அடங்கிக்கிடந்த பெண்மை ஆர்த்தெழுந்து ஆரவாரித்தது. ஞானத்தின் அப்போதைய தோற்றம் அவளை நடுங்க வைத்தது. போதை தெளிந்தவனாக மெதுவாக எழுந்திருக்க முயன்ற சூசையை தனது இருகரங்களாலும் வாரி தன்மார்போடு அணைத்துக்கொண்டான் ஞானம். கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகியது. குரல் தழுதழுக்க இறுதியாகச் சொன்னாள். "அத்தான் என்னை மன்னித்து விடுங்கள், இனிமேல் என்றுமே இப்படி நடந்து கொள்ளமாட்டேன்." கனிவு நிறைந்த பெண்மையின் ஆயாசக் குரல். சூசையின் மார்பில் முகம் புதைத்தாள் அந்தப்பேதை. இறுகத் தழுவிருந்த கைகள் சோர்ந்து விழுந்தன. அவ்வளவுதான். ★ ★

பிராயச்சித்தம்

- பாரதிபுரம். ந. சித்திரவேல் -

ஐம்பத்தொன்பது. பெயர் சூட்டப் பெற்று - அது அரசாங்க வர்த்தகமானியில் பிரசுரிக்கப்பட்டு ஒன்றரை வருடங்களுக்கு மேலாகியும் இற்றைவரை ஜின்னாநகர் ஐம்பத்தொன்பதுதான். ஐம்பத்தொன்பதாம் கட்டையில் அக்கிராமம் அமைந்திருந்ததனால் ஏற்பட்ட காரணப் பெயர் அது. 'ஐம்பத்தொன்பது' தலைமுறை மறைந்து ஒருபுதிய பரம்பரை உருவாகும் போதுதான் அந்த ஐம்பத்தொன்பதாம் கட்டை நாமமும் மறைந்து ஜின்னாநகர் என்ற பெயர் நடைமுறைக்கு வரும்போலும். இந்தத் திருநகரிலேதான் பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார் கடந்த நான்கு வருட காலமாக அறிவாளி பரப்பிக்கொண்டு வருகிறார். நான்கு வருடங்கள் கடமையற்றி இங்குள்ளவர்களுடன் நன்கு கலந்து பழகிவிட்ட காரணத்தால், ஜின்னாநகரமீது பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியாருக்கு இனம்புரியாத பாசம். வருங்காலத்தில் ஒருசிறந்த தலைமுறையை உருவாக்கும் பணியை ஏற்றுக்கொண்ட அவருக்கு இங்குள்ளவர்களின் பிற்போக்கான வாழ்க்கையின்மீது ஓர் அனுதாபம். இவ்வாறிய கோட்பாட்டினை வெகுவாகக் கடைப்பிடிக்கும் அவர், இவர்களின் சிலரின் நெறிதவறிய வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தவேண்டும் என்று விரும்பியதில் ஆச்சரியமில்லை.

அந்தத் தேனீர்க்கடையைத் தாண்டித்தான் அவர் கடமை யாற்றும் பாடசாலைக்குச் செல்லவேண்டும். அவர் தினமும் பாடசாலைக்குச் செல்லும்போது எப்போதும் அக்கும்பல் அக்கடை முற்றத்திலே நின்று அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருக்கும். அவர்களுடைய 'பாராளுமன்றம்' அந்த இடம்தான். அந்தக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குபவர் பெருமபாலும் அப்துல் சலாம் காக்காவாகத்தானிருக்கும். காலைில் எழுந்தவுடன் கண்ணைக் கசக்கிவிட்டு தேனீர்க்கடையைநாடி ஓடிவருபவர்களில் பலதரப்பட்டவர்கள் இருந்தார்கள். பொழுது போகாதவர்கள் அந்தப் போகத்தில் செய்யவேண்டிய வேளாண்மை என்ன பலனைத்தருமோ எனக்கவலையுடன் தமது ஏக்கத்தை மற்றவர்களுடன் பங்குபோட்டு அதைப்பற்றி விவாதிக்கும் விவசாயிகள், இதற்கும் மேலாகத் தமது நளாந்தக் கடைமையை தவறவிடாது ஒரு கும்பல் இருந்தது; அதுதான் சூதாட்டக் கும்பல், அப்துல்சலாம் காக்கா நலைமை வகிப்பது அந்தத் தேனீர்க்கடைக்கு முன்னால் உள்ளதென்னங்காலை மறைவிடம்தான் அப்துல்சலாம் கோஸ்ட்டியின் சூதாட்டக்களம். இவையாவும் பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார் இற்றவரை அறிந்து வைத்திருப்பவை.

சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும் எனப்பாடசாலையில் மாணவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கும் பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார் அதன் பலபலன்களை நிதர்சனமாகக் கண்டவர். அந்த ஜின்னா நகர் வாழ் அன்றாடம் பாடுபட்டு உழைக்கும் தொழிலாளிகூடத் தன் உழைப்பையெல்லாம் சூதாட்டத்தில் அழித்து வயிற்றுக்கொடுமைக்கு ஆளாகி இறுதியில் யாதொரு பற்றுக்கோடுமின்றி தீர்க்கும் போது அவர் மனம்வேதனைப்படும். அப்போதெல்லாம் அந்த அறியாமைக் கூட்டத்திற்கு இதமாக எவ்வளவோ எடுத்துக்கூறுவார் ஏன்? அப்துல்சலாம் காக்காவுக்குக்கூட அவர் எத்தனையோ முறை கூறியிருக்கிறார். அப்துல் சலாம் காக்கா எப்படியிருந்தாலும், பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார் என்றால் மரியாதை. அவர் மீது ஒருவித பக்தி என்று கூடச் சொல்லலாம். அத்தோடு தம்மைப் பற்றி அதிகமாக அவருக்குத் தெரியாது என்ற எண்ணத்தையும் தம்முள் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார். தன் ஒரேமகன் கச்சிமுகம் மதுவும் அவரிடம்தான் கல்விகற்றிருன் என்ற காரணத்தால் தம்மை முழுமையாகக் காட்டிக்கொடுக்க விரும்பவில்லை அவர்.

அந்தப்பகுதிக்குப் புதிய பொலிஸ் அதிகாரி பாலேந்திரன் வந்தபோது, இவர்களுடைய நடமாட்டம் வெகுவாகக் குறைந்து விட்டது. அவர்கள் எப்போதாவது ஒருநாள் சூதாடிக் கொண்டிருந்தாலும் அதைச்சுற்றி வேடிக்கை பார்க்கும் 'எதிர்காலங்கள்' சில விசமத்திற்கு "இன்குப்பக்டர் பாலேந்திரன் றாளுண்டோ..." என உரக்கச் சத்தமிட்டு ஓடிவிடுவார்கள். அடுத்தகணம்தென்னங்காலை மறைவிடம் திடுதிடுக்கும். எல்லோரும் ஆளுக்கொருபக்கமாக பறந்துவிடுவார்கள். ஆனால் இந்தநிலை வெகுகாலமாக நீடிக்கவில்லை. மீண்டும் படிப்படியாகப் பழையநிலையையடைந்து கொண்டிருந்தது.

பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியரும் இரண்டாம்தவணை விடுமுறைக்காக சொந்த ஊர் சென்று திரும்பிவிட்டார். அவருக்குப் பிடித்தமான இடமும் கூட ஜின்னாநகர். அதனால் சிலநாட்களே யனைவிமக்களுடன் தங்கிவிட்டு வந்துவிட்டார். எஞ்சிய விடுமுறைநாட்களை எப்படிக்க கழிக்கவேண்டுமென்று பிரச்சனை அவருக்கிடை. ஜின்னாநகரின் இயற்கைவளத்தைக்கண்டு ரசிப்பதிலேதான் பெரும்பாலும் அவர் பொழுது கழிந்து கொண்டிருக்கும். அவர் பாடசாலையில் இருந்து பார்த்தால், எதிரே தெரியும் அல்லைக்குளத்தின் விஸ்தாரத்தை முழுமையாகப் பார்க்க முடியும். பிரதான விதியைத்தாண்டி சிறிது தூரம் நீண்டுவிடும் வயல் வெளி; அதன் பக்கத்தே குளத்தின் கரையோரமெல்லாம் பூத்துக்குலுங்கி இளம் நீலநிறச்சேலையைக் கட்டிக்கொண்ட அல்லைக்குளத்திற்கு பச்சையும் சிகப்பும் கலந்த நிறத்தில் கரையமைத்துக் கொண்டிருக்கும் தாமரைமலர்கள். குளத்தில் மூழ்கி தாமரைமலர்களுடன் கொஞ்சிக்குலவிவரும் வாடைக்காற்று அவரது பாடசாலைச் சுற்றூடலெங்கும் பரவிச்செல்லும்; குளத்துக்கப்பால் அதன் மறு கோடியில் சேருவிவ கிராமத்தில் அமைந்திருக்கும் பௌத்த விகாரையின் மேற்பகுதிமட்டும் அடர்ந்த காட்டிற்கு மேலாக துல்லியமாகத் தெரியும்; பக்கத்தே எங்கும் பசுமை நிறைவேளாண்மைப் பயிர்களுடன் அமைந்த வயற்காட்சிகள்; அவையெல்லாம் காலந்தோறும் தமக்கு நீர் அளித்துக் காப்பாற்றும் அல்லைக்குளத்தினுக்கு நன்றி தெரிவிக்குமுகமாக தலைவணங்கி நிற்கும். ஜின்னாநகரின் இயற்கைவளம் இப்படி.

விடுமுறை நாட்களெல்லாம் ஓடிமுறைந்து பாடசாலையும் தொடங்கி விட்டது. அனேகமான மாணவர்கள் அன்று பாடசாலைக்கு சமூகமளித்திருந்தனர். ஆனால் பாடசாலை ஆரம்பித்த

உடனேயே முதன் முதல் வகுப்பை வந்தடையும் அப்துல்சலாம் காக்காவின் மகன் கச்சிமுகம்மதுவை அன்று காணவில்லை. ஆனால் வகுப்பை அடைந்த உடனேயே அவன் இருக்கிறானா என நோட்டமிடும் பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியாருக்கு மட்டும் என்னவோ போலிருந்தது. கச்சிமுகம்மது யாருக்கும் அடங்காத முரடனாக இருந்தாலும், பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார் என்றால் கொஞ்சம் அடக்கம். அவர் மேல் அவனுக்கு ஒரு பற்றுதல். கண்டிக்கவேண்டிய நேரத்தில் வெகுவாகக் கண்டித்து. அரவணைக்க வேண்டிய நேரத்தில் தந்தைக்குமேலாக அரவணைக்கும் பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியாரின் பண்பு அவனைக் கவர்ந்திருந்தது. கச்சிமுகம்மது நல்லகெட்டிக் காரன். வகுப்பிலே அவன்தான் முதல் ஆள். அந்த இடத்தை அவன் இதுவரையில் விட்டுக் கொடுத்ததில்லை. இதனால் பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியாருக்கும் அவன்மேல் தனிப்பட்ட வாஞ்சை. இதுவரையில் கச்சிமுகம்மது பாடசாலைக்கு வராததன் காரணம், அவனுக்குச் சுகமில்லாநிருக்கலாம்; அல்லது வீட்டில் ஏதும் நெருக்கடியாக இருக்கலாம் என்றுதான் அவர் எண்ணியிருந்தார். ஆனால் அன்று இடைவேளை நேரத்தின்போது, பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியாரைத் திரும்பிப்பார்த்த வண்ணம் அவன் பதுங்கிப் பதுங்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தது, தற்செயலாக ரோட்டின்பக்கம் திரும்பிய அவரின் பார்வையில் விழுந்த போதுதான் அவரின் சந்தேகம் வேறுவிதத்தில் வலுப்பட்டது. வீடுமுறையில் அவன் கவனம் முழுவதும் தந்தை வழியில் திரும்பியதை அவரால் அப்போதுதான் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. பிந்தி இதுபற்றி அவர் அப்துல்சலாம் காக்காவிடம் பிரஸ்தாபித்தபோது 'என்ன ஐயா செஞ்சிற அவன் இந்தக் காவாலிப்பேலுகளோட சேர்ந்து நல்லா கெட்டுப் போனான். நீங்கதான் அவனக் கவனிச்சுக்குங்க' என்றுவிட்டார்.

அவன் திருந்துவது அவனில் மட்டும் தங்கியிருக்கவில்லை காக்கா அவன் பழகுகின்ற சூழ்நிலையும் நல்லாக இருக்க வேண்டும். வாழையினுடைய கன்று வாழைக்கன்றுதானே. அதுதென்னங்கன்றல்லவே. பையனைக் கண்டிப்புடன் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்று கூறிய பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியாரின் சூசகமான வார்த்தைகளின் உட்பொருளை அறிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு வீருத்தியடைந்திருக்கவில்லை அப்துல்சலாம் காக்காவின்மூளை.

இது நடைபெற்று மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் அன்று தான் கச்சிமுகம்மது வகுப்பிற்குப் பிரசன்னமாகியிருந்தான். பாடம் நடத்துவதற்காக வகுப்பினுள்வந்த பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார் கச்சிமுகம்மதுவை சுட்டிக்காட்டி “நீர் எழுந்துநிற்கலாம்” என்றார். அவன் விசுரணையின் ஆரம்பக்கட்டத்திலேயே படபடக்கும் இதயத்தை அழுத்திப்பிடித்துக்கொண்டு எழுந்து நின்றான். “நீர் ஏன் இத்தனை நாட்களும் பாடசாலைக்கு வரவில்லை” பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியாரின் கேள்வியைத் தொடர்ந்து அவன் மௌனவிரதம் அனுஷ்டித்தான். “இவனுக்கு இப்ப பெரியவேலை சேர், சூதாடுற வேலை” - இது அவனுக்காக மறுமொழி பகரும் சகமானவரொருவரின் பதில். பக்கபலம் சேர்ந்துவிட்ட போது இன்னொரு மாணவனும் அவனுடன் சேர்ந்துகொண்டான்.

“ஓம் சேர் அதுதான் இவன் இவ்வளவு நரணாகப் பள்ளிக்கு வரல்ல. அவன்ட வாப்பாட பழக்கம்தான் சேர் அது.

“என்ன பழக்கம். . . . சொல்லு” பையனின் முறைப் பாட்டைத் தொடர்ந்து அவனையே திருப்பிக் கேட்டார் வாத்தியார்.

“அவரும் சூதடிக்கிறவர்தான் சேர்” . . . இன்னும் என்னென்ன தகவல்கள் அம்மாணவனிடமிருந்து வருமென்று பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார் எதிர்பார்க்கவில்லை. இது பற்றியெல்லாம் அவர் ஏற்கனவே தெரிந்து கொண்டவர்தானே? குமைகின்ற உள்ளத்தோடு கச்சிமுகம்மதுவை மீண்டும் நோக்கியபோது அவன் கோபாவேசமாக கத்தினான்.

இல்ல சேர், நாள் சும்மா முன்னூற்றிநாலுதான் வெளையாடினோன்; காசுக்கு வெளையாடல்ல சேர். இந்த ஹரூங் குட்டி எப்பவும் பொய்தான் சேர் சொல்றவன்” இப்போது அவனிடமிருந்த கோபாவேசத்தையெல்லாம் ஒருசேரத்தாமே பெற்றுக்கொண்டவர் போல் அவனை நெருங்கினார் பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார். மறுகணம், இரண்டு குட்டுக்கள் மடலர் மடலர் என கச்சிமுகம்மதுவின் தலையில் விழுந்தன.

“மூடுடா லாயை. செய்வதையும் செய்துவிட்டு மரியாதையற்ற பேச்சுவேறு.

என்னைப் பற்றிக் கூறியதுமல்லாமல் என் வாப்பாவைக் காட்டிக் கொடுத்த எட்டப்பா, வாவெளியே உன்னைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன், என அவன் மனம் கறுவிக் கொள்ள, குட்டு விழுந்த இடத்தை இடதுகையால் தடவிக்கொண்டு தன்னைப் பற்றிப் புகார் செய்த அந்த மாணவனையே நீர் நிறைந்த கண் களுடன் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் கச்சிமும்தது.

அப்பன் தொழிலையே அவனது பிள்ளை செய்கிறான். இங்கே அப்பன் திருந்தினாலொழிய அவன் திருந்தப்போவதில்லை. குடும்பத்தையே சீரழித்துத் தானும் உருப்படாமற் போவதுமல்லாமல், ஒளிமயமான எதிர்காலத்தை நோக்கி அடி யெடுத்து வைக்கும் தன்மகனின் வாழ்க்கையும் சீரழியக் காரணமாக இருக்கின்றாரே அப்துல்சலாம் காக்கா என்ற அங்கலாய்ப்பில் எழுந்த பெருமூச்சுடன் தொப்பென்று கதிரையில் வீழ்ந்தார் பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார். இஸ்லாம் காட்டும் சீரியபாதையை- முழுமை நிறைந்த உன்னத வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் மார்க்கத்தை மறந்து அதளபாதாளத்தை நோக்கிச் செல்லும் அப்துல்சலாம் காக்காவைப் போன்றவர்களைக் காப்பாற்ற அந்த ஏகவல்லாளன் கருணையினால்தான்முடியும்; தன்னால் ஏதும் விளைந்து விடப்போவதில்லை என்றமுடிவுக்கு வந்த அவருக்கு கச்சிமும்ததுவின் மேல் கோபமேற்படவில்லை; இப்போது பச்சாத்தாபம் தான் ஏற்பட்டது.

பாடசாலை கலைவதற்காக மணியடிக்கப்பட்டு மாணவர்கள் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர். வாயிற்படியைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்த பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார், "என்ட வாப்போவ் . . ." அலறலைக்கேட்டுத் திடுக்குற்றவராய் சத்தம் வந்த இடத்தை நோக்கி விரைந்தார். தன் காரியம் நிறைவேற்றிவிட்டதில் இருபத்தைந்து மைல் வேகத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தான் கச்சி முகம்மது. சற்றுமுன் அவனால் வீசப்பட்டகல் சகமாணவரின் வலக்கன்னத்தைப் பதம்பார்த்ததில் இரத்தம் பீறிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை 'ஜும்மர்' தொழுகைக்காகப் பாடசாலை முன் கூட்டியே கலைக்கப்பட்டதால், பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார் இருப்பிடம் தோக்கி வீதியில் இறங்கியவர் பாடசாலை யின் எதிரே இருக்கும் மரத்தின்கீழ், அப்துல்சலாம் காக்கா

சுந்திக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தார். கையிலிருந்த சிறுதடி யொன்று அர்த்தமற்ற சித்திரங்களை வரைந்து கொண்டிருக்க எதையோ பறிகொடுத்தவர் போலிருந்தார். முகத்திலவாட்டம், பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியாரைப் பார்த்துச் சிரித்த சிரிப்பு சிரிப்பாக இல்லை.

“என்ன காக்கா இங்கேயிருக்கிறீர்கள். கச்சிமுகம்மது பாடசாலைக்கே வரமாட்டான் போலிருக்கு . . .”

நீங்க சொல்லுறதப் போலத்தான் நடக்கப்போவுதோ என்னமோ; அல்லாஹ்ஹுவிற்குத்தான் வெளிச்சம் இந்தப்பயல் விடியக்காலையிலே சூதடிக்கப்போவானு ஐயா?

“என்னகாக்கா ஏதோவெல்லாம் சொல்லுறீங்க, நடந்ததைச் சொல்லுங்கள்” பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியாரின் ஆதரவான விசாரிப்பைத் தொடர்ந்து, தாமே குற்றமொன்றைச் செய்து விட்ட பாவனையில் கூனிக்குறுகிக்கொண்டு, கச்சிமுகம்மது காலையிலேயே சூதுவிளையாடச் சென்றதும், தற்செயலாக வந்த பொலீஸ் அதிகாரியிடம், எல்லோரும் ஓடிவிட அவன் மட்டும் தனியாக அகப்பட்டுக் கொண்டதையும் கூறிமுடித்த அப்துல் சலாம் காக்காவிற்குக் கண்ணீர் வந்து விடும் போலிருந்தது. ‘எல்லாவற்றிற்கும் உங்களைத்தான் நம்பியிருக்கிறேன்’ என்ற பாவனையில் தெரிந்த அப்துல்சாலாம் காக்காவின் பரிதாபமான பார்வை, வாத்தியாரை அவர்மீது இரக்கம் கொள்ளச் செய்தது.

“காக்கா . . . எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்த அப்துல்சலாம் காக்கா மெல்லத் திரும்பினார் பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார் தொடர்தார்.

இதையெல்லால் உங்களுக்கு முன்பே சொல்லவேண்டுமென்றிருந்தேன். இப்போது சொல்லவேண்டிய சந்தர்ப்பம் காக்கா, நீங்க ஒரு இஸ்லாமியர் இல்லையா? நம் மார்க்கத்திலே சூதாட்டத்தைப்பற்றி எப்படியெல்லாம் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது தெரியுமா? எமது மார்க்கத்தைப்பற்றியாவது சற்று சிந்தித்தீர்களா? மார்க்கத்தின் வழியே சென்று சதா நன்மையையே

செய்யாவிட்டாலும், தீமைகளையாவது செய்யாமலிருக்கலாம் அல்லவா? இந்தச் சூதாட்டம் எத்தனை குடும்பங்களைச் சீரழித்துத் தெருவில் விட்டிருக்கிறது. ஏன்? உங்களுக்கே தெரியுமே உங்கள் குடும்பத்தைப்பற்றி. உங்கள் குடும்பத்தில் தலைமகன் நாளை வரப்போகும் தன் சகோதரங்களை வழிநடத்த வேண்டியவன், இந்த இளம் பராயத்தில் பண்டுகளை இழந்து பொலிஸ் நிலையத்தில். இந்த அலமானங்கள் உங்கள் குடும்பத்தை யடைய யார் காரணம் தெரியுமா? நீங்கள்தான் காக்கா. நீங்க ஒழுங்காக இருந்து, அவனைக்கண்டிச்சு வேண்டிய நேரத்தில் உண்டித்து நன்மார்க்கத்தைக் காட்டியிருந்தால் இப்படி யெல்லாம் வருமா? இதைவிட்டு நீங்களே காரணகர்த்தாலாக இருந்து உங்களது வழியை அவனையும் கைக்கொள்ளச் செய்து விட்டீர்களே. நான் பெரிய மனவருத்தப்படுகிறேன் காக்கா. உங்களுக்காக அல்ல. உங்களால் பாழாக்கப்பட்ட உங்கள் மகனின் எதிர்காலத்தைப் பற்றித்தான். காக்கா என்னை உங்கள் சகோதரனாக நினைத்துக் கொள்கிறேன். நீங்களும் அப்படி நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இனிமேலாவது, சர்வநாயனையே நம்பி உங்கள் தவறுதல்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் தேடிக்கொள்ளுங்கள். இந்தப்புனித நாளிலே அவனிடம் மனம் விட்டு, என் மனம் திருந்திவிட வேண்டும். என் உள்ளம் இத்திய செயலை இனிமேல் கனவிலும் நாடக்கூடாதென வேண்டிக் கொள்ளுங்கள். உங்களை - உங்கள் மகனை அவன் நிச்சயமாக மன்னிப்பான். உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு என் அறைக்கே வாருங்கள். இரண்டு பேருமாகப் பள்ளிக்குச் செல்லலாம். ஆசிரியரின் முன் மாணவன்பாடம் கேட்பதுபோல், உண்மை முஸ்லீம் 'ஹதீஸ்' கேட்பது போல் பல்விதமாக நின்று அவர்பதிலைக் கூட எதிர்பாராமல் பக்கிர்த்தம்பி வாத்தியார், தம் இருப்பிடத்தை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தார்.

உள்ளத்து உணர்ச்சிகளெல்லாம் நெஞ்சக்குழிக்குள்ளே விம்மி உடைந்து பெருமூச்சாக வெளிப்பட்டபோது, யாருமறியாத வாறு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார் அப்துல்சலாம் காக்கா. அக்கணமே அவர் உள்ளத்தில் உயர்ந்து விட்டார் பக்கிர்த்தம்பி வாத்தியார். தாம் சென்று கொண்டிருந்த இருண்ட பாதையில் ஒளி விளக்கேற்றியவர் அல்லவா அவர், மறுகணம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராய் வீட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார் அவர்.

உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு வெளியேறிய பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியார், அப்போதுதான் தம்மை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கும் அப்துல்சலாம் காக்காவைக்கண்டு "ஓ . . வந்து விட்டீர்களா போகலாம் என்றார்"

அப்துல்சலாம் காக்கா இப்போதெல்லாம் பூவேராடு சேர்ந்து நார்போலும்; அவர் பின்னே அமைதியுடன் பள்ளி வாசலை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார். அதோ வானளாவி நிற்கும் அந்தப் பள்ளியிலிருந்து "அல்லாஹ்ஹு அக்பர் . . ." என்று இறைவனின் திருநாமத்துடன் கூடிய "வாங்குச் சத்தம்" வானெலாம் எழுந்து அவர்கள் இருவரினதும் காதுகளையும் மோதுகின்றது. அப்துல்சலாம் காக்காவின் உள்ளத்தில் இப்போதொரு தெளிவு. தமது இலட்சியத்தின் வெற்றியின் முதல்படி என்பதில் பக்கீர்த்தம்பி வாத்தியாரின் இதயக்கமலத்தில் ஒரு மலர் ச்சி. அவர்கள் இவரும் இப்போது நிர்மலமான உள்ளத்தைத் தாங்கி அந்த மசூதியை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

பிறுவாத உயிர்கள்.

- க. அருள்குப்பிரமணியம் -

எனக்கு வயசு நாலு மர்தம். வெளியுலக வயசில்லை, உள்ளூலக வயசு. இன்னும் என்ர அம்மாவின் வயத்துக்குள்ள தான் ஒடுங்கிக் கொண்டு இருக்கிறன். நான் வெளியே வந்து, என்ர அம்மா, ஐயா, அண்ணாச்சி, ஆராரோ பாடும் அம்மம் மாக்கிழவி, ஆமணக்கெண்ணை எல்லாததையும் கான்றதுக்கு இன்னும் ஆறுமாச்சம் காத்திருக்க வேணும். உடன வெளியேவந்து எல்லாரையும் பார்க்க. ஆசையாத்தான் இருக்கு. ஆஹ, இந்த ஆமணக்கெண்ணையை நினைச்சாத்தான்...ஃ... என்ன கைப்பு கைப் பெண்டாப் போல அம்மம்மாக்கிழவி சும்மா விட்டுறுமா.

நான் உருவாங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்தத் தெய்வீக இடத்தில் முன்வமேயே ஒருவன் உதித்து. வெளிச் சென்று விட்டான் என்று இங்கு பேசிக்கொள்கிறார்கள். அவன் இந்த இடத்தைக் காலிசெய்து விட்டுப்போய் இன்னும் ஆறுமாதங்கள் கூட ஆகவில்லையாம். அதற்குள் நான் முளை விடத்தொடங்கிவிட்டேன். என்ன இருந்தாலும் அம்மாவும் ஐயாவும் கொஞ்ச அவசரக் காரங்கள்தான்.

இப்ப குடியிருக்கிற இடம் சரியான சின்ன இடம். அப்பிடி இப்பிடி விட்டு விதியா காலை நீட்டிக் கீட்டிப் படுக்கக்கூட இடவசதியில்லை. எனக்கு முந்திப் பிறந்தவனும் இப்படித்தானே அவதிப்பட்டிருப்பான். அவன் பிறக்கேக்குள்ள ஒம்பது ருத்தல் இருந்தவனும். இப்ப முந்தியைப்போல அவ்வளவு கொழுப்பில்லையாம். ஆளும் நல்ல அட்டைக் கரிநிறமாம். நான் பிறந்தா-நல்ல வெள்ளையாத்தான் பிறப்பெண்ணும் கடவுள் சொன்னவா. தான் கறுப்பு, வெள்ளையெண்டு போட்டுகூண்டு அடிக்கேக்குள்ள என்னைச் சேக்காம விட்டாலும் விட்டிறுவான், அண்ணாச்சி.

எனக்கு ஒரே பசிக்குது. அம்மா, நல்ல சாப்பாடு தருகிற இல்லை. அவ நல்லா சாப்பிட்டாதானே எனக்கு நல்ல ஊட்டம் வரும். அம்மா, தான் பிள்ளைத்தாச்சி எண்டு போட்டு ஆசைப்பட்டதை வாங்கி வாயிலபோடுறதுக்கு ஏன் வசதியில்லாமல் போச்சு. என்ன சங்கதியெண்டு கடவளிட்டைக் கேட்டான். அவர் சொன்னார். . . ஐயாவுக்கு ஒருநாள் முழுக்க கஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்தாலும் ஐஞ்சோ ஆறு ரூவாதான் சம்பளம் கிடைக்கும். அதில அரிசிக்கே அரைவாசி போயிரும். பேந்தெங்கால மிச்சத்துக்குப் போறதெண்டு.

என்ற அம்மாட பக்கத்து வீட்டில இருக்கிறவங்கள், முன்னால குவிஞ்சு கிடக்கிற சாப்பாட்டில ஏதைச் சாப்பிடுறது எண்டு யோசிச்சுக் கொண்டு இருப்பாங்களாம். அது ஏன் . . . எங்கட அம்மாக்கு ஒருநீதி, அவங்களுக்கு ஒரு நீதி எண்டு கடவுளிட்டைக் கேட்டன். அது, அவ்வாள் செய்த பாவபுண்ணியம் எண்டு அவர் சொல்றார். அது என்ன பாவபுண்ணியம். அம்மாவும் ஐயாவும் நல்லவங்கள்தானே. மற்றவங்களுக்கு தங்களால் நன்மை செய்ய முடியாட்டிலும் தீமையாவது செய்யாம இருக்கிறவங்கள்தானே. அப்படி இருக்கேக்குள்ள இது என்ன ஓர் வஞ்சனை.

நான் பிறந்து நல்லாவளந்து நல்ல நல்ல சாப்பாடெல்லாம் அம்மாக்கு வாங்கிக்குடுக்கிற மாதிரியா.. என்னைப் பிறக்கவைச்சிரு ஏண்டு சாமீட்டைக் கேட்டன். அவர் சொல்றார் . . . உங்கட அம்மா மட்டுமில்லை, இப்படி எத்தனையோ அம்மாமார் சாப்பிட வழியில்லாமல் உலகத்தில் கஷ்டப்பட்டுறங்கள் எண்டு. பாப்பம்... நான் பிறந்து எப்பிடியெண்டாலும் முதலை, என்ற ஐயா

அம்மாவை நல்லா வைப்பன். அதுக்குப்பிறகு மூண்டு நேரமும் சாப்பிட வழியில்லாம இருக்கிற எத்தனையோ அம்மாமார்களுக்கு ஒரு நல்ல வழிகாட்டிற்றுக்கு கஷ்டப்படுவன்.

அ சரியாப் பசிக்குது. மத்தியானம் இரண்டு மணி யாப் போச்சு. இன்னம் அம்மா ஒண்டும் சாப்பிடேல்லை. நான் ஒரு வன் இஞ்சபசிபோடு இருக்கிறன் என்று அவவுக்குத் தெரியேல் லப்போல. ஆவ் சொட்டாவிதான் வருகுது.

எனக்கு இன்னம் கால்கையெல்லாம் நல்லா வளரேல்லை நான் சரியான உருவம் இன்னும் எடுக்கேல்லை. அதுக்கு நான் ிடக்கு. எனக்கு நல்ல கூர்மூக்கு வரவேணும் என்றுதான் விருப் பம். சப்பைபூக்கா வந்திறுல்பேந்து அம்மம்மாக்கிழவி ஆமணக் கெண்ணை போட்டு மூக்குப்பிடிப்பா மனிசிரகை சரியான முரட் டுச்சுக்கை. அறுவது வயசுமட்டும் மா இடிச்சகையல்லா. எனக்கு மூக்குச் சரியாக நோசும்

போனமுறை அண்ணாச்சியைப் பெறேக்கிள்ளை, அம்மா சரியான கரைச்சல் பட்டாவாம். சிலில் ஆஸ்பத்திரியில், கட்டில் குடுக்க மாட்டம் என்று சொல்லிப் போட்டாங்களாம். இதெல் லாம் இந்தக் கங்காணிமார்க்கொடுமை. இந்த முறை எனக்காக என்ற அம்மா வயிறு நோகேக்குள்ள, ஆச்பத்திரியில் கட்டில் குடுக் காம இருக்கட்டும். கங்காணியைப்பிடிச்சு நுள்ளிவிட்டுறுவன்.

டாக்குத்தர், அண்ணாச்சியை வெளிய எடுக்கேக்குள்ள முயலை காசில பிடிச்சுத்தூக்கிறமாதிரி - காலில பிடிச்ச அலட்சிய மாகத்தான் தூக்கினவராம். ஏழ்மைப்பட்டவங்கள் எண்டால் எல்லாருக்கும் ஒரு இளக்காரம்.

கடவுள் சொன்னார்... .. தான் படைச்ச உலகங்களுக் குள்ள இந்த உலகந்தான் வடிவானதாம். அதோட அசிங்கமான தும் இதுதானாம். ஏன்எண்டு கேட்டேன். அன்பும் பண்பும் நேர்மை யும் ஒழுங்கும் அழகும் சமத்துவமும் உடைய அழகான உலகமாக விளங்கும் எண்ட பேரரசையோட படைச்சாராம். இப்ப என்னடாவெண்டால், வெட்சத்தில ஒரு இடத்திலதான் அவர் எதிர்பார்த்தது இருக்காம். மிச்ச இடமெல்லாம், பொய்கை, போலித்தன்மை, சுரண்டல் எல்லாம் நிறைஞ்சு வளியிறுதுக்குக் கூட இடமில்லாம நாத்தமெடுக்குதாம்.

தான் படைச்ச தெளிந்த நீரோடைகள் நிலத்தை வாடி விடாமல் காத்துக் கொண்டிருக்காம். சூரியனும, சந்திரனும், மழையும், காத்தும் மாறி மாறி பூமிக்கு தேவையானதெல்லாம் செய்து கொண்டிருக்காம். இப்படித் தான் படைச்ச எல்லாச் சாமான்களும் உயிர்களுக்கு பாரபட்சம் காட்டாம தங்கட நலன் களை அளித்துக் கொண்டிருக்க, இந்த மனுசங்களை மட்டும் தாங்கள் படைச்ச காசு, வீடு, பணம் எல்லாத்தையும் தனக்குத்தனக் கொண்டு பிரிச்ச வைச்சக் கொண்டு, போதாததற்கு, மற்றவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய கோட்டாவையும் சுரண்டிக் கொண்டிருக்கிறங்களாம். போற பேசக்கை பாக்கேக்குள்ள, உலகத்தையே அழிச்சப் போடலாம் என்று நினைக்கத் தோன்றுதாம். இன்னுங் கொஞ்ச நாளைக்குப் பொறுத்துப் பாப்போம் என்று சொல்லி இருக்கிறார்.

நீங்க இருந்து பாருங்க, இந்த சமுதாயத்தையே திருத்திக் காட்டிறன் என்று சவால் விட்டிருக்கிறன் கடவளிட்டை.

ஆவ் ...சீ... இந்தக் கொட்டாவியோடை பெரிய கரைச்சல். எனக்கு வயித்தைப் புடுங்குது. நான் பிறந்து வெளிய்போனாப் பிறகு நேரத்துக்கு சாப்பாடு தராட்டி - மண்ணைத்திண்டுபோட்டு அழுவன். ஆ... மண்தின்னக்கூடாது. பேந்து சோகை வைக்கும். சோகை வைச்சா - கிழவி ஆமணக்கெண்ணை பருக்கும்.

(2)

விடிவதற்கு அடையாளமாக பறவையினங்கள் ஒரு பாட்டம் கூவி ஓய்ந்து விட்டன. இருள் முற்றாக மறைந்துவிடாத "மகிமல்" பொழுது. அலாரம் வைத்து மணிபார்த்து எழுந்து கொள்வதற்கு அந்தக் குடிசைக்குள் மணிக்கூடு இல்லை. இருந்தும், அந்தக் குச்சு வீட்டிற்குள் குடியிருக்கும் ஜீவன்கள் "மகிமல்" பொழுதின் போதே எழுந்து விடுவது வழக்கமாகிவிட்டது.

தம்பிராசா, இரவு முழுவதும் நுளம்புகள் கடித்து தொட்டம் தொட்டமாகத் தடித்திருந்த தன் கைகளைத் தடவி விட்டுக் கொண்டான். இவ்வளவு நுளம்புகள் அவன் உடலில் விளையாடி இருப்பது, காலையில் கண்விழிக்கும்போது தான் அவனுக்குத் தெரிவது வழக்கம். பசல் முழுவதும் கஷ்டப்படுகிறவன். கண் அயர்ந்து விட்டானானால் கிட்டத்தட்ட அவன் ஒரு பிணம்.

இரவு அரைகுறையில் நூற்றுப் போட்டு வைத்த பீடித் துண்டை கைதேடுகிறது. இந்த நெருட்பெட்டியை எங்கு வைச்சன் ம தனக்குள்ளே கேட்டுக் கொண்டே அடுக்களைக்குச் செல்கிறார். ஒரு கிருத்தட்டி மறைப்புத்தான் அந்தக் குடிவையின் சின்னப்பகுதியொன்றை அடுக்கவையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

கிருத்தட்டியில் செருகியிருந்த தீப்பெட்டியை எடுத்து பீடியைப்பற்றவைத்து இழுவையொன்று இழுத்த பின்புதான் மனம் ஒரு நிலப்படுகிறது. எல்லாம் பழக்கதோஷம். பலருக்கு “பெட்காப்பி” போல அவனுக்கு இது “பெட்பீடி”

இன்னும் நல்லா விடியேல்லைப் போல... வெளில பனியும் பெய்யுது.... திரும்பவும் வந்து பாயில் குந்துகிறான். பீடிப் புகை ஏற்படுத்தி விட்ட இருமல் ஒன்றை இருமித் தீர்த்து... அது முடிந்த கையோடு இன்னொரு இழுவை உள்ளே செல்கிறது. தலையணையைத்தூக்கி மடியில் போட்டுக் கொள்கிறான். கைகள் நாடியைத் தாங்கிக் கொள்கின்றன.

சாணத்தினால் மெழுகி விட்ட நிலம். எப்படித்தான் நன்றாகக் கூட்டிப்போட்டுப் படுத்தாலும் ... உடலில் ஏதோ ஊர்வது போன்ற பிரமை. சானகி இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை. வழமை யாக அவனுக்கு முன்னே எழுந்து விடுபவள் அவள். இன்று, ஏன் இன்னும் காண்டம் வாசிக்கின்றாள்.

“பாவம் பச்சைப் பிள்ளைக்காரி உடம்பெல்லாம் பச்சைப் இறைச்சியா நோகுதெண்டு நேற்றுச் சொன்னவள்... இன்னம் கொஞ்சம் படுக்கட்டும்”

கூரைக் கிராதியில் கட்டியிருந்த ஏணைத்துணி சிறிது அசைகிறது.

“ஓ... ஓ... ஆராரோ என்ற ராசா கண் உறங்கு” பாங்கு டன்பாடத்தெரியாவிட்டாலும் சும்மா முணுமுணுக்கிறான். சானகி பாடிப் பாடிப் பிள்ளையை நித்திரையாக்கும்போது கேட்டுக்கேட்டு அதன் மெட்டையும் சிலஅரைகுறை வார்த்தைகளையும் பழக்கப் படுத்தி வைத்திருக்கிறான். அந்தப்பழக்கம் இதுபோன்ற சமயங்களில் அவனுக்கு உதவுகின்றது.

ஏணைக்குள் இருக்கும் பைமல் இன்று அவனது அரைகுறைய் பாட்டிற்கு மயங்கமாட்டான் போலிருக்கிறது. வில்.. விலென்று ஏணையைக் கிழித்துக் கொண்டு செல்கிறது அவனது "உதய காலத் தேவாரம்"

"எணை பிள்ளை. நல்வகண்டறியாத நித்திரை கொள்ளுறாய், அவன் தம்பியல்லோ அழு. றுன். எழும்பி உ தேய்லைத் தன்னை யைப் படுக்கன்"

குடிசையின் பின்பக்க தாழ்வாரத்திலிருந்து கிழவியின் சத்தம் வருகிறது. தம்பிராசா எட்டிப்பார்க்கிறான். கிழவி - மண் எண்ணை வார்ப்பை கையில் வைத்துக் கொண்டு பக்குப் பக்கென்று கங்கான் குடித்துக்கொண்டிருப்பது ஓலைத் தட்டிக்குட் தெரிகிறது.

சானகி அசைந்து கொடுக்கிறாள்.

முடிசைதச் சீலையால் துடைத்தவிட்டு, எழுந்திருக்காமலே தம்பிராசாவைப் பார்த்து சிறிய சிரிப்பொன்றை உதிர்க்கிறாள். அந்தச் சிரிப்புத்தான் தம்பிராசாவின் தனிச்சமுடியாத நிரந்திர தேவைகளில் ஒன்றுகிவிட்டது. அந்தச் சிரிப்பைக் கண்டபின்னர் அன்றையப் பொழுது அவனைப் பொழுத்தளவு நன்றாக விடிந்துவிடும்.

"நல்லாச் செண்டு போச்சோப்பா, ராத்திரி முழுக்க நுளம்புக்கடியில நித்திரையில்லை விடிஞ்சாப் பிறகுதான் கொஞ்சம் கண் அயர்ந்தன். தம்பி எப்பவனை முழிச்சவன்.

தன்னை எழுப்பி விட்ட தம்பியைத் தூக்கி தம்பிராசாவின் மடியில் கிடத்திப் போட்டு ஏணைச் சீலையைத் தூக்கி கூரைக் கிராதியில் கொழுவிக்க கொள்ளும் படியாக எறிகிறாள் சானகி.

"அந்த பீடியைத் தூக்கி எறியுங்கோப்பாபுகை பட்டு தம்பியல்லோ இருமப்போறான்"

இனிமேல் இழுப்பதற்கு நீளமில்லாத பீடித் துண்டை தரையில் சேய்த்து நூர்த்து மடக்கி விடுகிறாள், உம்பிராசா.

"பிள்ளையை காலில போட்டு ஆட்டுங்கோ... அடுப்பைப் பத்த வைச்சிற்று வாரான்" தீப்பெட்டியை கையிலெடுத்துக் கொண்டு அடுக்களைக்குள் நுழைகிறாள், சானகி.

தம்பிராசாவின் நேர்த்தியில்லாத நித்திரைய்பாட்டு
சானகிக்குச் சிரிப்பை மூட்டுகிறது.

எஸ் எம் ஏ ரின்னென்று நான் கேட்டால்
என்னட்டை எங்கால என்ருள் கடைக்காரன்
எஸ் எம் ஏ வந்திற்று வந்து வாங்கு என்றலோ
என்னட்டை காசில்லை என்ன செய்வேன்
என் மகனே..... கண் உறங்கு

(3)

சானகிபாத்திரத்தில் தண்ணீர் ஊற்றிச் சுடவைத்துவிட்டு
கழுவ வேண்டிய சட்டிபானைகளைக் கொண்டு போய் கதலிவாழைக்
கூட்டத்தின் ஈரலிப்புச் சேற்றில் வைக்கிறாள்.

“என்கை அம்மா, அந்தப் பொச்சல் ஒரு துண்டு பிச்சுத்
தானை”

சானகிக்கு வயிறு குமட்டுகிறது. பித்தநீர் வாயில ஊற்
றெடுத்து. கண்கள் சிவக்கின்றன. வாழைத் தண்டில் ஒற்றைக்
கையை ஊன்றிக் குனிந்து கொண்டு வாந்தியெடுக்கிறாள் அவள்.

“உனக்கெல்லோ பிள்ளை நேற்றுச் சொன்னான் நண்டுக்
கறி ஒத்துக் கொள்ளாது சாப்பிடாதேயென்று... நீ ஆசைப்
பாட்டில திண்டு போட்டு”

வாந்தியென்றால் வயிற்றுச் சமிபாட்டுக் குறைவினால் தான்
வருகிறது என்ற வழக்கமான காரணத்தைக் கற்பித்துவிட்டு, நிலத்
தை உராய்ந்து கொண்டிருக்கும் தன்கீழ்ச்சேலையை ஒன்று சேர்த்து
மடிக்குள் வைத்துச் சௌகரியப்படுத்திக் கொண்டு சட்டிபானை
களுக்கு முன்னால் குந்துகிறாள் அன்னம்மாக்கிழவி.

தாய்க்காரியின் அறியாமை ஊடுருவி விரிகிறது.

“அவருக்குத் தெரிஞ்சா... கோவிப்பாரோ... சந்தோசப்
படுவாரோ”

இதயத்தில் இடறிய கேள்விக்குறி - முகத்தில் வளர்ந்து நிற்கிறது. நான்கு மாதங்களாகத் தான் முழுகாமல் இருப்பதை இனிமேலும் மறைத்துவைப்பது புத்திசாலித்தனமாகுமா? வயிறு காட்டிக்கொடுத்துவிடுமே. இந்த நான்கு மாதங்களாக, இதை ஏன் அவர்களுக்குச் சொல்லாபடு இருக்கிறீர்கள். எட்டதற்கான சரியான காரணம் அவளுக்கே தெரியாததுதான் புதினம். இதுதான் என்று பகுத்துணர முடியாத ஒருவித காரணம். அதையொட்டிப் பிறந்த பய உணர்வு.

இனி மறைக்கக் கூடாது. அம்மாட்டை முதலில் சொல்லீர வேணும்.

“என்ன பிள்ளை, இது வழிய நின்று மசிந்திராய். கோப் பித் தண்ணியை வைச்சு அவருக்கும் பிள்ளைக்கும் குடுத்துப்போட்டு நீயும் கொஞ்சம் குடியன்”

“இல்லையே அம்மா, நாலுமாதமா நான் முழுகாம இருக்கிறேன்”

நின்று நின்று ஆறுதலாக வரும் வார்த்தைகளுக்கு ஒரு ஆளைக் கல்லாகச் சமைத்துவிடும் சக்தி இருக்கிறதே எப்படி.

இதேன்பிள்ளை, இவ்வளவுநாளும் சொல்லாமல் விட்டனி. உன்ரஉடம்பு கிடக்கிற கிடைக்குள்ள - மூத்தவன் பிறந்து ஆறு மாதம்ஆகவேலை. அந்தப் புண்ணை ஆறாமக்கிடக்குது. சாமான்கள் விக்கிற விலையளக்கை பிள்ளையனைப் பெத்து வளக்கேலுமே. கறிக் கடையில், முந்தித் தூக்கி யெறிகிற பூசனிக்காய் இப்ப ஒரு ரூபா சொல்லுறான். எண்ணெண்டு சிவிக்கிறது.

அந்தாள் நாள் முழுக்க முறிஞ்சுபோட்டு வந்தாலும், அறுவாங்கள் ஆறுருவாக்குமேல குடுக்க மாட்டாங்கள். இன்னேண்டையும் பெத்துப் போட்டியெண்டா, செலவுக்கு எங்க பிள்ளை போறது. அந்தாள்தான் ஆம்பிளை ... உனக்குப்புத்தி எங்க போச்சுது. இப்பவே அங்க இங்க கடன்படாம சிவிக்கிறதெண்டா, ஒரு நேரச் சோத்தை மறக்கவேண்டியிருக்கு. பிள்ளைக்குக் குடுக்க பால் மா வாங்கக்காசில்லை யெண்டுதானே - தேயிலைத் தண்ணி குடுக்கிறம். இவ்வளவு நாளும் அந்தத் தண்ணி யெண்டாலும் வாயில ஊத்தக் கிடைச்சுது. அதையும் இல்லாமச் செய்யப் போறியேடி”.

பிள்ளை பிள்ளையென்ற வழமையான பழகு சொற்கள் ஆத்திரத்தின் நிமித்தம் போடி வாடியாக மாறிக் கொண்டிருந்தன. பூவினன் சத்தம் போடுகிறான்? ஊரில உலகத்தல பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்க்கவில்லையா மற்றவர்கள்.

மடிக்குள் சுருட்டி வைத்த முந்தானையால் இமையோ ரத்தே பனித்து நின்ற கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்கிறான் கிழவி.

மனித மனத்தினதும் உடலினதும் பலவீனந்தான் நான்கு மாதங்கள் முழுகாமல் இருப்பதன்காரணம் என்பதையும், ஆபத்து வரப்போகிறது என்று நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் மனித மனங்கள் இந்த ஒரு விடயத்தில் வீட்டில் பூச்சிகளாக மாறிவிடுவதையும் கிழவி அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறான். இந்த அறிவின் பாற்பட்ட சிந்தனை பிறக்கையில் தன் மகள் - பாவம், என்ன செய்வாள், அவளும் பொம்பிளைதானே என்ற அனுதாபம் துணை வருகிறது.

“இனி என்ன செய்யிறது. நா லு மா ச மாயி ட்டு து. குளிசைய கிளிசையைப் போட்டுக் கரைக்கிற தெண்டாலும் கஷ்டந்தான். என்னவோ நடக்கிறது நடக்கட்டும் நீ போய், கோப்பித் தண்ணியை ஊத்திக்குடி பிள்ளை.

(4)

தாய்க் கிழவி அழுது அழுது அரற்றிய விசயங்கள்தான் - அவள் அந்த விசயத்தை இதுநாள்வரை மறைத்துவைப்பதற்குரிய காரணிகளாக இருந்திருக்க வேண்டும். தாய்க்குத் தெரிந்து விட்டது, இனி அவளிடம் பயமில்லை என்ற நினைப்பால் சற்றே குறைந்துவிட்ட மனப்பாரம், கணவனுக்குத் தெரியவைக்க வேண்டியிருக்கிறதே என்ற பயத்தால் திரும்பவும் உருப்பெற்று ... நெஞ்சுகணத்து நோகிறது. நான்கு மாதங்கள் முழுகாமல் இருக்கும் தவற்றில் அவனுக்கும் பங்கு இருக்கிறது. இருந்தும் அவளிடம் சொல்லப் பயமாக இருக்கிறது.

தம்பிராசா குழந்தையைத் தோளில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு தெரு ஓரத்தில் யாரோ ஒருவனோடு நின்று கதைத்துக் கொண்டு நிற்கின்றான்.

“இஞ்சருங்கோ கோப்பி ஆறப் போகுது. குடிச்சுப் போட்டுப் போய்க் கதையுங்கோ”

ஆளை அனுப்பிவிட்டு உள்ளே வருகிறான். குழந்தையும் கோப்பித் தண்ணியும் பரஸ்பரம் கைமாறிக் கொள்கின்றன. ஒரு முடர் கோப்பி குடித்தானால் அவனுக்குத் தெம்பு ஏற்பட்டுவிடும். அதன் பிறகு தன்விசயத்தை சற்றுத் தெம்போடு சொல்லலாமென அவள்காத்திருக்கிறாள். குடித்து முடிந்ததும், கோப்பியின் அடிமண்டியை வீட்டின் பின்கோடியில் ஊற்றிவிட்டு வருகிறான்.

“கொஞ்சம் உமிக்கரி எடுத்துத்தா பிள்ளை. இண்டைக்குக் கொஞ்சம் நேரத்தோட போனத்தான், கட்டுவேலையை வெள்ளை யோட துவங்கலாம். மேசை ஏழு மணக்கே வாற நெண்டு சொன்னவர்”

“அத்தான் என்னில கோவிக்காதீங்க, எனக்கு நாலு மாதமாக வீட்டுக்குத் தூரம்... வரேல்லை”

சொன்னா, நீங்க துக்கப்படுவிங்க எண்டு சொல்லாம இருந்திட்டன். என்னில கோவிக்காதீங்க அத்தான்”

கெதியில் சொல்லி முடித்து விடவேண்டுமென்ற மன உந்தல் உந்தலினால் உண்டான வார்த்தைத் தெளிவின்மை. மொத்தத்தில் - சத்தம் போடப் போகிறாரோ என்ற பயம்

தூரத்தே ஆறுஜப்பது மணிக்கு எப்போதும்போல ஸசரன் ஒளி... சிறுதாகத் தொடங்கி, டெரிடாக நீண்டு, மண்டும் மெதுவாக ஓய்கிறது.

நெஞ்சிற் கூட்டிற்குள்விருந்து ஏதோ ஒரு உறுப்பு திடீர் ரென்று கழன்று விழுந்து விட்டது போன்ற திடுக்கிட்ட உணர்வு. அந்த உணர்வினால் முகம் மாறிவிடக்கூடாதேயென்ற பயம். ஒருவாறு சமாளித்துக் கொள்கிறான் தம்பிராசா. வீட்டுக்குத் தூரம் வராமல் வீட்டதற்கு தன் குற்றந்தான் ஆணவோ என்பது அவனுக்குத் தெரியாமல் போய்விடுமா.

ஏற்கனவே பயந்திருக்கிறாள். நானும் சத்தம் போட்டு... பாளம் அவள் என்ன செய்வாள். நான்தான் மாடு மாதிரி கண்மண் தெரியாம.....

அந்த ஒரு நிமிடத்திற்குள், தனக்குள்ளேயே ஒழுங்கு விசாரணை நடத்தி - தன்னையே குற்றவாளியாகக் கற்பித்து, அந்தத் தீர்ப்பு தன்னில் ஏற்படுத்திவிட்ட ஆத்திரத்தை அழிக்க வேண்டுமாயின் - சானகி மேல் அனுதாபங் காட்டினால்தான் முடியும் என்பதான மனஉணர்வுகள் குருத்துட்பச்சை நிறம் காட்டி மொட்டு விரிக்கின்றன.

“மாமீட்டைச் சொன்னனியா”?

“இப்பதான் சொன்னான். சத்தம் போட்டவ”.

மனிசி பேசிறதிலேயும் நியாயம் இருக்குது. நாந்தான் பிழை விட்டுட்டன், கொஞ்சம் கட்டுப்பாடா இருந்திருக்கலாம்.

“இஞ்சருங்கோத்தான், முந்தி ஒரு நாள் அந்த நேர்ஸ் பெட்டை சொன்னது. ஒரு குளிசை விக்குதாம். வீட்டுக்குத் தூரம் வராட்டி அதை வாங்கிப் போடச் சொல்லி, இண்டைக்கு வேலைக்குப் போயிற்று பின்னேரம் வரேக்கிள்ள, அதில ஒண்டு வாங்கிற்று வாங்கவன்”

“ஃ... ஃ... மொக்குத்தனமாப் பேசாதை... என்ன கஷ்டப் பட்டாலும், நானல்லோ உழைச்சுத்தாறது. இது பொம்பிளைப் பிள்ளையாப் பிறந்தா - உனக்குத்தானே கூடமாட உதவியாயிருக்கும் ... ம் சரி... நேரமாகுது. இண்டைக்கு மருந்துக் கடையில எஸ். எம். ஏ. தாறனெண்டு சொன்னவன். ஐந்து ரூபா முப்பது சதம். தம்பிக்கு ஒரே தேத்தண்ணி குடுக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. மிச்சம் எழுபது சதம் அதுக்கு - நயமா மீன் தட்டுப்பட்டா வாங்கி வாறன். தீயல் வைப்பம், பகலைக்கு இருக்கிற கருவாட்டை வைச்சுச் சமாளி...”

சானகி எடுத்துக் கொடுத்த உமிக்கரியை பற்களுக்குள் போட்டு அரைத்துக் கொண்டு கோடிப்பக்கம் செல்கிறான் தம்பி ராசா. அவனுக்கு நேரமாகிவிட்டது. பிந்திச்சென்றால்-ஃமெந்துக்கு மண் குழைக்கவாறவங்கள் எல்லாம் - கந்தோருக்கு வாறமா திரி வந்தா வீடு எப்படி கட்டி முடிக்கிறது... என்று மேசன் சத்தம் போட்டு தன் சினத்தின் சாயலைக் காட்டிவிடுவான். அனாவசியமாக அவனிடம் ஏன் பேச்சுக் கேட்பான்.

கிணற்றடியில் செருமி வாய்கொப்பளிக்கும் சத்தம் சாலகிக்குக்கேட்கிறது. அவரும் என்னசெய்வார் பாவம். ஆறு ரூவாக்காசுக்கு மண்குழச்சுக்குடுத்துப்போடுவந்து படுத்தா-அது ஒண்டுதானே ஆறுதல் - வேற குடி கிட்யெண்டு, என்ன இருக்கு அவர்ட்டை.

தற்போதைய தாறுமாறான சமுதாய அமைப்பு, அதிலே பழுத்து நெளிந்த அருவருப்புக் காட்டி நிற்கின்ற பலரக வாழ்க்கையின் கோலங்கள். அக்கோலங்களை நிதர்சனப்படுத்தும் அன்றாட நிகழ்ச்சிக்கோர்வைகள். இவைகளின் நடுவே - ஒருவன் ஒருநாளக்கு ஆறு ரூபர் சம்பளம் எடுத்து, அது காணாமல் நாலைந்து வயிறுகளை காயப்போடுவதும் - இன்னொருவன் அறுநாறு ரூபா உழைத்து அதைப் பதுக்கி வேடிக்கைபார்ப்பதும் - சற்றேனும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லாத சாதாரண வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் தான்.

“பழஞ்சோத்துத் தண்ணி ஏதும் இருக்கா”

நாலைந்து இடங்களில் பச்சள் போட்ட சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டே கேட்கிறுன் தம்பிராசா.

“இல்லை அத்தான், ராத்திரி பாணல்லோ சாப்பிட்டனாகள். சொதி கொஞ்சம் மிச்சம் இருக்கு. சுட வைக்கிறன். இதல் ஒடிப்போய் பாண் காருத்தல் வாங்கியாங்கோ.

பின்னேரம் கணவன் வேலையிலிருந்து திரும்பும் வரை ஏற்படப்போகின்ற எதிர்பார்த்த, எதிர்பாராத எல்லாச் செலவுகளுக்குமாக வைத்திருந்த ஐம்பது சதத்தை - சீலை முடிச்சிலிருந்து அவிட்டுக் கொடுக்கிறுள்.

“நீ, இதை என்னட்டைத் தந்து போட்டு என்னத்தைப் பிடிச்சு மத்தியானம் சமைக்கப் போறாய். மேசனிட்டை தேத் தண்ணிக் காசு வாங்கி எதெண்டாலும் கடையில வாங்கிச் சாப்பிடுறன். நீ பாண் வாங்கிச் சாப்பிடு. வயித்தில வைச்சுக் கொண்டு பட்டினி கிடக்காதே.”

“அப்ப நான் வாறன்”

“வரைக்குள்ள அரைக்காருத்தல் சீலிவாங்கியாங்கோ”

சாரத்தை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வெளிக்கிட்டு விட்டான் தம்பிரா. இனி என்ன... திரும்பி வரும்வரை வெய்யிலில் காய்ந்து காய்ந்து மண்குழைத்து, மண்ணோடு மண்ணாக மங்கிப் போய் !!! ம்.....

குழந்தை பிறக்க வேண்டுமா அல்லது அரைகுறையில் அழிக்கவேண்டுமா என்ற தோதலில் பிள்ளை பிறக்கத்தான் வேண்டும் என்ற தனது ஆத்ம ஆசைக்குச் சார்பாக கணவனும் வோட்டுப் போட்டு விட்டுப் போய்விட்டான். அதனால் உண்டான ஆறுதல் ஒருபுறம். பிள்ளை பிறந்த பின்பு இன்னும் கூடிவிடப் போகின்ற கஷ்டங்களின் தோற்றம் ஒருபுறம். எல்லாவற்றையும் சிந்தித்துக் களைத்த - நெஞ்சமெல்லாம் நீக்கமற நினைந்து நின்ற துன்ப உணர்வுகளுடன் தண்ணீர் வாளியைத் தூக்கிக் கொண்டு கிணற்றடிப் பக்கம் போகிறாள் சானகி.

பசியோ என்னவோ, வயிற்றுக்குள்ளிருக்கும் அரைஉயிர் - அசைந்து துடிக்கிறது.

(5)

இன்னும் ஆறு மாசம் இருக்கு ... எப்படித்தான் இருக்கப் போகிறதோ இந்த வெளியுலகம். பொடியங்களெல்லாம் நகரைப் பட்டம் வால் பட்டம் எல்லாம் கட்டி, முத்தவெளியில விடுவாங்களாம். திடீர்ரென்று பட்டம் அறுந்து போகாமாம். பொடியங்கள் பட்டத்திற்குப் பின்னால் பறந்து போவாங்களாம். அறுந்துபோன பட்டம் கிழிஞ்சுபோகாமாம். எடுத்துக் கொண்டுவந்து வேறதாள் போட்டு ஒட்டி திரும்பவும் ஏத்துவாங்களாம். எனக்கு நகரைப் பட்டத்திலதான் விருப்பம். என்ற பட்டத்தை ஆரும் அறுக்க வந்தால், ஐயாட்டச் சொல்லி அடிவங்கிக் கொடுப்பன் ...ஓம்...

என்ற ஆசைகளைப் பார்த்து கடவுள் சிரிக்கிறார். அவருக்கு எந்த நேரமும் சிரிப்புத்தான்.

எனக்கு ஒரே பசிக்குது. அவ - அவதான் அம்மா தண்ணி தான் குடிக்கிறா. தண்ணியை மட்டும் குடிச்சா நான் எப்படி வளர்றதாம்.

இண்டையில இருந்து ஐயா - அண்ணனுக்குப் பால் வாங்கிக் கொடுக்கப்போறாராம். பசல் எப்படியிருக்கும் எண்டு நானும் ருசி பார்க்கவேணும்.

(6)

பார்த்திருந்தவன் பாவவாளி. எதை? பங்குனி மாதவெய்யிலே. அந்த வெய்யில் காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. வெய்யிலோடு சேர்ந்து தம்பிராசா காய்கிறான்.

“ஒரு தாச்சி கலவை கொண்டுவாப்பா.. ...” மேசன் கத்துகிறான்.

ஆறுக்கொண்டு என்ற விகிதத்தில் குழைத்துக் கொண்டிருந்த சீமெந்துக் கலவையை தாச்சியில் அள்ளிப்போட்டு தூக்கி வருகிறான், தம்பிராசா. கால், கை, மெல்லெல்லாம் சீமெந்துக்கறைகள், வீபூதிப் பூச்சாக உருவம் காட்டி - அவனை பக்தன் போல் ஒப்பனை செய்த நாடக நடிகனாக மாற்றியிருந்தது.

அந்தத் தொளிலாளியின் உழைப்பினால் - அங்கு அமெரிக்கன் பற்றனில் வீடொன்று அரைகுறையாக எழுந்து நிற்கிறது. இதுவரைக்கும் கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை முடிந்துவிட்டதாம். ஒன்றரையென்றால்... நூறு, ஆயிரக்கணக்கா... லட்சக்கணக்கு... பண்மெல்லாம் ஒரே இடத்தில் பதுங்கி விடுவதால் - அமெரிக்கன் பற்றேனென்ன, அவுஸ்திரேலியா பற்றேனில் கூட வீடுகள் எழும்புவது சாத்தியந்தான்.

விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சதுரயார்க் கணக்கில் அமைந்துள்ள கோழிக் கூட்டுக் குடிசைக்கு - பதினைந்து ரூபா வாடகை ஒழுங்காகக் கட்டமுடியாமல் - கஷ்டப்பட்டு அன்றாடம் காய்ச்சி தம்பிராசா. அவனெல்லாம்... அவுஸ்திரேலியா வேண்டாம்... ஆபிரிக்கா அமைப்பிலாவது சொந்தமாக வீட்டைக்கட்டி எழுப்பு
ரூ நினைக்கத்தானும் முடியுமா?

விதிப்பயனாக-பிறந்துதான் ஆகவேண்டிய குழந்தையையே வசதிகள் சற்றேனுமற்ற வாழ்க்கையில் அன்றூடம் நேர்ந்து விடுகின்ற கஷ்டங்களின் ஆதிக்கம்-வேண்டுமா வேண்டாமா எனச் சிந்திக்கத் தூண்டியிருக்கிறதே அப்படியிருக்கும்போது சொந்த வீட்டைப்பற்றி எப்படி ஐயா சிந்திக்க முடியும்.

ஆறுவாளி அரித்த மண்ணைப் போட்டுக் குவித்து, அதை எரிமலையின் உருவத்திற்கொப்பாக நடுவில் பள்ளமுண்டாக்கி, ஒரு வாளி சீமெந்தைச் சிந்தி, நீர் ஊற்றிக்குழைத்தது.. ஒரு தாச்சியில் தூக்கிக் கொண்டு வரும்போது தம்பிராசாவின் நெஞ்செலும் பொன்றில் வலியெடுத்தது.

வெய்யிலின் கோரம்... பசியின் அகோரம்... எல்லாம் சேர்ந்து நெஞ்சுவலியாக மாறிவிட்டது போலும். மண்குவிய லொன்றில் தாச்சியோடு குந்துகிறான். நெஞ்செலும்பு விண் விண் ணென்று தடித்து வலிக்கின்றது. உடலெல்லாம் அடித்துப்போட்ட மாதிரி ஒரு இனமறியாத் துன்பம். மண்ணில் உடலைச் சாத்தினால் சிறிது ஆறுதல் கிடைக்கும் போலிருக்கிறது. நேரம் பத்தரை. மெதுவாக வீசிக்கொண்டிருந்த காற்றும், அருகேயுள்ள பூவரசங் கதியால்களிலாலான வேலியின் நிழலும் சேர்ந்து - உடலை ஓராட்டு தின்றன. கண் இமைகள் பிரிவுத் துன்பம் தாங்காமல் ஒன்று சேர்கின்றன.

பக்கத்துக்கடைக்குப் போயிருந்த மேசனும் கூலியும் வாய் நிறைய வெற்றிலைக் குதப்பலோடு - அதற்கு சுதி கூட்டுவதற்காக, பீடியும் பிடித்துக்கொண்டு வருகின்றனர்.

“இஞ்சபார், மண்தாச்சியோட துரை சந்திரமண்டலம் போரூர்...”

“டேய் தம்பிராசா, எழும்பு வீட்டை போய் நித்திரையைக் கொள்ளு. தெசுழில் செய்யிற இடத்தில மூதேவி பிடிச்சிரும்”

உடலெல்லாம் கணக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் முடியுமா? தாச்சியைச் சும்ந்து கொண்டு போகிறான் தம்பிராசா. சுறுசுறுப் பற்ற மந்தநிலை. அரைநாளோட வீட்டை போனான், அரைநாள் சும் பளந்தான் கிடைக்கும். நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாமல் இருக்கிற து. மத்தியானம் பன்னிரண்டுக்குமேல் இப்படியிருக்கிற துரும்பை அப்படி எடுத்துப் போடுவதற்குக்கூட இயலாத உடல் சோர்வு.

“இந்தா, தம்பிராசா, உன்னை இண்டைக்கு வேலை செய் யேலாது. இதில் ஐந்து ரூபா இருக்கு. நீ வீட்டைபோய் கொஞ்சம் படு. நான் வேற ஆளைப் போட்டு இண்டைக்குச் சமா ளிக்கிறேன். வெய்யிலுக்கை திரியாம வீட்டை போய் படு”

என்ன இருந்தாலும் மேசனும் ஒரு தொழிலாளி. அந்த ஒரு நிமிடத்தில், மேசன் கந்தசாமி, தம்பிராசாவின் இடத்தில் தன்னை வைத்து நோக்கி - அதன் பின்னணியில் - ஊடுருவி மானசீகமாகக் கண்ணீர் வடித்ததன் எதிரொலியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் அவனில் ஏற்பட்ட இந்தக் கசிவு.

காசை சேட்டுப் பக்கற்றின் அடியில் சுருட்டி அழுத்தி விட்டு - கடைக்குப்போய் சாமான் வாங்கும் வரை அது அங்கே பத்திரமாக இருக்கவேண்டு மென்ற முனைப்பில் திரும்பவும் ஒரு தரம் வெளிப்பக்கமாகத் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு தெருவில் நடக்கிறான் தம்பிராசா.

சந்தி முனைக்கு வந்துவிட்டான். தூரத்தே, வீட்டு வேலை நடந்துகொண்டிருந்த இடத்தை ஒருதரம் திரும்பிப் பார்க்கிறான்.

பன்னிரண்டு வயது நிரம்பாத பையனொருவன்.. தம்பிராசாவின் மண் குழைக்கும் வேலையில் சயனித்து விட்ட திடீர் காலியிடத்தை அவ்வளவு விரைவில் இட்டு திரும்பிய விந்தையைக் கண்டு வியக்கிறான். இந்தச் சின்னப்பிள்ளை, இந்த வயதில் இந்த வேலைக்கு வரவேண்டி வந்து விட்டதற்குக் காரணங்களை மனதிற்குள் போட்டுக் குமைந்து.. இமைக்கடைகளில் கசியத் தொடங்கிய ஈரத்தைத் துடைத்துக் கொண்டே போகிறான் அவன்.

அவன் கால்கள் மருந்துக்கடையைக்குறியிட்டு சோம்பி நடக்கின்றன.

(7)

ஐம்பது சதத்தில் சோறு, கருவாட்டுக் குழம்பு,சோதி எல்லாம் எப்படித்தான் அவளால் வைக்கமுடிகிறதோ. அடுப்பிலிருந்து சொதிச்சட்டியை சீலைத்துண்டால் பிடித்து இறக்கி, திருகாணையின் மேல் வைத்து, ...காதருகே வழிந்து வழிந்து ஓடும் வியர்வையை சேலைத்தலைப்பால் துடைத்துவிடுகிறாள் சானகி.

இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அத்தான் வந்திருவார். பாவம், காலமையும் ஒண்டுமில்லாமப் போனவர். பால் ரின் வந்தோனை அவருக்கு அடிச்சுக் குடுக்க வேணும். நெஞ்செலும்பெல்லாம் வெளியே தெரியுது.

வயிற்றின் இடதுபுறத்தில் ஒருதுடிப்பு; இவருக்கு ஒரே துடிப்புத்தான் வேலை வயிற்றுக்குள் எரிப்பவனை அன்பாகக் கண்டித்துக் கொள்கிறாள்.

அன்னம்மாக்கிழவி பேரனை மடியில் வைத்து 'ஆராரோ ... பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள். அவள் பாட்டில் - வயது போய்விட்டது னால், சில வார்த்தைச் சிதைவுகள் இருந்தாலும் கருத்துச் செறிவுக்குப் பஞ்சமில்லை. சுற்றுப்புறத்தைப் பற்றி கிஞ்சித்தும் சிந்தியாமல் அந்தநாளையப் பாட்டுகளில் நாளைந்தை அவிட்டு விட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

வெளி வாசலுக்குப் போட்டிருக்கும் உக்கியதகரக் கதவு அரக்கப்படும் சத்தம் சானகிக்குக் கேட்கிறது. வெய்யிலில் காய்ந்து கறுத்துப் பேசுன முகத்துடன் சோர்ந்தவாறே உள்ளே நுழைகிறாள் தம்பிராசா. சேட்டைக்கழட்டி கம்பிக்கொடியில் விட்டெறிகிறாள்.

“இந்தா, சானகி... இதைக் கொண்டுபோய் பெட்டிக்குள்ளவை...” ஒரு சின்னப் பார்சலையும், கொஞ்சம் சில்லறைக் காசையும் அவளின் கையில் கொடுக்கிறாள்.

இது என்ன பார்சலுக்குள்... பால் ரின் இவ்வளவு சிறிய தாகவாக இருக்கும்.. தனக்கேற்பட்ட சந்தேகத்தை உடனே தீர்த்து விட விரும்பினாலும், சாப்பாட்டைக் கொடுத்துப் போட்டு ஆறுதலாகக் கேட்கலாம் என்ற சமாதானத்தைத் தனக்குள்ளேயே உண்டாக்கிக் கொண்டு மெளனமானான் சானகி.

“நீ சொன்னியே சானகி.. குளிசையெண்டு.. அதுதான். ஒரு குளிசை நாலுருபா அறுபது சதம். இரவைக்குப் படுக்கப் போகேக்குள்ள விழுங்கட்டாம்.

தான் சொன்ன குளுசை வீசயத்திற்கு விளக்கம் கோரி -உதிர்க்கப்படப் போகும் கேள்விக் கணைகளுக்கு பதில் கொடுக்கப் பயந்த மனத்துடனும், சிந்திய கண்களுடனும், கிணற்றடியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தான் தம்பிராசா

சானகி எப்போதும் கணவன் சொற்கேட்டு நடப்பான்.

(8)

அம்மா, அம்மா... பால் வரும் நானும் குடிக்கலாம் என்று வீணி வடிச்சுக் கொண்டு இருந்தனே. எனக்கு ஒரே மயக்கமா வருது. அம்மா, என்னைப் பிறக்க விடமாட்டியாம்மா. அம்மா உங்களுக்கெல்லாம் வந்து உழைச்சுத் தந்து நல்லா வைக்க வேணுமெண்டு இருந்தன். என்னைப் பிறக்க விடாம செய்து போட்டியேம்மா.

எனக்குப் பட்டம் ஏத்த ஆசையாயிருக்கு என்னைப் பிறக்க விடம்மா, பிறக்கவிடு

யாருக்காக?....

இ. ஏகாம்பரம்

மாணிக்கத்திற்கு அன்று இரவு தூக்கம்வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுக்கின்றான். எனினும் அவனால் நித்திரைகொள்ள முடியவில்லை சற்று மறுபக்கம் திரும்பிப் படுக்கின்றான். பக்கத்துக்கட்டிலில் அவன் ஆருயிர் நண்பன் வேலுமணி நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றான். அவனைப் பார்த்ததும் மாணிக்கத்திற்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகின்றது. “பாா நான் இங்கு நிம்மதியில்லாமல், நித்திரை கொள்ளாமல் அவதிப்படுகின்றன். இவர் நன்றாகக் குறட்டை விட்டு நித்திரை கொள்கிறார்” என எண்ணுகின்றான். இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் இவர் என்னோடு இருக்கப் போகின்றார், என்று நினைத்ததும் அவன் ஏக்கம் பெருமூச்சாக வெளிப்படுகின்றது. துக்கம் அவன் தொண்டையை அடைக்கின்றது. அவன் உள்ளத்தில் வேதனையின் நிழல்குழுகின்றது. அவனுக்கு அந்த உலகமே மீளாத இருளில் அமிழ்ந்து விட்டதாக ஒரு பிரமை ஏற்படுகின்றது. மெல்லப்படுக்கையை விட்டெழுந்து வெளிக் கதவைத் திறக்கின்றான். ஜில்லெனப் பனிக்காற்று வீசுகின்றது. கன்னு கொண்டிருக்கும் அவன் உள்ளத்துக்கு இதமாக இருந்ததோ என்னவோ அவன் வெளியில்வந்து அந்த அரைச்சுவரின் மேல் அமர்கின்றான். எங்கிருந்தோ இருநாய்கள் சண்டையிடும் சத்தம் கேட்கின்றது. அதைத் தொடர்ந்து ஒரு நாயின் வேதனைக் குரல்

கேட்கின்றது. இறைவா! ஒருவருடைய இன்பம் மற்றவருக்கு வேதனை தருமாறு ஏன் உயிர்களைப் படைத்தாயோ? என எண்ணுகிறான். அன்று பசல் அந்தக்கடிதத்தைப் பார்த்தது முதல் அவன் இதயத்தில் துன்பத்தீ மூட்டப்பட்டுவிட்டது. இதயத்தில் வேதனைப் புகை சூழ்ந்து விட்டது.

அன்று பசல் மாணிக்கம் ஹோட்டலை விட்டுப் புறப்படவே சற்று நேரமாகிவிட்டது. அவன் புறப்படும் நேரத்திலா அந்தப் பாழாய்ப் போன முதலாளிக்குப் பருப்பு ஞாபகம் வந்தது. அவன் மதிய உணவு எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டவேளையில் முதலாளியின் குரல் கேட்டது. உடனே எடுத்த சாப்பாட்டை அப்படியே வைத்துவிட்டு முதலாளியின் முன்னால் போய் நின்றான். முதலாளிக்கு மாணிக்கம் ஓர் நம்பிக்கையான ஆள். அவன் இனிமையான சுவை மும் முதலாளிக்கு அவனிடம் ஓர்பற்றையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது, வேறு சமயங்களில் முதலாளி அழைத்திருந்தால் மாணிக்கம் மிகவும் சந்தோசமாகப் போயிருப்பான். ஆனால் இந்த வேளை அதுவும் அவன் ஆரூயிர் நண்பன் வேலுமணி அலுவலகத்தில் இருந்து களைத்து வரும் வேளை. இந்த வேளையில் தானே வீட்டிலிருந்து அவனை வரவேற்று; இன்முகம் காட்டி அவனுக்குத்தன்னைச் சீசய்யக்கடிய கடமைகளைச் செய்வதில் மாணிக்கத்துக்கு ஓர் இன்பம். இத்தகைய மாணிக்கம் வேலுமணி நட்பை முதலாளி மட்டுமல்ல, கடையில் அவனோடு வேலை செய்யும் சகல தொழிலாளிகளும் அறிந்திருந்தனர். அப்படியிருக்க, முதலாளி இந்த வேளையில் இப்படிக்கழுத்தறுப்பது மாணிக்கத்துக்கு வருத்தமாகத்தான் இருந்தது. எனினும், ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு அவர் இட்ட பணியைச் செய்து முடித்து வீட்டுக்குப் புறப்பட பசல் 12½ ஆயிற்று.

ஒட்டமும் நடையுமாக வந்த மாணிக்கத்துக்கு, அறைக்கதவு திறந்திருந்தது ஒருவித அச்சத்தைக் கொடுத்தது. எனினும், சமாளித்துக் கொண்டு அவசர அவசரமாக உள்ளே நுழைந்தான். வேலுமணி சாய்மானக் கதிரையில் உட்கார்ந்து அன்றைய தின சரியைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தான். மாணிக்கம் உள்ளே வந்ததை உணர்ந்து, பேப்பரைச் சற்றே தாழ்த்தி, மாணிக்கத்தைப் பார்த்தான். மாணிக்கம் முகத்தில் ஓர் சிரிப்பை வரவழைத்துக்கொண்டு, நீங்கவந்து வெகு நேரமாகி விட்டதாங்க? நான் நேரத்தோடேயே புறப்பட்டேன். அந்தப் பாழாய்ப்போன முதலாளிக் கிழம், காலம்

நேரம் தெரியாம என்கழுத்தை அறுத்துதுங்க. அது சொன்னவேலையைச் செய்த முடிச்சிட்டுவர கொஞ்சம் நேர்மாயிட்டுது என்று குழைந்தான். வேலுமணி அவனைப்பார்த்துச் சிரித்தான். "என்ன சிரிக்கிறீங்க கையைக் கழுவுங்க" என்று செம்புடன் வந்தான், கையைக் கழுவிக்கொண்டு சாப்பிட உட்கார்ந்தான் வேலுமணி. மாணிக்கம் அவனுக்குப் பரிமாற்றான். "மாணிக்கம்; எனக்கு உன்னைப்போல ஒரு நண்பன் கிடைப்பதற்கு நான் குடுத்துவச்சவன்பா இதுக்கெல்லாம் நான் என்ன கைமாறு செய்யப் போகின்றேனோ" என்றான் வேலுமணி. "என்னங்க அப்பிடிச் சொல்றீங்க இதெல்லாம் ஒரு உதவியா? இதை என்னுடைய கடமையாகக் கருதுகிறேனுங்க நீங்க என்னை மறக்காம இருந்தா அதுவே போதுமுங்க என்று இன்முகம் காட்டினான் மாணிக்கம். வேலுமணி சிரித்துக்கொண்டே தலையாட்டினான்.

அவ்வர அவசரமாகச் சாப்பிட்டு முடித்த வேலுமணி மணியைப் பார்த்தான் மணி 10 நிமிடமாயிருந்தது. அவன் 15 மணிக்கு அலுவலகத்தில் நிற்கவேண்டும் எனவே அவசர அவசரமாக புறப்பட்டு மாணிக்கத்திடம் சொல்லிக்கொண்டு போய்விட்டான். அவன் போனபின் உள்ளே வந்த மாணிக்கத்தின் கண்களில் அக்கடிதம் தென்பட்டது. "அடே போற அவசரத்தில் கடிதத்தைக் கூடக்கவனிக்காமப் போயிட்டாரே" என எண்ணிய மாணிக்கம் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வீதிக்கு ஓடிவந்தான். தெருக்கோடி வரை அவன் கண்ணோட்டம் சென்றது. ஆனால் வேலுமணி அதற்கப்பாலும் போய்விட்டான் போலும். "அடேயப்பா இந்த மனுசன் எனன வேகமாப் போயிட்டானு என எண்ணித்தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். மாலையில் கொடுக்கலாம் என உள்ளேவந்த மாணிக்கத்தின் கண்களில் அக்கடிதத்தை இடப்பட்டிருந்த தபால் அலுவலக முத்திரை தென்பட்டது. அவன் கண்கள் அகல் விரிந்தன. அடே திருக்கோணமலையில் இருந்து இவருக்குக் கடிதம் எழுதக்கூடிய அளவுக்கு யார் இருக்கிறார் என எண்ணிய மாணிக்கம் கடிதத்தைப் பிரட்டிப் பார்த்தான். கடிதம் உடைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு தரம் கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டால் போகின்றது. எனநினைத்த மாணிக்கத்தை அவன் அந்தராத்தமா அது கூடாதெனத் தடுத்தது முடிவில் ஆசை வென்றது. கடிதத்தைப் படித்தான் மாணிக்கம் கடிதத்தில் இருந்த எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சம்மட்டியாகமாறி அவன் மண்டையில் அடித்தன அவன் இதயத்திலயாரோஓர் ஊசியால் குத்துவது போன்று உணர்ந்தான். அவன் இதயமலரில் இருந்து இப்பொழுது பனித்துளிகள் கொட்ட

வில்லை இரத்தம் கசிந்தது. எதுவுமே செய்யமுடியாமல் அப்படியே சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து விட்டான் ஏனோ அவன் உள்ளம் மிகவும் வேதனையுற்றது. அவன் கண்களில் நீர்முட்டியது. அவன் உணவு சாப்பிடாமலே இருந்தது. வேலுமணி சாப்பிட்டுச் சென்றபின்னரே மாணிக்கம் சாப்பிடுவது வழக்கம். ஆனால் இன்று வேலுமணி சாப்பாட்டுடன் பெரும் ஆர்ச்சியையும் வேதனையையும் அல்லவா விட்டுச் சென்றவிட்டான். இவ்வளவுக்கும் காரணம் வேலுமணி விட்டுச் சென்ற காதல் சடிதம் மாணிக்கத்தின் இதயத்தில் இருந்து நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது. அவன் எழுந்து முகத்தை அலம்பித் துடைத்துக்கொண்டுகடைக்குப்புறப்பட்டான். அவன் உணவு தெருநாய்களுக்கும் காக்கைகளுக்கும் விருந்தாகியது.

வேலுமணி ஒரு அனாதை. அவன் திருக்கோணமலை அடுத்த குச்சவெளிக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன். அவன் பிறந்தவிட்டிலேயே அவன் தாயைப் பறிகொடுத்தான். அவன் தகப்பனரும் தாய்க்குப் பின்னாலேயே போய்ச்சேர்ந்தார். அவன் அம்மரணப் பெற்ற பாட்டி தன்முதுமைக் காலத்திலும் பலகாரம் சுட்டுவற்று அவனை வளர்த்துப் படிக்கவைத்தாள். அவள்கூட தன்பேரின் உழைப்பில் வாழ விரும்ப வில்லைப் போலும். ஆதரவில்லாத வேலுமணி குச்சவெளியில் இருந்து திருக்கோணமலைக்குவந்துசேர்ந்தான் அவன் திருக்கோணமலைக்கு வந்து சேர்ந்த அதிஷ்டமோ என்னவோ அவன் கிளறிக்கல் சோதனை பாசா்கி இங்குள்ள காட்டியலாக்காக் கந்தோரில் வேலையுமாகியது. அவன் இங்கு வாழ்ந்து வந்தபோழுதுதான் ஹொட்டல்சர்வரான மாணிக்கத்தின் நட்புக்கிடைத்தது மாணிக்கம் வேலை பார்த்துவந்த ஜெயமதிபவானிலேயே வேலுமணி சாப்பிட்டு வந்தான். இதனால் மாணிக்கமும் வேலுமணியும் அறிமுகமாகினார்கள். மாணிக்கத்தின் சுபாவம் பெண்களைப் போன்றது. அவன் பேச்சும், நடையும், அவன் அங்க அசைவுகளும் யாருக்கும் ஒரு பெண்ணின் நினைவையே கொண்டுவரும், மாணிக்கத்தின் இத்தகைய பெண்மைச்சாயலும், அன்பான பேச்சும் வேலுமணியை அவன் மீது நட்புக்கொள்ளச் செய்தது. வேலுமணியின்கம்பீரமான தோற்றமும், இனிய சுபாவமும் மாணிக்கத்தை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. மாணிக்கம் வேலுமணியின் அழகில் மயங்கியேபோனான் எனச் சொல்லலாம். இருவரும் மிகவும் அந்நியோந்நியமாகப் பழகினர். ஒருநாளேக்கு வேலுமணி கடைக்கு வராவிட்டாலும் மாணிக்

கம் முகம் வாடிப்போவான். மாணிக்கத்தைக் கொண்டே, வேலுமணி கடைக்கு வந்தனா? வரவில்லையா? என்று சொல்லிவிடலாம். மாணிக்கம், சிறிது வட்டமுற்றிருத்தலைக் கண்டால் போதும் முதலாளிமுதல் சமயற்காரன்வரை, என்ன மாணிக்கம், இண்டைக்கு வேலுமணி ஐயா வரவில்லையாக்கும், என்று புகிபேசி மாணிக்கத்தைக் கிண்டல்செய்வார். இப்படியாக வளர்ந்தது தான் மாணிக்கம் வேலுமணி நட்பு மாணிக்கமும் வேலுமணியும் நண்பர்களாகியது முதற்கொண்டு வேலுமணியைத் தன்னுடன் வந்திருக்கும்படி வற்புறுத்திவந்தான் மாணிக்கம். மாணிக்கத்தின் அன்புக்குக் கட்டுப்பட்ட வேலுமணி அவன் வேண்டுகோளை மறுக்க முடியாமல் அவனுடன் வாழ்ச்சம்மதித்தான். இதன் பின்பு வேலுமணியின் சேவகனாவே தன்னை ஆக்கிக்கொண்டான் மாணிக்கம்.

மறுநாள் விடுமுறைநாள். வேலுமணி அறையிலேயே இருந்தான். மாணிக்கம் அன்றுகடையில் லீவு வாங்கிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தான். வரும்போது வழியெல்லாம் வேலுமணியின் காதல் விவகாரத்தைப் பற்றியே அவன் மனம் அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது. இன்று எப்படியாவது அந்தவிடயத்தைப் பற்றி வேலுமணியிடம் பேசித்தீர்த்துவிடுவது என்ற முடிவோடுதான் மாணிக்கம் உள்நுழைந்தான். வேலுமணியின் முகத்தைப் பார்க்கவே அவனுக்கு ஒருமாதிரி இருந்தது. பேசாமல் தானும் ஒரு பக்கத்தில் அமர்ந்து, அன்றைய தினசரியின் ஒருபகுதியை எடுத்துப் பார்க்கத் தொடங்கினான். பக்கத்திலுள்ள ரெயில்நிலையத்தில் இருந்து புறப்படப்போகும் ரெயில் வண்டியின் ஊதுகுழல் அவன் காதுகளில் ஒலிக்கின்றது. அதைத்தொடர்ந்து அவன் மனரெயிலும் நேற்றைய சம்பவம்என்னும் இரும்புப்பாதையிலே ஓடத்தொடங்கியது என்ன மாணிக்கம் இன்று வேலைக்குப் போகவில்லையா? என்று கேட்டான் வேலுமணி. அவ்வளவுதான் மாணிக்கத்தின் மனரெயிலின் ஓட்டம் தடைப்பட்டது “வேலை என்ன வேலை? இனியாருக்கு வேலையிருக்கு? எனக்கெண்டு யார் இருக்கிறாங்க. நான் வேலைக்குப் போனாலும் ஒண்டுதான், போகா விட்டாலும் ஒண்டுதான் என்றான் மாணிக்கம். அவன் கண்கள் கலங்கின. “என்ன மாணிக்கம் ஏன் ஒருமாதிரி இருக்கிறீங்க? ஒருவிதமாய் பேசிறீங்க, யாரும் ஏதாச்சும் சொன்னாங்களா” என்றான் வேலுமணி. “யாரும் என்னத்தச் சொன்னாத்தான்

என்னங்க. சில சமயங்களில் நமக்கு வேண்டியவர்களே நம் ம வெறுத்திருக்கலே. அதை நினைச்சாத்தான் இப்பவே சாக ணும் போல இருக்குதுங்க, என்ற மாணிக்கம், விம்மி விம்மி அழு தான். திடீரென்று, மாணிக்கம் அழுவதைக்கண்ட வேலுமணிக்கு ஒன்றுமேபுரியவில்லை. தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து வந்து மாணிக்கத்தைத் தேற்றினான். “என்ன மாணிக்கம் சிறுகுழந் தையைப் போல அழிந்தீங்க. என்ன நடந்தது சொல்லுங்களேன்” என்றான் வேலுமணி. “ஒன்றுமில்லீங்க என் விதியை நினைத்து நான் அழுகிறேன். அதை வேறுயாரிடமாவது சொன்னா தீர்ந் திருமா? என்றான் மாணிக்கம். என்ன மாணிக்கம் என்னிடம் கூடச் சொல்லக்கூடாதா? என்றான் வேலுமணி. இப்படி வேலு மணி கேட்டதும் மாணிக்கத்துக்குத் துக்கம் ஆத்திரமாகமாறியது. ஏன்? நீங்ககூடத்தான் உங்க விசயங்கள மற்றவருக்குச் சொல்லவிரும்பயில்லை. என்விடத்தில்கூட மறச்சிட்டீங்க என்று பொரிந்து தள்ளினான் மாணிக்கம். இதைக் கேட்டதும் வேலு மணி அசந்தேபோனான். வேலுமணி தான் ஏதாவது தவறுசெய்து விட்டதாகவே உணர்ந்தான். அவன் மிகவும் அமைதியாக, “மாணிக்கம் நான் ஏதாவது தவறு செய்திருந்தா என்னை மன் னிச்சிருங்க. நான் ஏதாவது உங்களுக்கு சொல்லாமவிட்டிருந்தா அது மறைக்கவேண்டும் என்பதற்காகவல்ல, சமயம் வரும்போது சொல்லிக்கொள்ளலாம் என்பதற்காகத்தான் அதனால் நான் அப்படி என்ன செய்தேன் என்று சொன்னா, அதில தவறு இருந்தா, நான் திருத்திக் கொள்ளுறேன் என்றான் வேலுமணி அது சரி உங்களுக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கும் காதல் தொடர்பு இருக்கு என்பதை ஏன் என்விடத்தில் மறைக்கவேண்டும் என்றான் மாணிக்கம். மாணிக்கம்! நான் அதைஇல்லை என்று மறுக்கவில்லை அதை உங்களுக்குத் தெரியக்கூடாதென்று நான் மறைக்க விரும்பவும் இல்லை. ஆனால் இந்தவிசயத்தை இவ்வளவு பெரிசாநினைப்பீங்க என்று நான் கருதயில்லை, என்றான் வேலுமணி. நேத்து மத்தியா னம் நீங்க சாப்பிட்டுப் போகும்போது ஒருகடித்தை விட்டுப் போனீங்களே, அது யார் எழுதினகடிதம்? அப்படி ஒருஉறவு

உங்களுக்கு உண்டென்பதை எனக்கு இதுசாலவரை சொல்லா மத்தானே இருந்தீங்க. நான் கேக்கிறேனே என்று குறைநீனைக் காதிங்க, ஆனால் ஏனோ இப்படிக்கேக்கவேணும் போல இருக்கு. இப்படியான உறவு உங்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய அளவுக்கு நான் என்ன தவறு செய்தேன். வெளிப்படையாகச் சொல்லப் போன நான் ஓர் ஆண்பிள்ளையாக இருந்தாலும், என் உள்ள உணர்வெல்லாம் அதற்குமாறாக இருப்பதை நீங்கள் அறிய வில்லையா? நீங்க ஏன் என்னை விட்டுப்பிரிந்து, ஒரு பெண்ணோட வாழவேண்டும் என்று நினைக்கிறீங்க. இதுகாலவரை அழகும், கம்பீரமும் உள்ள ஓர் ஆண்மகனோடு வாழ்கின்றோமே என்ற திருப்தியிலேதான் என் வாழ்க்கையை ஒட்டிவந்தேன். இனிமேல் அதற்கும் தடை ஏற்பட்டுவிட்டது, என்பதை நினைக்கும்பொழுது தான், என் மனம் வேதனையடைகின்றது அப்படி ஒரு பெண் துணை உங்களுக்கு அவசியம்தான் என்றுகருதினால். நீங்கள்என்னைப் பிரிந்து போகலாம். ஆனால் நீங்கள் திரும்பி வரும் பொழுது உங்கள் மாணிக்கத்தைக்காண முடியாது. அவன் பிணத்தைத் தான் காணுவீங்க என்ற மாணிக்கம் விம்மி விம்மி அழுதான். அவனுக்கு எந்தபதிலும் சொல்லமுடியாமல் அவனை அணைத்துக் கொண்டு பிரமிப்பில் ஆழ்ந்தான் வேலுமணி.

மனமாற்றம்

ஸ்ரீ அபிநய சிகாமணி
சி. விசுவலிங்கம்

வணக்கம் வாருங்கள். ஏன் தனியாக வந்திருக்கிறீர்கள். அக்காவையும் பிள்ளையையும் அழைத்துக் கொண்டு வரக் கூடாதா?

தமிழ் நாடகம் ஒன்றை அரும்பாடுபட்டு மேடையேற்றும் நாடக ஆசிரியர் நல்லிங்கம், நமசிவாயத்தைப் பார்த்து இப்படிக்கேட்டார்.

தம்பி அவையளுக்கு நாடகம் பிடிக்காது. அவயள்படம் பார்க்கப்போகினம். என்ன! செய்யிறது, எனக்கி அந்தக்கன்றாவி பிடிக்காததால நான் இதைப்பசாக்க வந்திட்டன்.

குத்துவிளக்கேற்றி பயபக்தியுடன், தாயே கலைவாணி என்றபாடலுடன் இங்கு நாடகம் தொடங்கிவிட்டது அங்கு...

காதலிக்க வாங்க என்ற பாடலுடன் படம் தொடங்கி விட்டது. தன் வயதுவந்த குமர்ப்பிள்ளையின்மேல் எவ்வளவு கைச் சேட்டை செய்துவிடமுடியாதபடி, தன்மகள் இருந்த கதிரைக்குப் பக்கத்துக் கதிரையை ஆள்வரும் என்று படம் தொடங்கும்வரைக்கும் காலியாகவே வைத்திருந்தாள் பாக்கியம். ஆனால், காதலிக்க வாங்க என்ற பாடலுடன் படமும் ஆரம்பமாகி தியேட்டரும் இருட்டான பின்னர், தியேட்டர் ஊழியர் ஒருவர் கையில்லோச் லையிற் வெளிச்சத்தில், ஒருநபருக்கு ஆசனம் சேடும்போது இந்தக் காலியான கதிரையைக் கண்டுவிட்டார். இனியும் அந்தப்பொய்யைச் சொல்ல முடியாது என்ற காரணத்தால், பாக்கியம் தன் குமர்ப்பிள்ளையின் பக்கத்தில் ஓர் ஆண்பிள்ளை இருப்பது கூடாது என்று, தான் இருந்த கதிரையை மகளுக்குக் கொடுத்து விட்டு மகள் இருந்த கதிரைக்கு மாறிக்கொண்டாள். இப்போது அந்தக் குமர்ப்பிள்ளைக்குப் பக்கத்திலே யாரோ ஒருவயதான பெண்ணும் இருக்கிறார்கள். பாக்கியத்திற்கு இப்போது நிம்மதி . . .

பார்த்தாயா, எங்கள் படித்த வாலிபர்கள் கமம் செய்யப் பின்வாங்குவதை, எப்படி நைசாகக் கதையில் புகுத்தி இருக்கிறார்கள்.

ஆமாம்! நாட்டில் நடப்பதையும், நடக்கவேண்டியதையும், இப்படி நாடகத்தில்தான் புகுத்த முடியும். நாடகத்தால் தான் நாட்டிற்கு நல்லதைச் சொல்லமுடியும்.

இப்படி நீயும் நானும் சொல்லிக்கொண்டு நாடகத்திற்கு வந்தால் போதுமா? பின்னால் திரும்பிப்பார், எத்தனை காலி நாற்காலிகள் என்று, இப்படிச் சிறிக்கொண்டு பின்வரிசையைத் திரும்பிப்பார்க்கிறார்கள், நாடகம் பார்க்கவந்த நாடகரசிகர்கள் இருவர். ஆனால் அங்கு . . .

ஒரு நாற்காலியும் காலியாக இல்லை.. ஜோடி ஜோடியாக இளகும் பழகமாக சீனிமாத்தியேட்டர் நிரம்பிவழிகிறது. அங்கு தமிழ் பேசும் படம் என்ற பெயரில் ஓடும் அப்படத்திலே பாஷை மட்டும்தான் தமிழாக இருக்கிறது. அப்படத்தில் வரும் பாத்திரங்களின் உடைகளும், செயல்களும் நடனம் என்ற குதிகளும் இது ஒரு தமிழ்ப்படமா? என்ற கேள்வியைச் சிலருக்கு எழுப்பிக் கொண்டு, படம் ஓடுகிறது.

பாக்கியத்தின் மகள் ராணி, தன் தாயை மெள்ளச் சுரண்டினாள். அம்மா நான் இந்த மாதிரிச் சட்டையைத்தான் தைக்கச் சொன்ன நான், என்று படக் கதாநாயகி போட்டிருக்கும் சட்டையைச் சுட்டிக்காட்டினாள்.

தொடை தெரிய ஒரு மினி சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு கதாநாயகி துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு ஓடிவருகிறாள். அங்கு அப்போது அவள் மட்டும் துள்ளவில்லை, அவைகளும் துள்ளுகின்றன.

ராணிக்குக் கொஞ்சம் வெட்கந்தான். இருபக்கமும் அரைக்கிழவிகள். தன் வயது ஒத்த பெட்டைகள் இருந்திருந்தால் இந்த நேரத்தில் அவள் ஒருத்தியின் தொடையைக் கிள்ளியிருப்பாள். என்ன செய்து.

அதோ ஒரு மலைச்சரிவில் இருந்து கதாநாயகன் ஓடிவருகிறான். எங்கிருந்தோ ஒரு இரைச்சல். ஒரு இயந்திரம் இயங்கும் சத்தம். ஒரு காரின் ஹெர்ன் அழுக்கப்படுகிறது. டங் டிங் டொங் டிங்... டிங்... டொங்.

நல்ல மியூசிக் மச்சான். யாரோ ஒரு மைனர் நாலு பேருக்குக் கேட்கச் சொல்கிறார். உஸ் பாட்டு வருகிறதுபேசாதே.

கதாநாயகி கதாநாயகனைப்பார்த்து பாடுகிறாள்.

டங்கடி டிங்கடி டொங்கோனா
டொங்கட டங்கடி டிங்கோனா...
வா வா... வா... ஹாய்
நல்ல சைய்க ஆகா நைய்க
வந்து கிஷ்க டோன்ற் மிய்க
கம் நியர் ஓ மை டார்லிங்

கதாநாயகியின் உதடுகள் கதாநாயகனின் முகத்தை நெருங்க, அவனது கைகள் அவளது இடுப்பை இறுக்கமாஅனைக்க.

பாக்கியம் தன்தோளை ஒரு சிலுப்பு சிலுப்பினாள். வேறு ஒன்றுமில்லை. பக்கத்தில் இருந்தவர் உணர்ச்சிவசத்தால் தன் கைகளில் ஒன்றை மேயலிட்டுவிட்டார். பாக்கியம் எங்கே இந்தச்

சம்பவத்தைத் தன்மகள் பார்த்துவிட்டாளோ என்று ராணியைப் பார்த்தாள். ராணியோ தன் எதிர்காலக் கணவன இப்படியெல்லாம் தன்னை உறவாடுவாரோ, என்ற ஏக்கத்தில் மிகப்பெரியுடன் அந்தக் காதல் காட்சியை ரசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

தன்மகள் இதைக் கவனிக்கவில்லை. அது நல்லதுதான். ஆனால் இவன் யார்? இடைவேளை வரட்டும். இவனுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்கவேண்டும் நல்லகாலம் என்ற குமர் தப்பியது.

படத்திற்கு ஒரு தடவைதான் இடைவேளை. ஆனால் நாடகத்திற்கோ ஒவ்வொரு காட்சிகளுக்கும் நடுவில் சில நிமிட இடைவேளை உண்டு. அந்த வேளையில் நாடக ரசிகர்கள் தங்கள் விமர்சனங்களைப் பரிமாறிக்கொள்வார்கள்.

சேகர் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. நாடகம் இப்படித் தரமாக இருக்கும் என்று. ஏதாவது தரக் குறைவான காட்சிகள் நடந்தால் கூச்சல் போட்டு குழப்பியடிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடுதான் இங்கு வந்தேன். நல்லகாலம் அப்படி ஒரு காட்சியும் இற்றவரை இங்கு நடைபெறவில்லை.

ஓம், ஓம், நீ பெரிய கலாச்சாரக் காவலன். நாடகத்தில் தான் தரக்குறைவான காட்சிகளை உன்போன்றவர்கள் கூச்சல் போட்டு நிறுத்தமுடியும் ஆனால் நம் தமிழ்ப்படத்தில் காட்டுகின்ற கண்ணாடிகளை என்ன செய்யப் போகிறாய்.

மச்சான் நான் அதையும் நிறுத்திவிட்டேன். என்ன!

ஓமடா திருவிளையாடலுக்குப் பின் திருவருட்செல்வர்தான். அதிலும் கொஞ்சம் துடையையும், தொப்புளையும் காட்டினாலும் உந்தக் கட்டிப்பிடித்து புரள்றிற காட்சிகள் கொஞ்சம் குறைவுதான்

நமசிவாயம் தன் மனைவியும் மகளும் பார்க்கப் போன படம் எப்படிப்பட்ட படமோ என்று கலக்கமடைந்தார். என்றாலும், இனி என்ன செய்வது. ஏதோ பார்த்திட்டு வரட்டும், என்று நாடகத்தின் அடுத்த காட்சியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

கடலை, கச்சால் கொட்டை.. இந்தாப்பா இங்கே ஒரு ஓரேஞ் பார்லி கொண்டா. படத்தின் இடைவேளை வட்டுஎல்லா மின் விளக்குகளையும் எரியவிட்டுவிட்டார்கள்.

தன் தோளின் மேல்கைவைத்த ஆண்மகனுக்கு ஒருபாடம் படிப்பிக்க வேண்டும், என்று இடைவேளையை எதிர்பார்த்திருந்த பாக்கியம், இடைவேளைவிட்டு வெகுநேரமாகியும் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டதான் இருக்கிறாள். ஆனால் அங்கு ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. அவனுக்கு வயது இருபத்தைந்து இருக்கும். நல்ல சிவப்பு இல்லாவிட்டாலும், நல்லநிறம். மூச்சும் முளியும் பார்க்க... அட படத்திலவரும் கதாநாயகன்மாதிரி.. பொடியன் லோன்ஸ் போட்டிருக்கிறான். அவனைப் பார்த்தால் ஒரு காதையன் மாதிரித் தெரியவில்லை ஒரு காதலன் மாதிரித்தான் தெரிந்தது பாக்கியத்தின் கண்களுக்கு.

பாக்கியம் தன் மகளைப் பார்த்தாள். தாய் அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், அவள் தியேட்டரின் வெண்திரையைப் பார்ப்பதாகப் பாவனைசெய்தாலும், தாய் அந்த வாலிபனைப் பார்க்கும்போது, அவளும் அந்த இளைஞனைப் பார்த்து தன் அம்மா தனக்காக அந்த இளைஞனைப் பார்க்கிறவாக்கும் என்று மனத்திற்குள் நினைத்துக்கொண்டு, அவளையும் அடிக்கடி பார்த்து, அவன் உருவத்தை பதித்துக் கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டாள். இந்தப் பழகம் புதிசும் தன்னைப்பார்த்து என்ன நினைத்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதை அந்த இளைஞன் கவனத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அவன் பாட்டிலே ஒரு வெண்கருட்டை எடுத்துப் புகைத்துக் கொண்டுஒன்றும் தெரியாதது போல் நல்ல பிள்ளையாக இருந்தான் அந்த இடைவேளைவரை.

மீண்டும் படம் தொடங்கிவிட்டது. அந்த நல்ல பிள்ளையும்... கெட்டபிள்ளையாகி, இம்முறை கைச்சேட்டையை விட்டு விட்டு, கால்சேட்டையை தொடங்கிவிட்டது. பாக்கியத்தின் கால்களோடு அவன் கால்கள்.

ஹாய் ஹாய் ஹாய் ஹாய் கதாநாயகி பாடத்தொடங்கி விட்டாள். அது ஒரு மலைப்பாங்கான இடம். அந்தப் பாடலுக்கேற்ப அவள் டாம் டோம் என்று துள்ளிக்குதிக்கிறாள். இப்போது அவள் மினிசட்டைக்குப் பதிலாக ஒருசேலையைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் பாடியபடி இறக்கத்தில் குடு குடுவென ஓடிவர

எங்கிருந்தோ ஒரு முரடன் வந்து அவனைக் கட்டிப்பிடித்து தாக்குகிறான். அவன் திமிறி அவன் பிடியில் இருந்து தப்பியோட, அவன் சேலை அவன் கையில் அகப்படுகிறது. அவன் சேலையை உரிந்து விட்டு ஓடுகிறான். இப்போது அவனோர் மெல்லிய உள்பாவாடையை மட்டுமே அணிந்திருக்கிறான். அவளுடைய கால்கள் நன்றாகத் தெரிகிறது. கொஞ்சம் வயதானவர்கள்கூட திமிர்ந்து அந்தக் காட்சியை நன்றாக ரசிக்கிறார்கள்.

கும்...கும் டமார் டமார். எங்கிருந்தோ கதாநாயகன் அங்கு வந்து அந்த முரடனைத் தாக்குகிறான். அடிபட்ட முரடன் வாயில் விரல் வைத்து சீட்டியடிக்கிறான். உடனே இன்னும் பத்து முரடர்கள் ஓடிவருகிறார்கள். கும் கும் குத்து, கராட்டி, ஜூடோ, கம்புகள், தடிகள், கற்கள். எறி, அடி, உதை, பிடி, விடாதே... அடி... தலைகள்பட்டு கம்புகள் உடைகின்றன. கற்கள் தூளாகிறது. முரடர்களுக்கெல்லாம் நல்லகாயம். அவர்களால் நின்று சண்டை போட முடியவில்லை. உயிருக்குப்பயந்து ஓடுகிறார்கள். தியேட்டர் எங்கும் கைதட்டல். கதாநாயகனின் வெற்றி அவர்களின் வெற்றி. கதாநாயகன் வெற்றி வீரன்போல் நிமிந்து நிற்கிறான். அவனுக்கு ஒரு காயமும் இல்லை. ஆனால் அவன் முகம் வாடுகிறது. அவனது வெற்றியைப் பாராட்ட வேண்டிய கதாநாயகி அவன் அருகில் செல்லவில்லை. அவள் எங்கே? தேடுகிறான். பின் கண்டுகொண்டான். அவள் ஒருபுதரின் நடுவே வெட்கப்படுபவன்போல் ஒளிந்து நிற்கிறாள். அவளின் அலங்கோல நிலையைக்கண்ட கதாநாயகன், அவன் அருகில் போகுமுன், அந்த முரடனால் உரிந்தெறிந்த சேலையைத் தேடி எடுத்து அவன் அருகில் சென்று நீட்டுகிறான். அவன் அந்தச் சேலையை வாங்க மறைவிடத்தில் இருந்து வெளியேவர கதாநாயகன், அந்தச் சேலையை வேறு ஒருபக்கம் வீசிவிட்டு அவனை எட்டிப் பிடித்து கட்டியணைக்கிறான். ஆகா! கவர்ச்சி கவர்ச்சி, இல்லை கலை, கலை, பார்வதியின் தோளை வெற்றிகரமாக அடிமைப்படுத்துகிறது ஒருகை. அந்தக்கையின் விரல்கள் துடிக்கிறது. பார்வதி இப்போது மிக அமைதியாக இருக்கிறாள். அவள் அந்தக் கட்டியணைக்கும் காட்சியைப் பார்த்தபோது தன்னையே மறந்துவிட்டாளா?

என்ன இது' என்னை வீடுங்கள் யாரும் பார்த்துவிட்டால்.

இங்கே யார் இருக்கிறார்கள். நாம் மட்டும் தானே தனியாக இருக்கிறோம்.

உம் ஆசையைப்பார் ஆசையை.. காதலனின் அணைப்பில் இருந்து விடுபட்டு அந்தச்சேலையற்ற கோலத்தில் கதாநாயகி ஓடுகிறாள். கதாநாயகன் 'நாம்பன்' பாட்டைப்போல்துரத்துகிறான்.

சளக், புளக், ஓடிய கதாநாயகி ஒரு நீரோடையில் சருக்கி விழுந்து விடுகிறாள். அவள் சுற்பைக்காப்பாற்றிய கதாநாயகன் அவள் உயிரைக் காப்பாற்றாது விடுவானா? சளக், புளக். கதாநாயகன் நீரோடையில் குதித்து அவளைக் கரைசேர்க்கிறான். நீரில் நனைந்த அவள் மேல்சட்டையும் பாவாடையும் அவளது அங்கங்களை அப்படி அப்படியே... அவளை அப்படியே தன் மடிமீது படுக்க வைத்து காதல் கவர்ச்சி நடிப்புக்கு இலக்கணம் படைக்கிறான் கதாநாயகன். எங்கே காதல் நடிப்பில் தான் சோடை போய்விட்டால் அடுத்தபடத்திற்கு சான்ஸ் கிடைக்காமல் போய்விடும் என்று, கலையைக் காசாக்கும் அக்கதாநாயகி, அக்கதாநாயகன்மேல் சாய்ந்து புரண்டு உருண்டு அந்தக் காதற்காட்சியை மிக்ககவர்ச்சியாக நடிக்கத் தொடங்கினாள். உடனே ஒரு இரைச்சலுடன் ஒரு பாட்டு.

பாக்கியத்தின் தோள்மீது படர்ந்த கையின் விரல்கள் எதையோ பிடிக்கத்துடித்து. அதையும் பிடித்ததுடன், கீழ்நோக்கியும் செல்லத்தொடங்கிவிட்டது. திரைக்காதல் காட்சியிலே கண்புதைத்துக்கொண்டிருந்த பாக்கியத்தின் மகள் ராணி, தாய்ப்பக்கம் திரும்பவேயில்லை. இதுஅந்தத் தாய்க்கு கொஞ்சம் ஆறுதல்.

தன் கணவன் நமசிவாயத்தின் உரிமைகளைப் பக்கத்துக் கதிரை வாலிபன் சவிகரித்துக் கொண்டிருப்பதும் தான் தன்னையே மறந்து இருப்பதற்கும், படத்தில் நடைபெறும் காட்சிகள் தான் காரணம் என்பதை பாக்கியம் ஒருமயக்கநிலையில் உணராமல் இருந்தாலும், அந்தப்படம் முடிந்தபின்தான் உணர்ந்தாள். தலை கவிமந்தாள், நின்று சுவைத்த தனக்கே இப்படியென்றால், தின்மூல்கவை தெரியாமல் இருக்கும் புதுசுகளை இப்படிப்பட்ட தமிழ்ப்படங்களுக்குக் கூட்டிவரலாமா?

இன்றைய தமிழ்ப்படங்களைவிட, நம்பொடியன்கள் நடத்தும் நாடகம் எவ்வளவோமேல். காசுக்காக எதையும்காட்டும் படவுலகம் இன்னும் வேண்டாம். இப்போது அடிக்கடி நட்சவாயத் தோடு பாக்கியமும் ராணியும் நாடகம் பார்க்கப் போகிறார்கள்,

அத்திப் பூ

- வீணைவேந்தன் -

அவள் வயிறு குமட்டியது. 'ஓ' வென்ற பேரிர்ச்சலோடு அறையினுள் இருந்து வெளியே வந்தாள். முற்றத்துத் தூணைப் பிடித்தவண்ணம், குனிந்தபடி சத்தியெடுக்க முனைந்து கொண்டிருந்தாள். வாயிலிருந்து சத்தம் வந்ததேதவிர, சத்திவரவில்லை. சத்தம் கேட்டதும் எதிர்வீட்டுத் திண்ணையில் கதைத்துக்கொண்டிருந்த பக்கத்து வீட்டுக்காரப்பெண்கள், என்னவோ, ஏதோ என்று விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்தனர். அவளது நெற்றியைப் பற்றினாள் ஒருதி. "என்னடீ! என்னடீ செய்யிது என்று கேட்டவாறு அவளைச் சுற்றிச் சுற்றிவட்டமிட்டாள் மற்றவள். ஒன்றுமே சொல்லமுடியாமல் 'ஓ' வென்ற இரைச்சலோடு சத்தி எடுப்பது போன்று முக்கிக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் சத்தி வரவில்லை அவளுக்கும். தண்ணீரைக்கொடுத்து கொப்பளிக்கச் சொன்னாள் இரண்டாமவள். அவள் சிறிது தண்ணீரால் வாயைக் கொப்பளித்தாள். சிறிது தண்ணீரைப் பருகினாள் ஒருவாறு அவளது வறுற்றுப் பிரட்டல் அடங்கியது. மெதுவாக அவளை அழைத்துச் சென்று அறையினுள் படுக்க வைத்தனர். சிறிதுநேரத்தில் இந்த விசயம்

பக்கத்துவிட்டுப் பாட்டியின் கா தில் விழுந்தது. பாட்டி பழங் கட்டை என்றாலும், வீட்டுவைத்தியம் ஓர் அளவிற்குத் தெரிந்தவள். "அது அவளது அனுபவம் கற்றுக்கொடுத்தது- பதறிக்கொண்டே வந்தாள். சுபாவத்தில் எல்லோருக்கும் உதவவேண்டும் என்ற நோக்கம் கொண்டவள். ஆனால் எதையுமே ஒழித்து வைக்கத் தெரியாது.

"என்னம்மா! என்ன இப்படிவியர்க்குது? ஏன். என்ன சாப்பிட்டாய்? என்று கேட்டுக்கொண்டே, அவளது நெற்றிவியர் வையைத் துடைத்துவிட்டாள். சிறிது நேரம் ஏதேதோ செய்தாள் பாட்டி. திடீரென்றே போல் பாட்டியின் குரல் ஓங்கியது. "ராசாத்தி, நீ ஒண்ணும் பயப்படாதைய்யா, உனக்கொண்ணு மில்ல' எல்லாப் பெண்பிளைகளுக்கும் வாறமாதிரித்தான் உனக் கும். நீ பட்ட கஷ்டத்திற்கு கடவுளாப் பார்த்துக் கொடுத்திருக் கிறார். இனி உங்களுக்கு நல்ல காலம்தாம்மா." என்று கூறினாள் பாட்டி.

வெளிவிராந்தையில் பேன்பார்த்துக் கொண்டிருந்த பக் கத்து வீட்டுக்காரப் பெண்களின் காதுகளில் கலீரென்று விழுந் தது பாட்டியின் குரல். பேன்பார்ப்பதை நிறுத்திவிட்டு ஆளையாள் பார்த்துக்கொண்டார்கள். பாட்டி என்ன சொல்கிறாள் என்று அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. வெளியே வந்துகொண்டிருந்த பாட்டியிடம் மெதுவாக விசயத்தை வினவினர். பாட்டிவிபரமாகச் சொன்னதும் இரண்டு பெண்களும் திகைத்தனர். சும்மா சப் பின வாய்க்கு அவல்கிடைத்தது போன்றிருந்தது பாட்டியின் செய்தி. பேன் கடிப்பதோ, இல்லை பேன் பார்ப்பதோ அவ்வளவு முக்கியமாகத் தெரியவில்லை அவர்களுக்கு. எப்படியும் இந்தச் செய்தியை நாலுபேருக்குச் சொல்லி அந்த நாலுபேருடைய அபிப்பிராயத்தை வாங்கிக் கொண்டால்தான், திண்ட சோறு செமிக்கும்போல இருந்தது.

மணி நான்கு. புத்தகங்களுடன் வீட்டிற்கு வந்த மோக னுக்கு, விராந்தையில் குசு குசுத்துக் கொண்டிருந்த பெண்கள், மோகனைக் கண்டதும் கப் சிப் என்றிருந்தது என்னவோபோல் இருந்தது. அதுமட்டுமின்றி வழக்கத்திற்கு மாறாக எல்லோரும் தன்னையே வைத்தகண் வாங்காமல் பார்ப்பதும், அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. ஏதோ அசம்பாவிதம் நடந்திருப்பதாவே ஊகித்

சான். ஆனால் என்ன என்றுதான் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. எதைபும் சிம்பிளாகக் கருதும் மோகனுக்கு. இதைச் சிம்பிளாக நினைக்க முடியவில்லை. பீச்சாமல் தன் அறைக்குப்போனான். புத்தகங்களை வைத்தவிட்டு, 'அக்கா' என்று கூறிக்கொண்டே பக்கத் துறைக்குக் கொண்டு. சாந்தி பாயில் படுத்திருக்க, அவரது கணவன் அவளது தலையாட்டில் உட்கார்ந்தபடி காலேநீட்டிக்கொண்டு, சுவரில் சாய்ந்தபடி, சீக்கிறேற் புனைத்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தார். மோகனைக்கண்டதும், கோபாலன் காலே மடக்கிக்கொண்டு, சாந்தி படுத்திருந்த பாயைக் காண்பித்தார். சாந்தியும் ஒரு கணினித்துப் படுத்துக்கொண்டே காலேமடக்கி இடம்விட்டார்.

"ஆமா. என்ன யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறீங்க. ஏன் சாந்தி அக்கா படுத்திருக்கிறா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே, அந்தப் பாயின் ஓர் மூலையில் அமர்ந்தான்.

"ஒன்றுமில்லை. சாந்திக்கு சாடையான தலையிடி, என்னுள்" கோபால்,

"தலையிடியா? நான் என்னவோ ஏதோவென்று பயந்திட்டேன், அதுசரிஇதென்ன விழுந்ததையில் பெண்கள்கூட்டமாயிருக்கு, ஏதேதோ குசு குசுத்துக்கொண்டிருந்தாங்க, என்னைக் கண்டதும் பேச்சை நிறுத்திப்போட்டு எல்லோரும் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாங்க. என்ன விசயம்? என்று கேட்டான் மோகன்

"தம்பி கிரகணம் பிடிக்கும்போது பலர் அதைப்பார்த்து பாம்பு அதை விழுங்குது என்று சொல்கிறார்கள். சிலர் பூமியின் நிழல் அதை மறைக்கிறது என்கிறார்கள். இன்னும் பலர் ருள வென்னவோ எல்லாம் சேரல்கிறார்கள். உண்மை ஒன்றும் இதன் தாலும், அதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளுறதில்லை. தாங்கள் தாங்கள் சொல்லுறதுதான் சரியென்று வாதிடுறது தானே நம்ம சமூகம்."

"ஆமா அதுக்கும் இதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"விசயத்தை ஆஞ்சோஞ்சு பார்த்து அறியமுடியாதவனால உலகத்திற்கு நன்மையில்லாத தீமைதான். உலகம் என்று சொல்லும்போது நான் - நீ எல்லோரும்தான்."

“அவங்களிட இப்ப உங்கபேச்சு எனக்குப் புதிராக இருக்கு”

“அதிருக்கட்டும், நீ என்னோடு பழகத்தொடங்கி எவ்வளவு காலம் இருக்கும்?”

“ஏன்? ஒரு வருசம் இருக்கும்.”

“எங்க வீட்டிற்கு வந்து எவ்வளவு காலம் இருக்கும்”

“ம்... ஒன்பது மாதம் இருக்கும்”

“என்னோடு பழகத்தொடங்கியபோது என்னைப் பற்றி மற்றவங்க என்ன சொன்னாங்க?”

“அதெல்லாம் இப்ப என்னத்திற்கு? மற்றவங்க என்ன சொன்னால் எங்களுக்குன்ன. நாம சரியா நடந்தால் சரிதான்”

“என்ன சொன்னாங்க அதைச் சொல்லு”

“என்னென்னவோ சொன்னாங்க”

“அது என்னென்றுதான் சொல்லேன். அக்காவையேன் பாக்கிராய். இது மாதிரிக் கதையெல்லாம் கேட்டுக் கேட்டுப் புளித்துப்போன காதுதான். நீ பயப்படாமல் சொல்லு”

“ம்... வேலை செய்து பிழைக்கத் தெரியாத சோம்பேறி. காசு இருக்கிறவனைக் கண்டால் போதும், அவனோடு கதைச்சு மயக்கி அவனிட்ட இருந்து எப்படியாவது தட்டிச்சுத்திறதிலகை தேர்ந்தவன்.

“அது மட்டுமா?”

“பொய் சொல்லி ஏமாத்தி வாழுறதில பெரியகில்லாடி.”

“பிறகு.....

“எப்பவோ கதைச்சாங்க. அதைக்கேட்டு நான் உங்கள பிழையாகவா நினைச்சிருக்கன். மற்றவங்க உங்களைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ள இல்லை என்பதற்காக, எல்லாருமே விளங்காம இருந்திருவாங்களா.”

“தம்பி, நீ என்னைப்பற்றி என்னத்தை விளங்கிக் கொண்டாய்? கிளிஞ்சது மற்றவங்களுக்குத் தெரியாதபடி சாறனைக்கட்டும் சாமார்த்தியத்தையும், ஒரு சேட்டை வைத்துக் கொண்டே

ஊத்தைபடுமுன் தோய்த்துத்து தோய்த்து உடுக்கும் திறமையுறி தான் கண்டாய். நான் வாழ்ந்த வாழ்கையில நீ எதைப்பார்த்தாய். ருவிற் சூட்டைத்தவிர, வேறேதையுமே நான் போட்டம்மன். அது ஒரு காலம்.”

கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே “பிறகு நீயேன் பயப்படுகிறாய். நான்தானே கேட்கிறேன்.”

“தான் போக வழியில்ல அதுக்குள்ள ஒரு பெண்டாட்டி, உன்னோட பழகத்தொடங்கி இருக்கிறான். காசுகே கேட்டா ஏமாந்திடாத” என்று எச்சரித்தாங்க.

“ஆமா நான் போக வழியில்லாம, இருந்தபோதுதான், சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் என்னை இப்படி ஆக்கிட்டுது. அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை. காலம் இப்படியே இருந்திடாது. மாறத்தான் செய்யும். ம... மற்றது.”

மற்றதா.....?

“பிழைக்க வழியில்லாம மற்றவங்களுக்குப் பெண்களைக் காட்டிக் கொடுத்து பணம்வாங்கிற ‘பிம்ப’ என்று சொல்லவில்லை.

கணவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த சாத்தி மறுபக்கம் படுத்துக்கொண்டாள். கண்களில் வடிந்த கண்ணீரை விரலால் தொட்டு நிலத்தில் ஏதோ கிறிக்கொண்டிருந்தாள்.

மோகனால் கோபாலனை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை. பிறர் தன்னைப்பற்றி அவதூறாகக் கூறுவது அத்தனையும்தெரிந்து வைத்துக் கொண்டும், எதுவித கோபமோ வெறுப்போ அருவருப்போகொள்ளாமல் சலனமற்ற நீரோடை போன்று, அமைதியாகவும் அன்பாகவும் பழகும் நிலையை நினைத்துத் தனக்குள்ளேயே பெருமிதம் கொண்டான். ஒருவனை வாழ்க்கைச் சுமை எதை எதையெல்லாம் தாங்கவைக்கும் என்பதை நினைத்த மோகனுக்குத், தன்வாழ்க்கையைப் பற்றி நினைக்கவே பயமாக இருந்தது. அங்கு நிலவிய அமைதியைக் குடைத்தான்.

“நான்தான் சென்னை. மற்றவங்க எதைக் கதைத்தாலும் எங்களுக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. நம்ம மனச் சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் நடந்தால் சரி”.

“அது சரி இப்படியெல்லாம் என்னைப்பற்றி கதைக்கிறார்கள் என்று நீதானே என்னிடம் மனவேதனைப்பட்டுச் சொன்னனி”

“ஆமா”

இவ்வளவெல்லாம் மற்றவங்க எண்ணப்பற்றி அவதூறுக்கக் கதைத்தபோதும், நீ மட்டும் என்னை வெறுக்க இல்ல. என்னோடு சேர்ந்த எத்தனையோபேர் என்னை ஒதுக்கியபோதும், நீ என்னோடேயே இன்றுவரைக்கும் இருக்கிறாய். ஏன்?”

“அண்ண மனிசனிட்ட பணம் இருந்தா அவன் செய்யிற தெல்லாம் சரி. பணமில்லையோ அன் செய்யிறதெல்லாம் பிழையாக மட்டும் தெரியாது. கேட்டவனாவும் தெரியும். உங்களிட்ட அள்ளிக் கொடுக்கப் பணமில்லைத்தான். ஆனால், இல்லையென்று சொல்லாமல் எதையும் செய்துகொடுக்கும் இதயம் இருக்கு. யார் எதைவந்து கேட்டாலும், அது கஸ்தாக இருந்தாலாகூட, நீங்க இவருவாக அதைச் செய்து முடித்துக் கொடுத்தீடுறீங்க. அதனால் மற்றவங்களுக்கு நீங்க செய்த உதவி பெரிசாப் படுறதில்லை. உங்களையும் நீங்கசெய்த உதவியையும் இலேசாக - சர்வசாதாரண மான மதிப்பிடுறாங்க. உங்களுக்கு ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன், எந்தக் காரியமானாலும் உடனே செய்துகொடுக்காமல் இரண்டு மூன்று நாள் தவணைபோட்டு, இருதரத்துச் செய்து கொடுத்திங்ளெண்டால், நீங்க செய்து கொடுத்தவேலைக்கும் மதிப்பிருக்கும், உங்களுக்கும் மதிப்பிருக்கும். உங்களோடு பழகிய நாட்களில் இருந்து, ஒவ்வொரு அசைவையும் நான் கவனித்துத்தான் வந்தன். நீங்க எதையும் வெளிப்படையாகக் கதைக்கிறீங்க கேட்கிறீங்க. வீட்டில சமைக்காவிட்டால், நேரடியாகவே வீட்டில மனிசி சாப்பிடல்ல, ஒரு இரண்டுருபாதா சமையலுக்கு, என்று கேட்கிறீங்க. இதனால் மற்றவங்க உங்களையும் தவறாக நினைக்கிறதோட, அக்காவையும் தவறாக நினைக்கிறாங்க. இதையெல்லாம் பார்த்தன். உங்களுடைய நல்லகுணத்தையும், மற்றவங்களுக்கு உதவேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கத்தையும் கண்டு கொண்டதால் தான், மற்றவங்க என்னசொன்னபோதிலும் நான் உங்களைப் பூரணமாக நம்பி உங்களோடேயே இருக்கிறேன்.”

“நீ என்னை விளங்கிக்கொண்டபோதும், நான் உன்னை என்னோடு வந்து தங்கும்படு கூப்பிட்டேனா;”

“இல்லை”

“நீ ஏன் வந்தாய்?”

“ஹோட்டலுக்கும் பிறம்பாக ஒரு அறைக்கும் கொடுக்கிறகாசை, உங்களுக்குத்தந்து, உங்களோடேயே தங்கினால், உங்களுக்கும் ஒரு ஆறுதல், எனக்கு வீட்டோடு சாப்பிட்டமாதிரி.”

“தம்பி உன்னைப் பெத்தவங்க நல்லவங்களாக இருக்க வேணும். படிக்க வந்த நீ உன் பணத்தினால் உன்னையும் காப்பாற்றி ஒரு குடும்பத்தையுமே காப்பாத்தி. அந்த எண்ணம் எல்லாருக்கும் வராது. எனக்கு வயது நாற்பது. என்மனைவிக்கு வயது இருபது. இந்த ஏற்றத்தால்வால் என்னால் குடும்பம் நடத்த முடியாமல்தான் நான் உன்னை என்னோடு வைத்திருப்பதாக மற்றவங்க கூறுறாங்க என்று நீ எத்தனையோ முறை கூறி வேறு இடம் போகப் போனபோது. நான் என்னசொல்லைன்” “உல் பதைல் எது வித கள்ளகப்படமும் இல்லாமல், என்மனைவியை உன் சகோதரி மாதிரி நினைப்பதாக இருந்தால், மற்றவர்கள் பேச்சைப்பற்றி எனக்குக் சவலையில்லை யென்றேன். இது வரை நீயும் சாந்தியும் சகோதரம் போல் பழகுகின்றீர்கள், நான் கொஞ்சங்கூடச் சந்தேகப்பட்டதுமில்லை. உன்னோடு அன்னியோன்யமாகச் சாந்து பழகிறதற்காக நான் அவனைக் கண்டித்ததும் இல்லை. இதுவரைக்கும் நீ எனக்குத் துரோகம் செய்திருக்கமாட்டாய். இன்மேலும். நீ துரோகம் செய்யமாட்டாய் என்றே நம்புகின்றேன்.”

“ஆமா இதெல்லாம் இப்ப ஏன் கிளறுறீங்க?”

“இல்லத் தம்பி, கஸ்ரம் வரும்போது நாம கடந்துவந்த பாதையைத் திரும்பிப்பார்த்தால், வரப்போகும் கஸ்ரம் கொஞ்சம் இலேசாக இருக்கும் அதனால்தான், எங்கேயோ பிறந்துவளர்ந்த நீ, எங்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டும் என்ற நல்லநோக்கத்தோடு, எங்களோடு சேர்ந்த நீ, எங்களுக்காக, எங்களால் எவ்வளவோ கேட்ட பெயரை எடுத்திருக்கிறாய். அதைநினைச்சுத்தான் ...”

“இருட்டில எதைஎதையோ கற்பனைபண்ணி அர்த்தம் புரியிற சமுதாயம் வெளிச்சம் வந்தால், அங்கு ஒன்றும் இல்ல என்பதை உணரத்தான்செய்யும்.”

“ஆமா தம்பி வெளிச்சம் வரத்தான் போகுது. அது நம்ம வாழ்க்கைக்கும் வந்தால் நல்லது.”

“கண்டிப்பாக வரும். அது சரி தலையிடிக்கு ஏதாவது மருந்து கொடுத்தீர்களா.”

“இப்பதான் குடிச்சவ”

“அப்பசரி கொஞ்ச நேரம் படுத்திருந்தால் சரியாகப் போய்விடும் என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்தான் மோகன்.

வெளியில்வந்ததும் அவ்வளவு பெண்ணும் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். மோகனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. கடந்தகால வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கோபால் ஏன்கேட்டார் என்று அவன் மனம் அசைபோட்டுக்கொண்டே இருந்தது. அன்று இரவு அவனால் படிக்க முடியவில்லை. பேசாமல் படுத்துவிட்டான்.

ஒரு மாதம் ஓடிமறைந்தது. அன்று மதியம் அவன் அறையில் ஏதோ புத்தகம் ஒன்றை வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். "மோகன்" என்று அடுத்த அறையிலிருந்து சாந்தி கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. எழுந்த சென்றான். சாந்தியின் முகத்தில் மூன்போன்ற களையில்லை. அதற்குமாராக ஒருவித சோர்வுதென்பட்டது. ஒரு பிளேன்சோடா வாங்கிவரும்படி கூறினாள் சாந்தி.

பிளேன் சோடா வாங்குவதற்காக வெறும் போத்தகோடு வெளியேறுவதை முன்விட்டுக்காரி பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சோடாவோடு திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தான் மோகன். விருந்தையில் மூன்று பெண்கள் கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மோகனைக் கண்டதும் "என்ன தம்பீ சோடா...? உடம்புக்கு என்ன? என்றாள் ஒருத்தி. "எனக்கில்லை அக்காவிற்" கென்றான் மோகன் அக்காவுக்கா ஆ... ஆ... என்றாள் மற்றவள்.

அவர்கள் பேச்சில் ஒருவித கேலி இருப்பதை உணரமுடியாமல் இல்லை அவனால். ஆனால் என்ன நினைத்துக்கொண்டு இப்படிப் பழகுகின்றார்கள், பேசுகின்றார்கள் என்பதுதான் அவனால் விளங்கிக் கொள்ளமுடியாமல் இருந்தது.

"அக்கா சோடா" என்றான்.

"அந்தக் கிளாசில் ஊற்றித்தாப்பா" என்றாள் சாந்தி:

கிளாசில் ஊற்றிக்கொடுத்தான். வாங்கிக்கொண்டே அமரும்படி சைகை காட்டினாள் சாந்தி. அமர்ந்தான். அவன் மனத்தில் எழுந்த போராட்டத்திற்கு விடைசாண முடியாமல் போகவே சாந்தியிடம் கேட்டுவிட்டான்.

"அக்கா அந்தப் பெண்களெல்லாம் நான் சோடா வாங்கிவர என்னை ஒரு மாதிரியாகப்பார்க்கிறாங்க ஏன்?" என்றான்.

"தம்பி! நான் உன்னை கதைக்கவேண்டுமென்றுதான் இருந்தான். இவ்வளவு காலமும் பழகினம். அக்கம்பக்கம் உள்ளவங்க என்னென்னவோ எல்லாம் சொன்னாங்க. ஆனால் எதைப் பற்றியுமே நான் கவலைப்படவில்லை. நீயே வந்து சொல்லியிருக்கிறாய், அவர்கூட உன்னில சந்தேகப்பட இல்லை. என்னை நம்புவதை விட உன்னை அதிகமாக நம்புகிறார். அதுமட்டுமில்ல மதிப்பும் வைத்திருக்கின்றார். எங்களுடைய நான்கு வருடவாழ்க்கையில் எங்களைப்பற்றி மற்றவங்க என்னென்னவோ எல்லாம் கதைத்தாங்க அப்ப ஏற்படாத பூகம்பம் இனிமேல் ஏற்படுமோ என்றுபயமாக இருக்கு" என்றுள் சாந்தி கரகரத்த குரலில்.

"ஏன் அப்படிச் சொல்லுறீங்க?"

"தம்பி! நான் உன்னை மனம்விட்டுக்கதைக்கிறமாதிரி வேறுயாரிடமும் கதைப்பதில்லை. அது ஏன் என்று என்னால் விளங்கப்படுத்தவும் முடியாது. எனக்கும் விளங்கவில்லை.

கிளாசில் இருந்த சோடாவை மடமட என்று குடித்தான். என்வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சகலதையும் உன்னிடம் ஒளிவுமறைவின்றி சொல்லி இருக்கின்றேன். நான் உன்னை ஒரு தம்பியாகக் கருதுவதைவிட, என் எண்ணச்சுமைகளைக் கொட்டி ஆறுதலடையும் தோழியாகவே கருதுகின்றேன். அதனால்தான் நான் உன்னிடம் எதையுமே ஒழிப்பதில்லை. நான் என்வாழ்க்கையில் எதிலும் அதிக பற்றோ ஆசையோ வைக்கவில்லை. வைக்கவிரும்பவும் இல்லை. ஆசைனைக்கூடாது என்பதல்லகிடைக்காது என்பதுதான் காரணம் - எங்கள் குடும்பநிலை அப்படி. அந்த நிலையில் எனக்குக் கிடைத்த கணவரை மனநிறைவோடு ஏற்று சந்தோசமாகத்தான் இருந்தேன் - வாழ்ந்தேன்.

கிளாசில் ஊற்றிய சோடாவில் இருந்து எழுந்த குமிழிகளின் வேகம் குறைந்திருந்தது. அங்கொன்று இங்கொன்றுமாக ஒரு இரு குமிழிகள் வெளிவந்து வெடித்தன. மெதுவாக அந்தக் கிளாசை எடுத்து உற்றுப்பார்த்தாள். சிறிதுகுடித்து விட்டு மீதியை வைத்தாள்.

"எனக்கொரு குழந்தை பிறக்காதா? எப்போ அதை எடுத்து அணைத்து மகிழ்வேன் என்று ஏங்காத நாட்களில்லை. வெளியில் சொல்லமுடியாதவிட்டலும் தனித்திருக்கும் போதெல்லாம் குமிடிக் கதறி இருக்கின்றேன். அதற்காக எத்தனையோ தெய்வங்களை

வேண்டி இருக்கிறேன். ஆனால் இன்று அந்த நிலையை நான் அடைந்த போது, “கடவுளே எனக்கேன் குழந்தையைக் கொடுத்தாய் என்று தான் பதறுகின்றேன்” என்றாள் சாந்தி.

“என்ன உங்களுக்குக் குழந்தை பிறக்கப்போகிறதா? என்ற சந்தோசமிகுதியினால் உரக்கக்கூறினாள்.

“உஸ்!” என்று அவனது ஆவேசத்தை அடக்கினாள்.

“ஏன்?” என்றாள் மெதுவாக ஒன்றுமே அறியாத மோகன்.

எஞ்சிய சோடாவை எடுத்துக் குடித்தாள். வெறும் கிளாசை ஓரமார்கவைத்துவிட்டு அவளை ஒருகணம் பார்த்தாள். பின் அவள் கூறினாள்.

“நாம் பழகுவதை மற்றவர்கள் தவறாகக் கற்பித்தபோது நான் கொஞ்சமும் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் நான்கு வருடங்களுக்குப்பின் இந்த நிலை அடைந்ததன் காரணம் எங்கள் பழக்கத்தான் என்று மற்றவர்கள் வாய் கூசாமல் கூறும் அபரண்டத்தை அவர்களேட்டால், அவர் மனம் என்ன பாடுபடும். அதை அவரும் ஒருவேளை நம்பும்படி நேர்ந்தால்....?”

“அக்கா அவரையா அப்படிச் சொல்லுறீங்க?”

“அவரும் மனிதர்தானே. அடிக்க அடிக்க அம்மியும் நகரத்தானே செய்யும்”.

மோகலின் தலைசுற்றியது. இப்போழுதுதான் பெண்கள் தன்னை ஒருவிதமாகப் பார்த்ததையும், கேலிபண்ணியதன் அர்த்தத்தையும் அவனால் உணரமுடிந்தது. அவன் உடல் ஒருகணம் சில்லிட்டது. உடம்பெல்லாம் வியர்க்கத் தொடங்கியது. வெறும் கையாலேயே முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான். உதவ வந்த தன்னைக்கு இப்படி ஒரு அவச்சொல்லா எனத்திகைத்தான். என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் கலங்கிப்போயிருந்தான். அதிர்ச்சி அவளை ஊமையாக்கியது. மௌனத்தைக் கலைத்துக்கொண்டே “ச்சா, இப்படி நடக்குமென்று தெரிந்திருந்தால் நான் அப்பவே போயிருப்பேன்” என்றாள் மோகன்.

நீ போயிருந்தால் மட்டும் அந்தக்கறை போயிருக்குமா? அப்பவும் அவதூறகவே கதைப்பார்கள். வந்தான் - இருந்தான் விசயம் முடிஞ்சது போயிறான்” என்பார்கள்.

“இப்பவும் நான் உங்களை விட்டுப்போகஏலாது. அப்படிப் போனால் இன்னமும் கூடப்பரிசுசிப்பாங்க இப்ப என்னசெய்யிறது”

“அது நான் எனக்கும் விளங்கவில்லை” என்றாள் சாந்தி

மோகனுக்கு அந்த அறையைவிட்டு வெளியேவருவதற்கு என்னவோ போல் இருந்தது. மஃபெரிதாக இருந்தாலும் அதை இருட்டில் காணமுடியாதென்பதை இப்பொழுதுதான் அவனால் உணரமுடிந்தது. இருட்டில் ஒன்றுமில்லாவிட்டால் சமுதாயப் பலதைக் கூறும், ஒளியில் தெரியும் பொருளுக்கும் சமுதாயப் பாதை கூறும் என்பதை அனுபவரீதியாகக் கண்டான். சமுதாயம் என்பது ஒரு விசர் நாய்க்கூட்டம். அதற்கு எதிர்த்து ஓடினாலும் கடிக்கும். திரும்பி ஓடினாலும் கடிக்கும் சும்மா நின்றாலும் கடிக்கும். அதற்காகக் கும்மாநிதிகவும் ஏலாது. திரும்பி ஓடவும் முடியாது. எதிர்த்து நிற்கவும் முடியாது என்ன செய்வது. விசர்த்தனமாக ஏதாவது செய்யவேண்டும். அவனால் யோசிக்கவே முடியவில்லை. விறைத்துப் போய் இருந்த அவனது மூளையில் விசர்த்தனமான எண்ணம் ஒன்று பளிச்சிட்டது.

“அக்கா” என்றாள் துடிப்போடு.

“ம்” என்றாள் சாந்தி.

“இந்தப் பழியில் இருந்து நாம் தப்பவேண்டுமென்றால்... அதற்குமேல் அவன் நா அசையாமறுத்தது. சொல்லவேண்டும் என்று இருந்த வேகம், சொல்ல வந்ததும் எப்படி மறைந்ததென்றே அவனுக்கு விளங்கவில்லை. ஒரு நிமிடநேரம்

சாந்தியின் பார்வை மோகனின் கண்களுக்குள்ளாகப் பாய்ந்து அவனது உணர்வை அறிய முயன்று கொண்டிருந்தது.

“பேசாமல் கரைச்சிற்றால்” எப்படிச் சொன்னாள் என்று... அவனுக்கே தெரியாது.

அவள் கண்கள் அசைவற்று நின்றன.

அறையினுள் நிசப்தம் பரவியது. மூக்கை உறிஞ்சினாள். முகத்தைக் கீழே சரித்தாள். இமைகள் அசைந்தன நிலம் நனைந்தது.

அன்று கடைசிப்பரீட்சை எழுதிமுடித்து வெளியேறினான் மோகன். அவன் மண்டை காலியாக இருப்பது போன்று உணர்வு பெரிய சுமை இறங்கிவிட்ட திருப்தி. நேராக வீட்டிற்கு வந்தான்,

வெளிவிறுந்தையில் பெண்கள்கூட்டம் அதிகமாகவே இருந்தது. அதைக் கண்ட அவன் நெஞ்சு 'பக்' கென்றது. தூரத்தில் மோகனைக் கண்டதுமே பெண்கள் கூட்டத்தின் கண்கள் ஒவ்வொன்றும் அவனையே நோக்கின. திரும்பி ஓடிவிடலாம் என்றுகூட அவன் நினைத்தான். "சமுதாயம் விசார்தாய்க் கூட்டம், ஓடினால் விடவா போகின்றது. தூரத்திவந்து கடிக்கும். கடிவாங்கப்போகிறனும் எதிர்த்தே கடிவாங்குவோம்," என்று திடப்படுத்திக் கொண்டு நடந்து வந்தான்.

விறுந்தையை நெருங்கியதும் பெண்கள் கூட்டத்தில் இருந்த, ஒருத்தி "அக்காவுக்குக் குழந்தைபிறந்திருக்கிறதப்பா ஆண் குழந்தை" என்றாள் நிமிர்ந்து பார்க்கக்கூடத் தைரியமற்றவளாய், குனிந்துகொண்டு உள்ளே சென்றாள். "கூளுக்" என்ற மெல்லிய சிரிப்பொலியோடு, "சரியா இவனைப்போலவே இருக்கிறான் என்ற வார்த்தைகள் அவள் காதில் விழுந்தன. கால் தடுமாறியது. தலை சுற்றியது. கண் மங்கியது. இவ்வளவும் ஒரு நொடிக்குள் வந்து மறைந்தன. பேசாமல் அறையினுள்போய் அமர்ந்துகொண்டான். வாய்விட்டு அழவேண்டும் போல் இருந்தது.

"பிறக்கிற குழந்தை நான்கு வருடங்களுக்குப் பிறகா பிறக்க வேண்டும். அட தெய்வமே, நான் என்ன பாவம் செய்தேன் இரக்கப்பட்ட - பரிதாபப்பட்ட குற்றத்திற்காக என்னையே பதம்பார்க்கிறதே இந்த சமுதாயம்... என்னைப் போல இருக்கு தாமே அந்தக் குழந்தை... அந்த மனுசன் என்ன நினைக்கப்போகிறாரோ. கடவுளே நான் ஒருபாவமும் செய்யவில்லை எனக்கேன் இந்தத் தண்டனை."

உள்ளம் ஊமையாகக் கதறியது. அவனையுமறியாமல் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன, இரண்டு கைகளாலும் கண்களை மூடிக்கொண்டு தன் ஆசைதீர அழுதான். இனி எப்படித்தான் அந்த மனிதனின் கண்களில் முளிப்பது." என்று மனம் கூசிக் குறுகிக்கொண்டு கிடந்தான்.

"தம்பி! இந்தா கற்கண்டு"

திடுக்கிட்டவளாய் நிமிர்ந்து பார்த்தான். தன்சுணையே அவனால் நம்பமுடியாமல் இருந்தது. கையில் கற்கண்டுடன் காட்சி கொடுத்தார் கோபால்.

அவர் முகத்தில் இருந்த பொலிவு. சந்தோசம், அமைதி, சாந்தம். அவன் கண்கள் அவரைப்பார்க்கக் கூசின. ஆனால் அவரிடத்தில் எதுவித சலனத்தையும் அவனால் காணமுடியவில்லை. ஒரு சிறுகுழந்தை போன்றே அவன் முன்காட்சிதந்தார். குழந்தை பிறந்ததில் அவருக்கு அவ்வளவு மகிழ்ச்சி. "சமுதாயம் என்ற விசர்நாயக்கூட்டத்தில் கடிபட்டும் விசர்பிடிக்காமல் எப்படித்தான் இவர் வாழ்கின்றார்" நினைக்க அவனுக்கு ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. மெனமமாக அவரைப் பார்த்தான்.

"1.45" நிமசத்திற்குக் குழந்தை பிறந்தது. நீ குழந்தையைப் பார்க்கவில்லா?... சாந்தி அப்பவே கேட்டாள். மோகன் இன்னும் வரவில்லையா என்று வா. வந்து குழந்தையைப் பா" என்றார் மோகன்.

"குழந்தையை" என்று இழுத்தான் மோகன்.

அவர் என்ன நிலைத்தாரோ தெரியவில்லை. "தம்பி நான் என்னை நம்பிறன், உன்னை நம்பிறன், என்மனைவியை நம்பிறன்"

சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் தெளிவாக இருந்தன, உறுதியாக இருந்தன. அமைதியாகவும் ஆறுதலாகவும் வாயில் இருந்து உதிர்ந்தன. மோகனின் காதுகளின் சவ்வுகள் வலியெடுத்தன.

"இறைவா! உசைமே ஒருமுகமாக எம்மை இகழ்ந்து பழித்தபோதும், அதை அலரே தன்காதால் கேட்டும்கூட சிறிது கூடச் சலனமே இல்லை, அவனம்பிக்கையோ கொள்ளாமல் அமைதியாகவும் நிதானமாகவும் இருக்கும் இவரது மனஉறுதிக்கு இந்த உலகில் எதை ஈடுசெய்ய முடியும். என்மேல்கொண்டுள்ள நம்பிக்கைக்கு நான் எத்தனை யென்மம் எடுத்தாலும் இவரது சகோதரனாகவே பிறக்க வேண்டும்."

மானசீகமாக இறைவனை வேண்டிக் கொண்டு கோபாலனின் பின்னால் சென்றான் மோகன்.

பாயில் படுத்தபடி தன்ஆசைக்குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டு கிடந்தாள் சாந்தி. கால் ஓசை கேட்டுக் கண்திறந்தவள், கணவன் அருகே மோகனைக் கண்டாள்.

தான் எதுவித தவறும் செய்யாஉபோதும் தன்மேல்பழி
 சும்நதிய குழந்தையைப் பார்க்க அவன் கன்கள் கூசின. ஒருவத
 பயம் அவன் அடிமணத்தில் கேங்கி இருந்தது. அதே நேரத்தில்
 அவன் உள்ளம் விளங்கமுடியாத, விளக்கமுடியாத ஒன்றிரு
 விடைதேடிக்கொண்டிருந்தது அதற்குமட்டும் விளக்கம் பிறந்து
 விட்டால் தன்மேல் சும்நதியை விண்பழியில் இருந்து தப்பி
 விடலாமே என்ற ஒரு அபிலாசை ஆனால் பாவம்.

“மோகன்! ஊர் உலகம் நம்மைப்பழித்தபோதுகூட நாம்
 அதுபற்றி கொஞ்சமும் கவலைப்படவில்லை. நீங்கள் எங்களுக்குச்
 செய்த உதவிக்காக, எங்கள் செல்வத்திற்கு அபாண்டமான பழியை
 சும்நதியிட்டார்கள். நீங்கள் எங்களோடு பழகுவதைப் பொறுக்
 காத சமூகம்’ அவரை எப்படி எப்படியெல்லாம் கேலிபண்ணிய
 தேன்பதை நீங்களே கண்டுகொண்டீர்கள். இருந்தும் நானே
 அவரோ கொஞ்சங்கூட உங்களை வெறுக்கவில்லை, அதற்குமாறாக,
 மேலும் மேலும் பாச உணர்வுகூடுதேயன்றி குறைந்ததாக இல்லை
 ...இன்று நீங்கள் ஊருக்குப்போகின்றீர்கள். ஒரு சமயம் திரும்பி
 வரலாம். இல்லை வராமலே இருக்கலாம். எப்படி இருந்தாலும்
 உலகத்தார் பார்வையில் ஒதுக்கப்பட்ட இந்த இரண்டு ஜீவன்களை
 யும் எங்கள் செல்வத்தையும் மறக்கமாட்டீர்களே”

கூறும்போது தொண்டை சுரகத்தது. கண்கள் கண்ணீ
 ரைக் கொட்டின. அவனால் பேசமுடியவில்லை. சிரித்துச் சிரிப்பூட்டி
 மிழிந்த அவனாலும் பிறரை அழவைத்துத் தானும் அழமுடியும்
 என்பதை அன்றுதான் உணரமுடிந்தது.

“அக்கா! வாழ்க்கையில் போராடும் உங்களுக்கு ஆறுதல்
 அளிக்கலாம் என்றுதான் உங்களோடு சேர்தேன். ஆனால் உங்க
 ளுக்கு அவச் சொல்லைச் சும்நதிவேன் என்று நான் கனவிலும் கருத
 வில்லை. நாம் எத்தவறையும் செய்யவில்லையென்பது எ ம க் கு ம்
 கடவுளுக்கும்தான் தெரியும். ஆனால் கண்ணால் கண்டது போன்று,
 சுற்றமும் குழலும் நம்மைப்பற்றி அவதூறுகக் கதைத்தபோதும்
 சிறிதும் சந்தேகமேயின்றி, அன்றுவைத்த அதே நம்பிக்கையையும்
 அன்பையும் இன்றுவரை சிறிதும் மாற்றாமல் வைத்திருக்கும் அவரை
 என்னால் பரிபூரணமாக விளங்கிக்கொள்ளவே முடியவில்லை. எந்த
 நம்பிக்கையில் நம் இருவரையும் நம்புகிறார் என்றே எனக்கு
 விளங்கவில்லை”

உள்ளத்தில் தேங்கிக் கிடந்த சந்தேகம் வெளியேறியது. விடைகாணமுடியாத வினாவை வெளிக்கொணந்தான் மோகன்.

“அதுதான் அவருக்குள்ள விஷேசகுணம்” சாந்தி முணு முணுத்தான்.

“மோகன்! ரைக்சி வந்திற்று போகலாமர்” என்று கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே வந்தார் கோபால்.

இரண்டாம் மணி அடித்து வீட்டது. பிளாட்பாரத்தில் அவ்வளவு நடமாட்டம் இல்லை. புகையிரதத்தினுள்ளும் கூட்ட மில்லை நீண்டநாட்களுக்குப்பின் பிரியப்போகின்றோம் என்ற வேதனை இருவரையும் ஊமையாக்கியது. கோபால் வயதிலும் அனுபவத்திலும் கூடியவராக இருந்தபோதும், பாசத்திற்கு அடிமையானார். கலங்கியகண்களை ஏதோசாக்கில் துடைத்துக்கொண்டார். தன் வாழ்க்கையின் பிரதிபலன் கருதாமல் உதவிபுரிந்த ஒருவரையும் தான் சந்தித்ததில்லை. அப்படி இருக்க இந்த இளவயதில் அவன் உலகத்தில் மாயைப் பிடியிலிருந்து அவனை விடுவித்துக் கொண்டு, தனக்காக உதவிசெய்த மோகனை நினைக்கும்போது அவரது உள்ளம், நன்றிப்பெருக்கால் விம்மின. சிறுகுழந்தையைப்போன்று கட்டிப்பிடித்துக் கதறுவோயா என்று கூட நினைத்தார்.

மோகனை பார்க்கும் போதெல்லாம், அவனுக்குப்பிரிவின் துயரைவிட வேறு ஏதோ ஒன்று அவன் உள்ளத்தை உறுத்துவதை உணர்ந்தார். அது என்னவென்றும் அவருக்குத்தெரியும். அதைத் தெளிவு படுத்தாவிட்டால், அவன் மனச்சுமையை அதிகமாக்கி அதனால் உடல் பலஜீனமடைவதேயன்றி, சமுதாயத்தின் மேல் வெறுப்பும் அருவருப்பும் ஏற்பட்டு அதனால் அவன் வாழ்க்கை வெறிச்சோடிவிடும் என்பதையும் உணர்ந்தார்.

பிளாட்பாரத்தில் இருவரையும் தவிரவேறுயாரும் இல்லை. மெதுவாகத் தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டார்.

“மோகன்! நான் வாழ்க்கையில் டவபேடுபள்ளங்களைக் கண்டவன். அதனால் எந்தத்தயர்வந்தாலும் சரி, ககம் வந்தாலும் சரி அதைப்பற்றி கொஞ்சமும் நான் பொருட்படுத்தவதில்லை. சாந்தி தன் வாழ்க்கையை எப்படி எப்படி அயைக்கலாம் என்று எண்ணினாலோ தெரியவில்லை. எதிர்பாராவிதமாக நான் அவளைத்திருமணம் செய்து கொண்டது, அவளுக்குப் பேரதிர்ச்சியையே கொடுத்தது. அவள் எண்ணக் கோட்டைகள் இடிந்து சிதறுண்டு போயிருக்க வேண்டும்.

விளங்கிக்கொள்ள முடியாத பாடமொன்றை விளங்கப் படுத்திக்கொண்டிருக்கும் பேராசிரியனை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கும் மாணவனைப்போன்று, அந்த பிளாட்பார இரும்புவாங்கில் உட்கார்ந்தபடி, கோபாலியே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான் மோகன் ஏதோ ஒன்றிற்கு விடைசுடைப்பது போன்ற உணர்வு அவள் உள்ளத்தில் பட்டது.

கையிலிருந்த சீக்கிறேற்றை வாயில்வைத்துப் பற்றவைத்தார். ஒருமுறை ஊண்டிழுத்தார். இழுத்தபுகையை உள்ளே விழுங்கினார். நாக்கில் ஓடிக்கொண்டிருந்த சீக்கிறேற்றின் புகையிலைத்தூளைத் துப்பிவிட்டார். நெஞ்சில்நிறைந்திருந்த புகை இப்போது மூக்காலும் வாயாலும் வெளிவந்தது.

“அதனால் அவள் இல்லறத்தையே வெறுத்தாள் என்பதை நான் நன்கு உணர்வேன். ஊருக்கும் உலகத்திற்காகவும் தான் அவள் வாழ்ந்தாள், அவள் சிரித்தாள். அவள் பேசினாள். அவள் ஆடினாள். ஆனால் உள்ளம் பனிஉறைந்து முடிய பயிர் போன்று அதிர்ச்சியால் முடியேகிடந்தது. ஒருபற்றற்ற வாழ்க்கையே வாழ்ந்தாள். அதனால்தான் கடந்த நான்கு வருடவாழ்க்கையில் அவள் பெண்மை மலரவில்லை”

புலன்கள் அனைத்தினையும் கோபாலின் வார்த்தைகளையே கவனித்தன. அவர்கூற்றை விளங்கிக்கொள்ள முனைந்துகொண்டிருந்தன.

“ஆனால் நீ எப்போது எங்கள் குடும்பத்தில் சேர்ந்தாயோ அப்போதுதான் அவளுக்கு வாழவேண்டும் என்ற ஆசையில் வாழ்க்கையில் ஒருபிடிப்பும் பற்றுதலும் ஏற்பட்டது. பிறர் அதை வேறு விதமாக விளங்கிக் கொண்டார்கள் சுற்றமும் சூழலும் தங்களை வெறுத்து ஒதுக்கியபோதும் தங்களுக்காக, தங்கள் துக்கத்திலும் சந்தோசத்திலும் பங்குகொள்ள, தங்களையும் மனிதராக்க ஒரு மனிதன் இருக்கின்றானே என்ற எண்ணமே அவளுக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு பற்றுதலை உண்டாக்கியது”

மூன்றாம் மணியடித்தது. மோகன் பெட்டியில் ஏறி உட்கார் தான் வெளியில் யன்னவருகே கோபால் நின்றுகொண்டார்.

“இந்த ஆசைப்பற்றுதல்தான் அவளது பெண்மையை மலரச்செய்தது. டாக்டர் இதைவிளக்கிக்கூறி இருக்காவிட்டால்...

கூ... என்ற இரைச்சலுடன் புகையிரதம் நகர்ந்தது. அதில் கோபால் கூறிய கடைசிவார்த்தை அவன் காதில் விழவில்லை. கலங்கிய கண்களில் இருந்து நீர் சொட்ட கையாட்டி வழியனுப்பி வைத்தார். கோபால். அவர்புரியவைத்ததை புரிந்துகொண்ட திருப்தியில் கையாட்டி விடைபெற்றான் மோகன்.

௪௪௪

ஓற்றைப்பனை.

- தாமி - சுப்பிரமணியம் -

வேகம்! வேகம்!! வேகம்!!!

காலை எவ்வளவு வேகமாக ஓடுகிறது. ஏன்? எங்கே? தணக்குக் குறிக்கப்பட்ட செயலை முடித்துக் கொண்ட திருப்தியில் அதை ஒப்படைக்க ஓடுகிறது மாலையைத்தேடி. மாலை, அதுவும் ஓடுகிறது இரவைத்தேடி, இரவும் ஓடுகிறது விடிவைத்தேடி விடிவுஎப்படியோ காலையாக மலர்ந்து, பின்னர் ஓடுகிறது மாலையைத்தேடி.

சுற்றிச் சுழன்றோடும் சுவையற்ற இந்த வாழ்க்கை வீதியில் ஓடியாடிக் களைத்து ஓய்ந்து போனவன் அவன். ஒங்காரமாக விரிந்து பரந்து வியாபித்திருக்கும் அவன் முன்னாலுள்ள கடலும், ஓயாது ஒழுங்காக ஒங்கி விழுந்தடித்துக் கொண்டிருக்கும் இதன் அலைகளின் ஓசையும், ஓரளவு அவன் மனக்கலக்கத்தைச் சற்று தெளிவாக்கத் துணைபுரிவது போலிருக்கிறது. தெளிவிலும் நினைவை விட்டு அகலாத அவன் தீர்மானம்.....

எங்கெங்கோ உற்பத்தியாகும் நதிகளெல்லாம் ஓடியோடி சங்கமமாவது கடலில் என்ற கூற்று உண்மையோ இல்லையோ இன்று 'அவன்' இந்தக் கடலில் சங்கமமாவது என்றதீர்மானம் மட்டும் உண்மையானது.

இயற்கை எழில் நிறைந்த இந்தக்கடற்கரையின் பால் போன்ற மணற்பரப்பின் சென்மையும், மென்மையும் அவனது உடலுக்கும், மணலுக்கும் தெம்பைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒன்றின் பின் ஒன்றாக உயர்ந்து அவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு அலையும் 'தன்னை வீரரந்து வா, வா' என்றழைப்பதாக எண்ணிய அவனையறியாமலே விரக்திக் கிரிப்பொன்று புறப்படுகிறது. "வருகிறேன், வருகிறேன் அடியின் கரங்களில் என் ஆவியை அளிக்கத்தானே வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்தநேரத்திலல்ல. மனித நடமாட்டம் சிறிது குறையட்டும். மாலை வெய்யில் சிறிது மங்கட்டும், சிக்கல் நிறைந்த சம்சார வாழ்வில் சிறிதுநேரம் சிரித்து மகிழ இங்குவந்திருக்கும் அவர்கள் தங்கள் கவலையை மறந்து சிரித்தபடியே திரும்பிப்போசட்டும். உயிரும் உடலுமான என்னை விழுங்கும் நீ நிச்சயம் கொப்பளிப்பது உடனையெடுத்தானே! அந்த மரணக் கட்டையை இந்த மகிழ்ச்சி மக்களெல்லாம் பார்த்து பரிதாபப்பட வேண்டாம்! பா வம் அவர்கள்? என் வேதனை என்னோடு அழியட்டும்".

சேவையை முடித்து ஓய்ந்துகொண்டிருக்கும் கதிரவனின் ஊரிப்பட்டத்தெறித்த கடலின் பிரதிபலிப்பு 'அவன்' முகத்தை செந்தனலாக்குகிறது. சீடரியில் 'கள்' என்று வெய்யில் கடுகிறது. இரும்பிப்பார்க்கிறான் கதிரவன் கனலாக கணிந்து நிறஜாலம் செய்கிறான். முகத்தையும் குடுபதம் பார்க்கிறது.

அந்த மணற்பரப்பில் சற்று நேரம் நிழலில் ஒதுங்கலாம் என்றால்..... எங்கே? சுற்றும் முற்றும் ஒருமுறை பார்க்கிறான் அனலில் வெப்பத்தைச் சிறிதுசிறிதாக வெளியிடும் வெண்மணற்பரப்பைத்தவிர... நிழல் ஒன்றும் தெரிவதாகவில்லை. மனித மனமே அவாதியானது வாழ்வின் கவைக்காக அயலில் காத்திருக்கும் அற்புதமான ஆனந்தத்தை விட்டு விட்டு, எதையெதையோ சுற்பனைபண்ணி எங்கெங்கோ சுற்றியலைந்து தேடுவது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகவிட்ட பொறிவாழ்க்கைக்கு அவனும் பலியானவன்தானே! நீட்டி நிமிர்ந்து எங்கோதூரத்தில் நிழலைத் தேடியலுத்த அவனுக்கு அருகில்.....

ஆச்சரியந்தான்! புற்றரைக்கும் மணலுக்கும் கடலுக்கும் பாலமாக, இவை மூன்றையும் இணைத்தவாறே ஒங்கி நீண்டுகொண்

முடிந்தது நிழலொன்று. சற்று எட்டி அந்த நிழலில் உட்கார்ந்து கொண்ட அவனின் எண்ணம் நிழலைத்தாவி விரியத்தொடங்குகிறது. ஒரேயொரு நிழல் அதுவும் அவனுக்கு அருகில் அவனுக்காவே திற்பதுபோல் நிழலை விட்டு எண்ணம் உருவத்தை நீக்கிறது. திரும்பிப்பார்க்கின்றான் நிழலுக்குரிய காரணகர்த்தாவை.

ஒற்றைப்பனை!

தண்ணந்தனியாக. அந்தப் புற்றரையில் நின்று கொண்டிருந்தது பனை ஒன்று. ஏகாங்கியாக நிற்கும் அந்தப்பனையின் நிழலைத் தேடி நான்... நிழலில் நான்... அப்படியானால் அந்தப்பனையும் நானும் ஒன்று?"

அவன் வாய் முணு முணுக்கிறது. பார்வை பனையிலேயே பதிக்கிறது. சிந்தனையோ விசிக்கொண்டிருக்கும் தென்றலொடு சலந்து எங்கோ.....

சூசூ

சூசூ

சூசூ

அக்கா, தங்கை, அப்பா, அம்மா இவர்களைக் கொண்ட 'கலகலப்பான்' குடும்பமொன்றில் கருவாகி உருவான அவனின் பாலப்பிராயம் பங்கு பங்காச் சொல்லுபவளிற்கு அப்படியொன்றும் சிறப்பான முக்கியத்துவம் எதையும் பெற்றிருக்கவில்லை. பள்ளிவாழ்க்கையில் ஒருநாள் 'மகாத்மா காந்தி' பற்றி மாணவர் மன்றத்தில் உரையாற்றும்போது, ஆசிரியர்களையும், அதிபரையும் சுவர்ந்து அவர்களால் ஏகோபித்து பரபரப்பப்பட்டது அவனிடையே ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிச் சம்பவம் என்று குறிப்பிட்டால், அந்த உரையாடலுக்காக அவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட 'சத்திய சோதனை' நூல் அவன் எதிர்காலத்தையே மாற்றியமைத்தது என்பதில் ஐயமே வில்லை!

அப்போதைய வயதெல்லையின் மனநிலைப்பக்குவம் சத்தியத்தைச் சோதனை செய்து பார்க்குமளவிற்கு விரிவடையாத போதினும், அந்த நூலை விரும்பினான். வேண்டாத விரும்பாத எத்தனையோ பாடல்களை, பள்ளி வாழ்க்கையில் படிப்பிற்காகச் சப்பி - பரீட்சையில் தூப்பும் மாணவர் குழாயில் அவனும் ஒருவன் தானே! வேண்டாத அந்தப் பாடல்களைப் போலவே, அவனுக்கு மிகவும் வேண்டிய அந்த 'சத்திய சோதனை' நூலை விளங்கியோ விளங்காமலோ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாசிக்கத் தொடங்கிய

பின், அவன் வாழ்க்கைப்போக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உரு மாறத் தொடங்கியது. மனம்-என்னவோபெரிதாக ஸ்ரீலெடைவது போலவும் தனது தேவைகள் யாவும் சிறிதாகச் சுருங்குவது போன்றதமான ஓர் உணர்வு அவனை நிறைத்தக் கொண்டது. வயதுக்குமீறிய வாழ்க்கைச் சலிப்பு, எதிலுமே பற்றில்லாத ஒரு தனிப்போக்கு அவனைச் சுற்றிப் படர்ந்தபோது அவனது தாய் அயர்ந்து விட்டாள்.

“என்னடா தம்பி தாட! ஏன் தாடி வளர்க்கிறாய்?”

“தாடியா, நானா வளர்க்கிறேன். அது தானா வளருது”

தாயின் வினாவும் தனயனின் தர்க்கார்தியான விடையும் இவ்வாறே நீண்டு வளர்ந்தபோது ‘கலகல’ வென்றிருந்த குடும்பம் கலகலத்தேவிட்டது. “மூத்த புதல்வன் - வீட்டிற்குத் தலைவன். நன்றாய் படிக்கிறான். எதிலும் முன்நிற்கிறான். நிச்சயம் பட்டம் பெறுவான். நல்ல பதவிவகிப்பான், அக்கா தங்கைகளைக் கைதூக்கி விடுவான்” என்ற எதிர்காலச் சிறப்பில் சிக்கிழுழ்க்ப் போயிருந்த தாயின் எண்ணங்கள் சிதறிப்போயின. தன் எதிர்காலக் கனவுகள் வெறும் சுற்பனையாகவே போய்விடும் என்ற தூக்கம் அவளின் வாழ்வைக் கனவாக முடித்துக்கொண்டது.

காலப்போக்கு, கல்லெறிபட்டதும் கலையும் காக்கைக் கூட்டத்தைப்போல் அவன் குடும்பத்திலுள்ள அனைவரையும் ஒவ்வொரு திசையிலும் திருப்பி விட்டது. இந்த மாற்றங்கள் - உறவினரின் பிரிவு அவனது விரக்தி மனநிலைக்கு ஏற்ற உரமாக அமைந்து விட்டது.

சுடி

சுடி

சுடி

‘சதக்’ யாரோ முகத்தில் அறைவதுபோன்ற பிரமை! சிந்தனைப்பொறி சிதறிவிடுகிறது. ஒற்றைப்படனையில் வயித்திருந்த பார்வை தானாகத் திரும்புகிறது. பரிதாபமாகப் பக்கத்தில் நிற்கும் பொடியனின் பார்வை கீழே தாவுகிறது. அங்கே, கீழே! முகத்தைப் பதம்பார்த்த பந்து ஒன்று உருண்டு கால் மணலுக்கடியில் கிடக்கிறது. பந்தை எடுத்து பொடியனின் கையில் திணிக்கிறான். அடிபட்ட வேகத்தில் புலிப்பாய்ச்சலை அவனிடம் எதிர்பார்த்த பொடியன் அதிர்ச்சியில் ஒருகணம்தயங்கி நின்று மறுகணம் நன்றி கலந்தபுன்னகையை உதிர்த்துவிட்டு பந்தைப்பற்றியவரது ஒருகிரகை

கரையோரத்தில் பதுங்கியிருந்த வேறு இரண்டு சிறுவர் களும் பந்து கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் பொடியனோடு சேர்ந்து கொண்டு ஓடுகிறார்கள். வலது பக்க நெடுகிலும் ஓடியவர்கள் மறைந்து விட்டதும், கரையின் அந்தத்தை அடைத்துக் கொண்டு தரையையும் கடலையும் இணைத்துக்கொண்டு குத்தென்று எழுந்து நிற்கும் அந்தக்குன்றுதான் அவன் பார்வையில் படுகிறது. அந்தக் குன்றின் பெயர்...யாரிடமோ கேட்ட ஞாபகம்... "ஏஜன்ட்மேல்" அதுதான் இக்குன்றின் பெயர்.

குன்றின் மேல் அடர்த்தியான மரங்களின் மத்தியில் ஒரு வீடு. குன்றில்கூட ஏகாந்தமான தனித்த வீடு ஒன்றுதான். தேடி ஓடிய மாலை எப்படியோ இரவைக் கண்டுகொள்ளுகிறது. கடற்கரையை இருள் மெல்லத் தழுவிக்கொள்கிறது. தழுவும் இருளை விரட்ட, தனித்திருக்கும் அந்தக் குன்றின் மேல் வீடிலும் ஒளி பரவுகிறது.

இருளை விரட்ட ஒளி! ஜன்னலுக்கூடாகத் தெரியும் அந்தக் கீற்று வெளிச்சத்தில் பார்வை வயித்தபோது, மனம் இதேபோன்ற இரவில் நடந்து முடிந்த ஒரு சம்பவத்தை அசைபோடத் தொடங்குகிறது.

ஊஊ

ஊஊ

ஊஊ

இப்படித்தான்! இருள் நிறைந்த ஒரு நாள்!

முடியிருந்த ஜன்னலுக்கூடாக 'உஷ்' என்ற பேரிசைச்சலுடன்பனிக்காற்று உள்ளே உத்தரவின்றிப் பிரவேசிக்கிறது. ரோமங்கள் அவனையறியாமலேயே குத்திட்டுச் சிலிக்கின்றன. துரத்தில் எங்கேயோ, சுவர்க்கடிகாரம் பன்னிரண்டுமுறை அடித்து ஓய்கிறது. உலகமே அந்தகார இருளில் தண்ணீர்ப்பயங்கு அமைதியோடு புதைத்துக் கொண்டிருக்கிற நடுநிசி இயற்கையின் நியதியில் மனித யந்திரங்கள் தம்மை மறந்து ஒய்ந்து கொண்டிருக்கும்வேளை.

உலகமே உறங்கிக்கொண்டிருக்கிற போது 'அவன்' மட்டும்... வினாடிகள் ஒவ்வொன்றும் மறைய மறைய மிக வேகமாக - தீவிரமாக நரம்புகள் இயங்கத் தொடங்குகின்றன. மேகையில் விரித்த படியே கிடக்கிறது காந்தியின் ஞால் 'இல்லறமும் பிரமச்சாரியமும்' அதில் சிவப்பு மையினால் கோடிட்ட பகுதியில் அவன் கண்கள் மீண்டும் மேய்கின்றன.

“...மனிதன் என்ன மிருகமா? இந்த ஜன்மத்தில் அவன் இரண்டு கால்களை ஊன்றி நடக்கவேண்டுமேயன்றி, நாலுகால் பாய்ச்சலில் தவழுவதா?”

மனிதருள் மாணிக்கத்தின் ஆணித்தரபான இந்தக் கேள்வியில் எவ்வளவு விரக்தி? மனிதனாகவாழவேண்டுமே தவிர, மிருகமாக - நாலுகால் பாய்ச்சல்... மகாத்மாஜி கைக் குறிப்பிட முனைந்தார் என்பதை மாணசீமமாக ஒரு முறை அவன் கற்பனை பண்ணிப்பார்க்கிறான். சே! என்ன அருவருப்பு! சகதிக் குளத்துள் திடீரென குப்புற விழுவது போன்ற அச்ச உணர்வு.

நிமிர்ந்து மேலேபார்க்கிறான். இறுதிவரை கற்பைக்காத்து விரதம் பூண்டு அன்புப்பணியை இந்த அகிலமெல்லாம் பரப்ப வெண்ணி, நம் ஒவ்வொருவருக்காகவும் தன்னைத்தானே பலியாக ஒப்புக்கொடுத்த ஈடு இணையற்ற இறைவன் கிறிஸ்துவின் சிலுவைப் படம் அவனைக் கணிகோடு பார்க்கிறது.

அந்தப் பார்வையைத் தாங்கமுடியாதவனாக கண்களை மறுபக்கம் திருப்புகிறான். அங்கே கம்பீரத்தோடு எதுவந்தாலும் ஏற்கத்தயார் என்ற திடசங்கற்பத்தோடு நிமிர்ந்து பொலிவு பெற்ற நெஞ்சினாக அவனைப்பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது சுவாமி விவேகானந்தரின் படம்.

எத்தனை பெரிய தியாகிகள்! கோபுரம் போன்றகொள்கைகளை வகுத்து அந்த வழியிலே - எதிர்ப்புகளுக்கும் மத்தியில் இறுதிவரை வழுவாது வாழ்ந்துகாட்டிய கொள்கைத் தீபங்கள்.

“மனிதப் பதர் நான்! நான் மட்டும் ஏன் பிரமச்சாரியத்தை அனுட்டிக்கமுடியாது? சமுதாய சேவையில் ஏன் என்னை ஈடுபடுத்திக்கொள்ள முடியாது?”

நீண்ட நாட்களாக அவனுள் குமைந்து கொண்டிருந்த கேள்வி இப்போது பீறிட்டுக்கொண்டு வெளிவருகிறது. வெளியில் காற்று சுழன்றடிக்கிறது. மேசையிலிருந்த புத்தகத்தின்பக்கங்கள் தானாகவே புரள்கின்றன. தரித்து நின்ற பக்கம் ஒன்றில்.

“.....மொடாக் குடியாகவோ, மிதக்குடியாகவோ இருந்து சீர்திருந்துபவர்களைவிட சாராயத்தின் வாசனையை முசுரா திருப்பவன் சிலாக்கியமானவன். முதலில் தீயநெறிசென்று பிறகு

திருந்துபவனைவிட, தீயநெறியில் முற்றாகச் செல்வாதிருப்பதே நன்று. இளம் வயதிலேயே பிரம்மச்சாரியத்தை அனுட்டிக்க ஆரம்பித்து விடும்படி மக்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த வாசகங்களை மீண்டும் படித்ததும் அவனது நெற்றிப் பொட்டு 'வண் விண்' என்று வலித்தது தீவரமான சிந்தனையின் எல்லையில், அவனுக்கு என்ன செய்யவேண்டும் எப்படிச் செய்ய வேண்டும்? எப்போது செய்யவேண்டும்? என்று பகுத்தணர, அதன்வழி செயலாற்ற தீர்மானம் எடுக்கமுடியாதவனாக...

எப்படி வீட்டை விட்டு, எப்போது புறப்பட்டான். அவனுக்கே தெரியாது, வேகம். சமூகத்துள் புகுந்தான், சேவையாற்ற. ஆனால் நடந்தது என்ன?

இயந்திர வேகம் சமூகத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாம் ஆட்டிப்படைக்கும் துரிதகதியில், அவனையோ அவனது தத்துவங்கனையோ-வாழ்க்கை வளம்பெற வகுத்திருக்கும் விரிவான திட்டங்கனையோ காதுகொடுத்துக்கேட்க யாரும் தயாராக விருக்கவில்லை. பதிலாக கேலிசெய்ய முனைந்தார்கள்: ஒவ்வொருவரும் தமக்கென சிறிய வாழ்க்கை வட்டம் ஒன்றைக் கீறிக்கொண்டு, அதற்குள் செய்ய வேண்டியவை பற்றியே சதாசிந்தித்த வண்ணமாக - அதற்குமேல் சிந்திக்க விரும்பாதவர்களாக இயங்கினார்கள். தங்கள் வட்டத்தைச் சிறப்பாக்குவதற்கு, மற்றைய வட்டங்களைச் சுருக்கவோ - தேவையேற்பட்டால் அழிக்கவோ முயற்சித்தார்களேயன்றி சமூகம் என்ற பெரிய வட்டம் ஒன்றிருப்பதைப்பற்றித் துள்கூட எண்ண நேரமில்லாதவர்களாக இயங்கிய விதம் அவனுக்கு 'இடி'யாக விருந்தது.

சமூகம் என்ற பெரிய வட்டத்தைக் காப்பாற்றத்தான் தலைவர் பலரை தொந்தெடுத்து தலைநகருக்கு அனுப்பியிருக்கிறோமே என்ற அங்கலாய்ப்பு அவரவனுக்கு, 'சமூகம்' என்ற பெரிய வட்டத்திற்குச் சேவைபுரியப் புறப்பட்ட தலைவர்களோ குடும்பம், இனம், குழல், எனப்பல்வேறு தனித்தனி வட்டங்களைக் கீறிக்கொண்டு அவற்றிற்கு மட்டும் செய்யும் உதவிகளோடு தம்சேவை சிறப்புப்பெறுகிறது என்ற பெருநினைப்போடு திருப்தி பெறுவதைக் கண்கூடாகக் காணநேரிட்டபோது அவனுக்கு பேரிடியாகவிருந்தது.

தனது கொள்கைக்கு எந்தவிதத்திலும் ஒத்துவராத இந்த சமூக அமைப்பைவிட்டு உறுதியாக அவன் ஆற்றிய பணிகள்தான் எத்தனை? ஆகப்பத்திரியைத் தரிசிப்பதும், அவ்வெற்புமே நிரந்த நோயாளருக்குணவு வழங்க, அன்புள்ளம் கொண்டவர் களிமட்டுந்து அரிசி திரட்டி அவ்வப்போது வழங்கியது. தனித் தனி நபர்களுக்கு, நடைபெறும் பெரிய அசம்பாவிதங்களைக்கூட உரிய அதிகாரிகளோடு உடனுக்குடன் தொடர்பு கொண்டு வெகு சீக்கிரத்தில் தீர்த்து வைப்பது. இரவு பசல் எந்தோரமும் அவத்யுறு பவர்களுக்கென ஆலோசனை கூறக்கூர்த்திருப்பது. இப்படிப்பல, அதிகமெதற்கு! 'அட்டா! அப்படியா! சிக்கலான பிரச்சனையா யிற்றே! எதற்கும் அவனிடம் ஒருமுறை சொல்லிப்பார், என்று எந்தப் பிரச்சனைக்கும் அவனையே நீனைக்குமளவிற்கு எல்லாவற்றிலும் எல்லாமாக ஒன்றிப்பினைந்து ஆற்றியசேவைகள் எத்தனை கணக்கெடுத்து ஆனபயன் என்ன?

அவ்வப்போது சேவையைப் பெறும் ஒவ்வொருவரும் சந்திக்க நேரும்போது "சா! அவன் தனித்து நின்று இவ்வளவு செய்கிறானே, ஒரு "மெம்பரா" இருந்தா இன்னும் எவ்வளவைச் செய்விக்கலாம்" என்று தங்களுக்குள்ளே வியப்பெய்தி அதன் முடிவை வினாவாக்கிவிட்டுப் பிரிவது அன்றாட நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றாகி விட்ட அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் டொதுத் தேர்தலும் வந்தது. சேவையைச் செய்ய எதற்கும் தேவைப்படும் 'வேபினைப்' பெற அவனும் தேர்தலில் போட்டியிட இறங்கினான்.

விதையை விதைத்து, நீர்ப்பாய்ச்சி, உரமிட்டு, களை பிடுங்கி, தேவையேற்பட்ட போதெல்லாம் கட்டிக்காத்து டயிர் முற்றிஅறுவடை செய்யப்பட்டுகளைத்தலை குடு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுமக்காரனுக்கு சூட்டின் அளவுகளைப் பார்த்தபோதுபசிழ்ச்சி பிடிபடவேயில்லை. ஆனால் அந்த பசிழ்ச்சி... சூடு அடிச்சட்டட்டு தூற்றப்பட்ட போதோ... உருவெளித் தோற்றத்திற்கும் உண்மைக்கும் இடையில் மாபெரும்பிளவு பதராகப்பறந்தவை போக சுமக்காரன் கையிற் கிடைத்தவை வெகு சொற்பம். எஞ்சிய பெரும்பகுதி அதுவரை வயற்பக்கமே எட்டிப் பார்த்திராத ஏகோவொருவிதத்தில் அந்த இடத்தை உரிமைபாராட்டும் மற்றும் ஒருவனுக்குக் கிடைக்கிறது. என்ன வேடிக்கை.

நடந்து முடிந்த தேர்தல் முடிவும் இதே நிலையில் தான் அமைந்தது. வெற்றி கிட்டியது சேவையாற்றிய அவனுக்கல்ல. தேர்தலுக்கென்று வந்து சேர்ந்த வேறு ஒருவருக்கு இவ்வாறான வேதனை அனுபவங்கள் ஒன்றல்ல. சேவையை ஏற்றுக்கொள்ளும் இந்த மூலகம் 'அவனை' மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும் காரணம்? 'லேபர்' அந்த 'லேபினை'யே அளக்க விரும்பாததற்கு காரணம்? சமூகம் விரும்பும் - அவன் விரும்பாத கட்டுக்கோப்பு எதுவுமில்லாமல் உதிரியாக தன்னந்தனியாக இயங்குவதுதானா?

"சமூகம் என்னிடம் சம்பிரதாய கட்டுக்கோப்புகளை எதிர்பார்க்கிறது, நானோ இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட சேவையாற்ற முனைகிறேன். கட்டுக்கோப்பின்றி சேவையாற்ற முடியாதா? உதிரியாக தனித்துநன்று எட்டணியைச் செய்ய முடியாதா?"

மணப்போராட்டத்தின் விடை 'முடியாது' என்பதை ஏற்றுக் கொண்டதன் விழைவே இன்று அவனை இப்போது இந்தக் கடற்கரையில் கொண்டு நிறுத்தியுள்ளது சேவையுணர்வோடு துறவுமனப்பான்மை அவனைத் துரத்தியது இதுவரை இப்போது ஓசைபடிமேலாக உணர்வுகளை மட்டுமன்றி உயிரையே துறக்க வேண்டுமென்ற தினவு.

❦

❦

❦

திடீரென ஒளி வெள்ளம் அவன் சிந்தனையை கலைக்கிறது. அதுவரை அழுதுவடிந்து கொண்டிருந்த கடற்கரை மீன் கம்பங்களில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த 'மெர்குரி' மின்விளக்குகள் பளிச்சிட்டு ஒளிபெருக்கி, தூரத்தில் அவன் பார்வைக்கு இலக்காயிருக்கும் மலையின் மேலிருக்கும் ஏகாந்த வீட்டின் ஜன்னலுக்கு கூடாக வந்த ஒளிக்கீற்றை மங்கச்செய்கிறது, ஏகாந்த வீட்டிலிருந்தபார்வை மீள்கிறது.

தன்னெதிரிற் பூதாசுரமாகத் தோன்றும் கடலில் அவன் பார்வை பதிசிறுது, வானமேது, கடலேது என்று பிரித்துணர முடியாதபடி இருள் நன்றாக இறங்கிவிட்டிருந்தது. கரிய நீலத்திரையில் கூட 'பளிச்' சென்ற ஒளி மின்னிமறைகிறது. சில வினாடிகளில் மீண்டும் ஒளி மின்னுகிறது. சுற்றிவர பார்க்குமிட

பெல்வாம் நீர்ப்பரப்பு. அதன் ஒருகோடியில் தன்னந்தனியாக நின்று, கலங்கித் தவிப்பவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக ஒங்கியவர்ந்து ஒளிகாட்டும் கலங்கரை விளக்கம் ஒன்று. அதுவும் ஏகாந்தமாக தனித்து வழிதப்புபவர்களுக்கு தனித்து நின்று வழிகாட்டுகிறது. தனிமையிலும். சேவை இனிமை.

எங்கும் நிசப்தம்!

ஓயாது கரையை வந்து தழுவும் அலைகளின் ஒசைகூட அடங்கித் தேன்றும் ஒரு நிர்மலம். அவன் சிந்தனைப் பொறியிலும் மௌனம். மௌனத்தின் மத்தியில் காட்சிப் பொருட்கள் கண் முன்னால் தோன்றுகின்றன. கலங்கரை விளக்கம்! மலைவீடு!! ஒற்றைப்பனை!!! தன்மையில் ஏகாங்கியா நிற்கும் இவை மூன்றும் மாறி மாறி பளிச்சிடுகின்றன.

“நான் மனிதன்! உறவுவீட்டு, உரைவிட்டு ஒடிவந்தாலும் உணர்வுள்ள மனிதன்தானே. வாழப்பிறந்தவன். நான் ஒரு மாடாக - ஆடாக - புழுவாகப்பிறக்காமல் மனிதனாக - பெற்றசரிய பிறவியாகப் பிறந்திருக்கும் நான் உயிரை விடுவதா? இல்லை வாழவேண்டும். ஆமாம் வாழத்தான் வேண்டும். ஆனால் எப்படி வாழ்வது.”

தனித்து நிற்கும் கலங்கரை விளக்கம், மலைவீடு, ஒற்றைப்பனை இவை மூன்றையும் ஒரு முறை எண்ணிப்பார்க்கிறது அவனது மனம். “கலங்கரை விளக்கமாக மற்றவர்களுக்கு என்னால் வழிகாட்ட முடியாமற் போகலாம். ஏனெனில் என் வழிகாட்டலை இந்தச் சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளாமலவிற்கு ‘லேபின்’ எதுவுமில்லையே! வெறும் லேபினை மாத்திரம் கொண்டு கனதியைக்காணும் சமூகத்தில் கலங்கரை விளக்கம் கடினமானது.

குன்றின் மேல் வீடாக ஒரு குடும்பத்தைத் தனக்குள் அடைக்கலம் கொடுத்து வாழலாம் என்றால் எனக்குத்தான் குடும்பம் என்ற கட்டுக்கோப்பு விரும்பாத ஒன்றாகி விட்டதே! அப்படியானால் ஒற்றைப்பனையாக... வாழலாமா?”

அவனையறியாமலேயே சிரிப்பு வருகிறது. "ஓற்றைப்பனை யாக வாழுவதற்கு அது அப்படி என்ன சேவையைச் செய்கிறது?" அவனுள் எழுந்த வினாவை அழக்குவதுபோல் 'தொப்' பென்ற சத்தம், அது வந்த உச்சையை நோக்குகிறான். பனம் பழம் ஒன்று பனையின்கீழ் விழுந்துகிடக்கிறது. தன் இனத்தைவிட்டு- சூழலை விட்டு ஏகாந்தமாக நிற்கும் இந்த இடத்தில் கூட தனக்குரிய தனித் துவத்தை இழக்காது பனம் பழத்தை உகிர்த்துவிட்டு நிற்கிறது நிற்கும் ஒற்றைப்பனையின் சேவையை ஒருமுறை எண்ணி வியப்படையும் அதே வேளையில் வினாவொன்று அவனைக்குடைகிறது.

'பனையின் சேவை பனம்பழம்! இந்தப்பழத்தால் யாருக்கு என்ன லாபம்.'

தூரத்தில் இதருவுக்கப்பால் முற்றவெளியில் படுத்து அசை போட்டுக்கொண்டிருந்த மாதொன்று மெல்ல எழுந்து நடந்து தெருவைக்கடந்து இந்தப்பக்கம் வருகிறது. ஒற்றைப்பனையின் அந்தப்பனம் பழத்தை சூட்டோடு சூடாக நக்கி இரசித்துச் சுவைக்கிறது அந்த மாடு.

"பனம் பழத்தினால் யாருக்கு என்னலாபம்?" அவனுள் தோன்றிய வினாவுக்கு செயல் ரூபத்திலேயே விடை கிட்டியதில் அவனுக்கு மனம் பூரித்துப்போகிறது"

"ஓற்றைப்பனை! அது தன் சேவையை எந்தவித பலா பலன்களையும் எதிர்பார்க்காது தன்னிச்சையாகச் செய்து வருகிறது. அதன் சேவையை அவ்வப்போது ஜென்மங்கள் அனுபவிக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால்... சேவையைப் பெற்றவர்கள் அதை வாழ்த்தவில்லை என்று முணுமுணுக்க அது என்ன புகழ் விரும்பும் அரசியல்வாதியா? அல்லது விசம்பரத்தை எதிர்பார்த்து சேவை செய்வதாக நடிக்கும் தலைவர்களா? கேவலம் மரம்.

ஒருவேளை தோப்பாக நின்று தொகையான பழங்களைக் கொடுத்திருந்தால் தேவையான வாழ்த்துக்களைப் பெற்றிருக்கலாமே? என்ன செய்வது? தோப்பாக நிற்

காத்தி அதன் தவறு? தனித்து ஏகாங்கியாகிவிட்டது என்பதற்காக தனக்கேயுரிய தனித்துவத்தை அது இழந்து விட்டதா? இல்லையே! தோப்பில் நிறடும் ஒன்று எவ்வாறான சேவையைச் செய்யுமோ அவ்வாறானவற்றையெல்லாம் ஒற்றைப்பனையும் ஒன்றும் விடாமல் செல்கிறதே!"

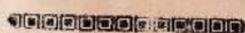
அவன் தன்னை அந்த ஒற்றைப்பனை மரத்தோடு ஒப்பீடு செய்துபார்க்கிறான். சுற்றம்விட்டு, குழல்விட்டு தொலைதூரம் வந்து விட்டதில்ஒற்றுமை நிறையக்கிடைக்கிறது அவனும் சேவைசேவையென்று தன்னைத் தேய்த்துக்கொண்டவன்தானே. ஆனால் ஒரே ஒரு பெரியமாறுபாடு. செய்த சேவைக்கு பலனை எதிர்பார்த்து ஏங்கி நின்றவன் அவன். குறைந்தது 'நன்றி' யறிதலாவது கிடைக்க வில்லையே என்று ஏக்கத்தினால் துடித்தவன் அவன். சேயைன் மூலம் சமூகநதிருந்த வேண்டும், என்ற பேராவலினால் பூரித்து, ஆட்டுமந்தைபோல் மீண்டும் மீண்டும் அதேவழியில் செல்வது கண்டுசலித்துப்போனவன் அவன்.

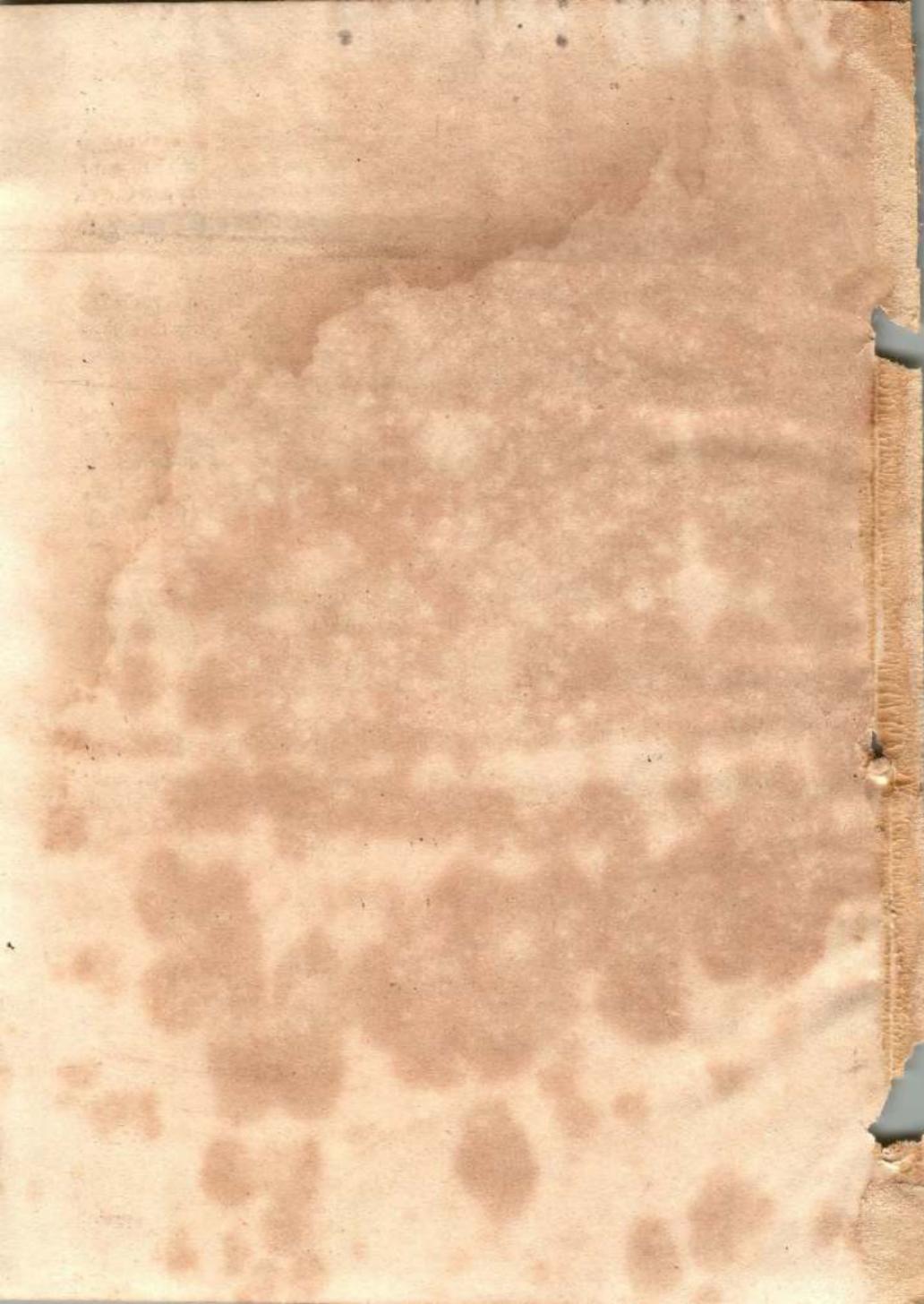
பிரதிபலன், நன்றி, ஏக்கம், பேரவா, சலிப்பு இவற்றுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டதுதான் புடம்போட்ட சேவை! அதைத்தான் செய்துகொண்டிருக்கிறது ஒற்றைப்பனை. நானும் எனது வாழ்க்கையை ஒற்றைப்பனையாக்கிக் கொள்ளமுடியாதா?"

தீர்மானம் இலட்சியமாக மாறுகிறது. எழுந்து மண்ணைத் தட்டிவிடுகிறான். அவனில் ஒட்டியிருந்த உயிரைவிடும் உணர்வும் கிழே விழுகிறது. நிமிர்ந்து நின்று இருளினும் தெளிவாகத் தெரியும் அந்த ஒற்றைப்பனையை மேலிருந்து கீழ்வரைஉற்றுநோக்குகிறான். ஒருவினாடி, மறுவினாடி உள்ளத்தில் வேகம் உந்துகிறது.

வேகம்! வேகம்!! வேகம்!!!

புறப்படுகிறான் அவன். எக்கே...! வாழ்வைத்தேடி.

உள்ளே...

வெளியீடு: 1.

அந்த முடிவு.
கதவைத் தொட்ட கை.
போர்ப்பறை.
அவ்வளவுதான்...?
பிராயச்சித்தம்.
பிறவாத உயிர்கள்.
யாருக்காக?...
மனமாற்றம்.
அத்திப்பூ.
ஒற்றைப்பனை.

சமுத்து இலக்கியச் சோலை

திருக்கோணமலை

சமுத்து இலக்கியச் சோலை (திருக்கோணமலை)